

ALLERS FAMILIE-JOURNAL

Fra landet hvor de populære panamahatter blir til.

Der er det merkelige ved panamahattene at de ikke lages i Panama, men derimot i Sydamerika og da især i staten Ecuador, hvor en by som f. eks. Guayapvil næsten lever av denne virksomhet. Billedet gir et indtryk av hvor lyst og fornøielig det gaar til i en slik panamahat-„fabrik”. Den er henlagt under Guds aapne, blaa himmel, ækvatorsolen leverer centralvarmen og flinke, fingernemme indianerpiker og indianerquaws er fabrikarbeiderne. I forgrunden ses etpar av disse kvinder ifærd med fletningen som skal foregaa med minutiøs nøiagtighet. Materialet som benyttet kaldes bombonaxa; det er bladtrevler av den palmelignende busk *Carludovica palmata* og det er saa kostbart at en hat, flettet av særlig fine trevler kan ha en værdi av flere hundre kroner. Naar hattene er færdigflettet, hænges de til blekning i den sterke tropesol, og det er et eiendommelig syn at se disse hatter med høi poll hænge og ringle i tuften som lystige bjelder. =

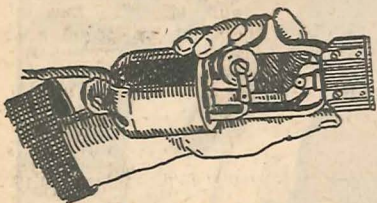
Interiør fra en sydamerikansk hattebutikk.

tet av særlig fine trevler kan ha en værdi av flere hundre kroner. Naar hattene er færdigflettet, hænges de til blekning i den sterke tropesol, og det er et eiendommelig syn at se disse hatter med høi poll hænge og ringle i tuften som lystige bjelder. =

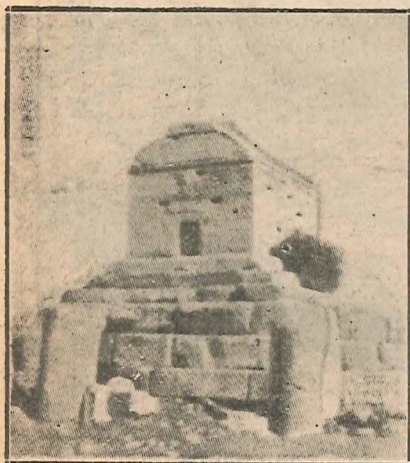
KURIOSITETER

Flyverens gravmæle. Den amerikanske flyver James Rogers Mc Connel deltok som medlem av den berømte Lafayette-lufteskadre med megen bravur i verdenskrigen, men blev tilsidst drept. Nu er der paa dens grav reist et monument som det her sees her: en bevinnelig figur i skikkelse av en flyver, som er ifærd med at forlate jorden, — en illusion til den avdødes metier og et symbol paa aændens himmelflugt og stræben mot høie.

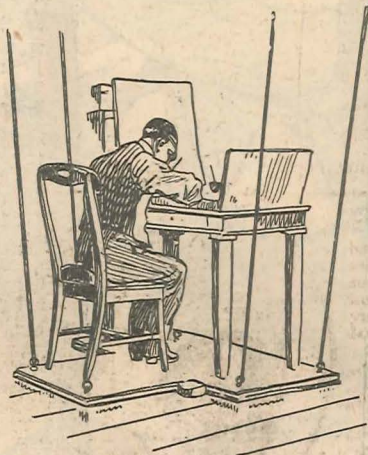

En motorsaks til haarklipning er nylig bliit fremstillet. Motoren som bevæger saksen, der virker efter det sædvanlige princip ved motorsaks, er en elektromotor, og den er ikke større end at det meste av den kan holdes skjult i haanden. Hele apparatet veier bare litt over et halvt kilogram, og strømmen til motoren kan leveres fra en almindelig stikkontakt.

I halvtredie tusen aar har denne grav trodset tidens tand. Den stammer fra en tid da man bygget solid, saa at si med evigheten for øie, især naar det gjaldt at reise boliger for de døde. Og denne bygning er endog en kongegrav, ved hvis opførelse der blev tagt ekstra hensyn saavel til pragt og storslaathet som til soliditeten. I denne grav hviler den berømte perserkonge Kyros, han der som liten gut blev stræpt efter livet av sin egen morfar, men blev reddet ved holmanden Harpagos' medlidenhet og kom i huset hos et par fattige bondefolk, men siden, da han blev stor, gjorde oprør mot morfaren, jaget ham fra tronen og ind-

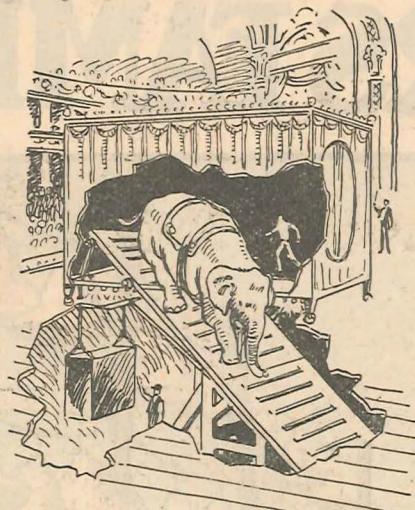
tok selv hans plads som medernes og senere persernes konge. Som saadan erobret han det mægtige Babylon og indla sig fortjeneste ved at ulfri jødefolket av det forsvædte fangenskap, hvori det her blev holdt. Han undertvang desuten mange riker og gjorde for en tid perserne til det herskende folk. Han skal være bliit drept paa et tog mot bondefolket massageterne, hvis dronning Tamyris lot hans hode avhugge og kaste i et kar med blod med de ord: „Mæt dig nu med blod, som du saa længe har rustet efter.“ Hans grav er ved Pasargadæ i Persien, det sted hvor Kyros vandt sin første seir over mederne.

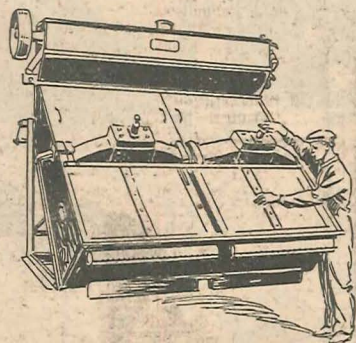
Hængende arbeidspladser. Ved utførelsen av litografisk og andet reproduktionsarbeide kræves der ofte en saa pinlig nøiagtighet at man er nødt til at anbringe vedkommende saa at si hængende, ned fra taket for at rystelsen fra de i huset arbeidende maskiner og lign. kan bli saa smaa som mulig. En svær træplate, stor nok til at rumme et bord og en stol, hænges med sterke metaltang op i takbjelkene, og paa dette svævende gulv tar litografen plads. Da det hele jo danner en slags huske, maa man for at undgaa at denne kommer i svingende bevægelser ved puf og støt eller ved litografens eget arbejde, sætte stoppeklodser paa det faste gulv, fra hvilket svæveapparatet bare er ubetydelig løftet.

Haandsaamaskinen kommer og mer til anvendelse ved smaabrukene rundt omkring i utlandet. Dens enkle konstruktion i forbindelse med det gode arbeide den er istand til at utføre, selv om den betjenes av forholdsvis uvøvede, har bidrat til at gjøre den populær. Den består av en pose som bæres om halsen, og hvori sæden holdes. I bunden av posen sitter den fordelende mekanisme, som sættes igang ved hjelp av en haandsveiv. Naar der saas, spaserer manden i jevnt tempo langs akeren og dreier samtidig paa sveiven. Sæden blir da fordelt regelmæssig over jorden, og der skal en meget øvet og dygtig mand til for ved haandsaaning at kunne konkurrere ved maskinsaaning, baade hvad hurtighet og jevn sædfordeling angaar. Desuten kan haandsaamaskinen brukes til spredning av kunstgjødsel, og heri har det praktiske, lille apparat kanskje sin største fordel, da man ved at bruke det undgaar at hændene kommer i direkte berøring med de ofte ætsende kunstgjødselstoffer.

Hvad der sker bak kulissene naar en tryllekunstner skal faa en elefant til at forsvinde sporløst kan man se her. Gulvet i det bur, hvori tryllekunstneren opholder sig, med den dresserte tykhu, er indrettet saaledes at den ene halvdel av det kan vippe. Troldmanden staar selv paa den ikke-vippende del av gulvet, mens han faar elefanten til at stille sig paa vippen. Et øieblik trækkes et teppe for scenen, som derved unddrages publikums inkvisitoriske blikke. Dette øieblik benytter tryllekunstneren til at trykke paa en knapp, hvorved vippen trær i funktion, og elefanten forsvinder da ad en eller omstændighetene noksaa makelig vei ned i rummet under gulvet. Vippen er avbalansert med svære kontravegter av hensyn til den tunge last, den skal kunne bære. Naar elefanten er forsvundet, bringes vippen automatisk tilbake i sin utgangsstilling som hvori buret, og lemmen i teatergulvet, hvorigjennem elefanten forsvandt, lukkes, — teppet trækkes tilside, „tryllekunstner“ er fuldført og „tryllekunstner“ er forbauset.

En magnetisk sigte av meget enkel konstruktion sees her. Den kan brukes til sigtning av sand, grus, cement, sukker og meget andet, og det interessante ved den er, at i selve sigteapparatet er der hverken drivremme, tandhjul eller lignende. Soldene sættes næsten i rystebevegelse ved hjelp av vekselstrømme, som sendes gjennom vindingene paa noen sterke elektromagneter, der er anbrakt like over soldene, som her ved hæves og sænkes i takt med den elektriske strøms impulser, og da disse kan foregaa i meget hurtig rækkeløse, oppnaar man at soldene kommer til at ryste op og ned med stor hurtighet, saa sigtningen gaar for sig i kortest mulig tid.

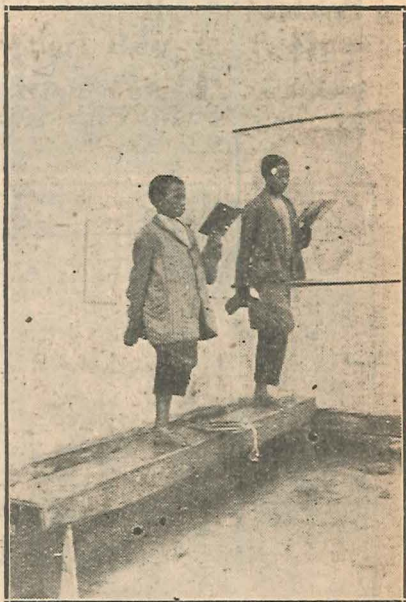

Uten kiste, uten likvogn, begraves alle rettroende muhammedanere. Den døde bæres til graven, indhyllet i klæde, paa en simpel baare, som hviler paa skuldrene av seks mand. Foran gaar prestene, og naar liktoget har naadd kirkegården,

foretages jordfæstelsen efterat prestsen har sagt nogen faa ord. Den døde lægges i graven som han ligger paa baaren, altsaa uten kiste. Og paa graven lægges en flat kiste hvis det er en kvinde som hviler der, mens der paa mændenes graver sættes en sten, hvis øverste ende har form av en fez eller turban.

Dette kyrads i snørlivsfacon har øiensynlig været baaret av en kvinde. Det skal ifølge traditionen ha ilhørt ingen ringere end Jeanne d'Arc eller Jomfruen fra Orleans som hun gjerne kaldes. Klædt i dette herlige drag hun modtog i spidsen for de tapre franske skarer fra seier til seier over de engelske, som da hadde erobret næsten halvparten av hendes fædreland. Og hun bar det den 23de mai 1430, da hun ved Compiègne blev fanget av burgunderne og overlevert i englændernes hunder til forhaanelse, vanære, pinsel og omsider til heltedøden paa baalet. Men hendes liv og hendes død hadde ikke været forgjæves: sit fædreland fik den bare 19-aarige pike reddet fra de fremmedes vold. I aaret 1909 blev hun erklæret for helgen, og hvert aar foretages der nu vaffarter til hendes fødeby Domremy. Nogen grav har hun ikke, idet englenderne kastet hendes aske i Seinefloden.

I skammekroken i en negerskole. Barn det hos os er skammekroken, naar de i skolen hadde været litt uhellige i en eller anden retning, bruker man i de moderne negerskoler i Afrika at anbringe delinkventene paa den paa bilbedet antydende maate. Staaende paa et ben, med det andet ben løftet op bak og med den løftede fot hvilende i haanden, maa synderne løse paa sin lekse til de kan den eller til den sorte skolemester allernaadligst lar dem slippe.

ALLERS

FAMILIE-JOURNAL

Nr. 28

Torsdag 14. juli 1921.

45 aarg.

En lakse-elevator i Kanada. Nu brukes ogsaa laksene elevator istedenfor trapper!

Fiske-elevatoreer.

aar laksen og ørreten foretar sine vandringer fra havet op i eivene for at leke, møter der dem undertiden hindringer i form av vandfald, møller, dæmninger o. lign. Man pløier at hjelpe fiskene utenom disse spærringer ved at bygge op „laksetrapper”, som dyrene kan hoppe opover. Men nu er der en

kanadier som har fundet paa at erstatte trappene med elevatoreer — et kulturelt fremskridt som laksene i de kanadiske elver sikkert vil motta med almindelig tilfredshet. Og for ingeniørene er det selvfølgelig av den største betydning at kunne overbygge og utnytte vandfaldene i fuld utstrækning uten at genere fiskene. Hvorledes en slik lakse-elevator er indrettet fremgaar bedst av det lille billede nederst paa siden. Den reises altid i nærheten av vandfaldets (vandmøllens osv.) fot, hvor strømmen er sterk; her ledes fiskene ved en

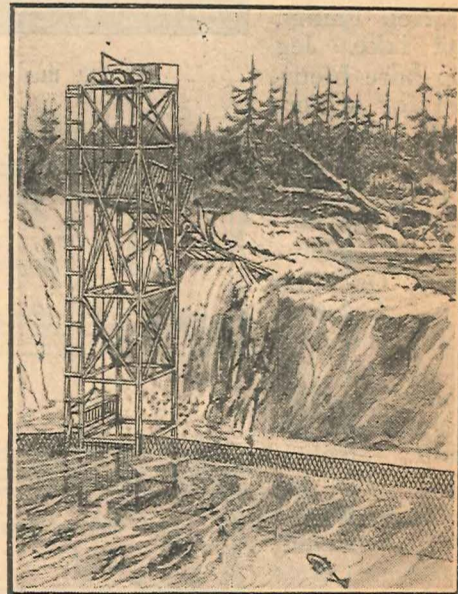
staaletraadspærring bort til og ind i elevatorstolen som automatisk heises tilveirs og velter laksen ut i enslags slus, hvorefter de svømmer muntert om i eiven 8—10 meter høiere oppe end hvor de faa øieblik iforveien befandt sig. Mekanismen som hæver og sænker elevatoren er ganske enkel, idet elevatorstolen og en „tank” er fastgjort til hver sin ende av en kabel som hviler i trinser og taljer øverst oppe paa elevatorstellet. „Tanken” og stolen holder herandre i likevegt, men ved at tanken skiftevis tømmes og fylles med vand (fra en beholder paa toppen av schakten), sænkes og hæves elevatoren. Opfinderen av fiskeelevatoren har høstet megen ros av sit hjemlands autoriteter for den maate hvorpaa han har løst problemet om industriens gagn og hensynet til elvenes rettmæssige beboere: fiskene. Der er allerede flere eksemplarer av hans elevatoreer under oppførelse; saaledes indviendes nylig en kjæmpe-elevator ved et 8 meter høit vandfald i St. Croix-elven.

Hvad han søkte og hvad han fandt.

Av
B. M. Croker.
(Fortsat.)

Hjemkomsten til Indien, til de kjendte omgivelser og et travelt, flittig liv hadde utvirket en forandring hos Fannys mand som stillet ham i et bedre lys i hendes øine.

I utlandet hadde den ellers av naturen saa intelligente og livlige officer, ukjent som han var, følt sig saa ubetydelig. Han kjedet sig og blev irritabel og hypokonder, men nu da han igjen

Laksene ledes ind i elevatorstolen, som automatisk gaar tilveirs og velter fiskene ut i vandet ovenfor vandfaldet.

var i solen og omgitt av sine gamle kammerater, var han atter den muntre, eneriske og selskabelige mand.

Hans hustru saa at han hadde myndighet inden sin kreds, og at han var avholdt av alle, og hun betragtet med ærbødighet alle de ordrer, store tjenestekonvolutter og telegrammer som strømmet ind til ham. Desuten var det jo noget helt nyt for hende at se sin Freddy med raslende sabel og guldsporer, og det kan ikke negtes at major Tallboys i fuld uniform var et mønster paa en officer.

Efter et kort ophold i Madras blev en bungalow i Neilgherries Fannys første hjem, i Oaty antok hun sine første tjenestefolk, pakket ut sit porcelæn og anskaffet sig en hund. Hendes mands venner som hun kjendte av navn allesammen hadde budt hende hjertelig velkommen. Det var mest militære med behagelige, dannde manerer. Hendes have duftet av roser og fioler, utsigten fra verandaen var enestaaende og slik som solen skinte! Fanny kom straks ind i en hvirvel av livlig selskabelighet og følte det som om hun var kommet til en anden verden.

Hun var klar over at hun skyldte Freddy denne forandring fra mørke og tomhet til solskin og lykke, og hun var ham meget taknemlig. At se ham sitte flot i sadelen naar han red ut om morgenen i sin røde frak mens han tumlet sin hest med uførlignelig færdighet var et syn som fylde hans hustru med en beundring og stolthet som hun slet ikke skjulte.

Under sin mands ledelse og opmuntret av ham overvandt Fanny sin tilbakeholdenhet; hun lærte at spille tennis, at kjøre etpar ponyer og at underholde sine gjester med værdighet og ynde, og saa lærenem var hun at hun efter et aars forløp var anset for en enestaaende vertinde.

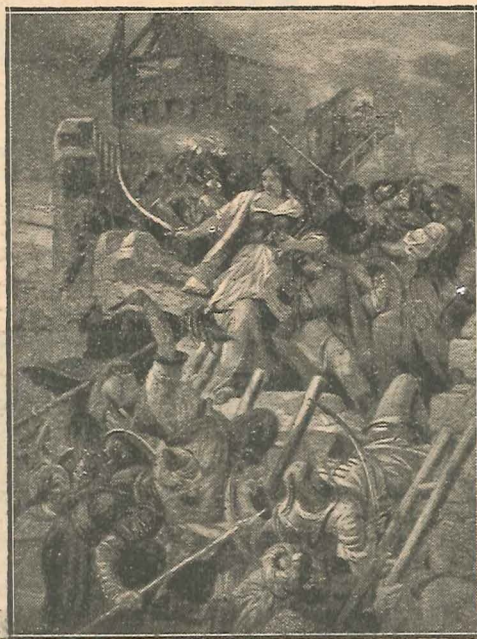
Hendes gode hjerte, erindringen om hendes triste ungdom og taknemligheten over hendes nuværende lykke — alt dette i forening gjorde hende elskværdig og sympatisk mot alle — især mot ensomme og venneløse unge piker.

Mrs. Tallboys stod i døraapningen med sit lange mørke haar i to fletter nedover ryggen og med øinene spørrende fæstet paa sin herre og mester.

„Aa, du kan ikke tro for en morsom formiddag jeg har hat,” begynte hun; „jeg har gaat igjennem alle værelsene, arrangert hvor de fremmede skal sitte ved middagen, ordnet blomster og bestemt menuen, men nu er jeg ogsaa dødstræt og har besluttet at hvile mig litt, før de kommer. Er der noget du vil ha forandret, Freddy?”

„Nei, Fanny, slet ikke. Jeg løp bare hjem om for at fortælle dig om unge Mallender; jeg kunde ikke si saa meget i telefonen!” Og i faa ord fortalte han hende nu hvad det var som hadde bragt Geoffrey ditut. „Naturligvis maa jeg se at forhindre det, men han brænder efter at komme avsted straks. Forløb har jeg

Miniaturesamling av kjendte malerier med historiske motiver.

Kvindene i Erlau forsvarer byen mot tyrkerne. Efter Szekelys maleri.

I aaret 1552 rykket tyrkiske hærer under den frygtede Achmed Pascha skjændende og brændende ind i Ungarn. Temesvar og andre byer faldt og mange kristne maatte springe over tyrkens krummabel. Da kom tyrkerne ogsaa til byen Erlau, men skjønt man truet byens folk med den frygteligste hevn hvis den ikke overgav sig godvillig, avslag disse en overgivelse og besluttet heller at dø end at gaa i forsmædelig fangenskap. Alle løp til murene, og mænd og kvinder fra de ældste til de yngste deltok i forsvaret, som blev ledet av den tapre Stefan Dobo. Der var 10.000 tyrkiske mænd i beleiringshæren og der var bare 1800 forsvarere, men allikevel blev den ene storm avslaat efter den andre. Tolv ganger kom tyrkerne op paa bymurene og tolv ganger kom de atter ned av dem. Da besluttet Achmed Pascha at vaage endnu en storm, den 13de, og i byen visste man at nu gjaldt det liv eller død. Kvindene slæppte sten, kokende vand, bekrytler og brændende torv op paa murene og slog det nedover tyrkerne paa stormstigen saa de styrtet ned og dræptes eller saaredes. En hel dag varte den vilde kamp saa opgav tyrkerne beleiringen og drog bort og Erlau var frelst, ikke mindst ved sine tapre kvinders hjælp.

overlevert ham i Byngs varetægt i klubben og faat overtalt ham til at spille med i turneringen. Det vil gi os pusterum.”

„Pusterum?” gjentok hans kone som av pur forundring var sunket om i en lænestol.

„Se her, læs det!” Han rakte hende det kostbare brev. „Saa vil du forstaa hele saken. Jeg vet jeg kan stole paa dig, Fanny, for det er jo en familiehemmelighet.”

Først iagttok han hende skarpt mens hun studerte brevet, saa gav han sig til at vandre rastløst omkring i værelset, mens

han flyttet en bok hist og en vase her.

„Det var en høist merkelig historie,” utbrøt hun tilsidst; „jeg tror det er sandt? Eller er det bare skrevet for spøk?”

„Jeg tror at brevet er egte,” svarte han bestemt, „og hvis gutten — han er forresten en meget pen ung mand — hvis han holder fast ved sit forsæt saa vil han komme til at bøte for det. Fire tusen om aaret kaster man ikke bort paa den maaten, og jeg agter at lægge ham enhver tænkelig hindring iveien, ikke fordi jeg er hans arving, men fordi jeg liker ham.”

„Og hvorledes har du tænkt at hindre det?”

„Aa, ved hjelp av fornøielser, polospil, baller og pene ansigter. Vi maa se at faa det sludderet ut av hodet paa ham og ta ham med os naar vi reiser op i fjeldene. Der kan han jo streife omkring saa meget han vil, og kanskje du kunde faa ham gift med en søt ung pike. Naar han saa igjen kan faa tak over hodet derhjemme, kunde de jo vende tilbake til „Mallender.”

„Ja, det er et udmerket program,” utbrøt hans hustru, „og jeg skal med glæde hjelpe dig at gjennomføre det; men kanskje er din fætter ikke saa let at lede som du tror.”

„Aa, han er vist ikke saa vanskelig. Han er bare blitt litt melankolsk av at gaa alene omkring derhjemme. Jeg overlater ham til dig, Fanny; jeg vet du eger dig til at behandle slike tilfælder. Sørg stadig for at underholde ham og la ham endelig ikke slippe fra dig.”

Med denne formaning sa oberst Tallboys farvel og gik.

V.

I mellemtiden befandt Mallender sig udmerket i klubben hvor han var i ivrig samtale med en flok unge mænd av samme alder og opdragelse som han selv.

Det halve aar han hadde tilbragt paa Mallender hadde uøstelig gjort ham sløv. Efter hans fars død hadde sakførere, oppmaalere og forliksmænd utgjort hans eneste selskap, for i de sidste aar var slottet sunket helt i glemsel. De gamle venner i nabolaget var døde, og den nye generation var fremmed for ham. Det var umulig at invitere gjester til den forfaldne gaard hvor det regnet gjennom taket og hvor der ikke var anledning til adspredelser. Det var derfor ikke saa underlig at Geoffrey nu nød pludselig at bli sat tilbake til sit forrige liv. Her traf han unge mænd som han alle kjendte av navn, dertil en skole-

kammerat som nu tjenstgjorde i fortet. Og som de nu sat der med sine cigarer og drøftet veddeløp, polo og fælles bekjendte, hadde Geoffrey for en stund virkelig helt glemt det han kaldte sin „pligt”. Da oberst Tallboys kom oppfattet han i et øieblik situationen. Her sat Geoffrey glad og livlig, fuldt optat av at drøfte den kommende polotur-

Stille stunder.

Et litet utvalg av de mest kjendte salmer, vuggeviser og andre sanger i let harmonisering.

Mildt over sjøen lufter friske vind —

ring. Det var som det skulde være — hans plan virket allerede!

Og det saa virkelig slik ut. De fem timer Mallender hadde tilbragt i klubben var gaat paa en saa behagelig maate at han blev aldeles forundret da hans fætter kom og meddelte ham at klokken var over seks, og at det var paatide at komme hjem.

Det ydre sceneri hadde i mellomtiden undergaat en betydelig forandring. Vinden hadde lagt sig, bølgen skvulpet sagte mot stranden, den klare østerlandske aftenhimmel var full av stjerner, og elektriske lamper oplyste hver krok. Forgaarden var full av biler, og der sat nu elegante, muntre damer som nød forfriskende drikke og spiste biskuits, mens herrene konverserte dem. — Da Mallender om formiddagen hadde forlatt fortet var klokken et — det var paa den tid hele Madras holdt middagshvil, men nu var byen vaaken. Goroh-basaren og Geor-gestown summet som bikuber, overfyltde sporvognen suste op og ned paa fjeldveien, de gamle europæiske forretninger var straalende oplyst og fulde av kunder. Automobiler og sykler for frem og tilbake — elegante vogner trukket av indfødte rullet forbi, mens male- riske fotgjængere og lette oksekjær- rører gav hele billedet Østens maleriske kolorit.

Trafikken var saa stor at det varte længe før oberst Tallboys' vogn kunde sig vei til Egmore. Da vognen svingte op foran hovedindgangen og opover den lange alle til Hoopers Gardens, blev Mallender baade overrasket og imponert. Dette var ikke nogen almindelig bungalow, men en høi, statelig bygning, opført av en handelsfyrste paa et tidligere tidspunkt da der var nok av plads og rupier.

Hoopers Gardens som var omgitt av femti acres kort, stridt græs, var en hvit, toetages bygning med veranda, flatt tak og en imponerende søileportal, og op mot den mørke bakgrund av palmer og buskads var der opslaat en række telter.

„Vort hjem er ikke netop efter sidste mode,” forklarte oberst Tallboys, „men det er et fornemt, rummelig, gammelt hus. Der bor etpar velhavende landsmænd av mig i lignende hus. Min nabo er en fyrst Gulberga, men hans eiendom er frygtelig vanrøgtet, full av hester og skidne indfødte. Det er en stor gene. Naa, her er vi,” tilføiet han da vognen stanset; „jeg tænker Fanny er i dagligstuen.”

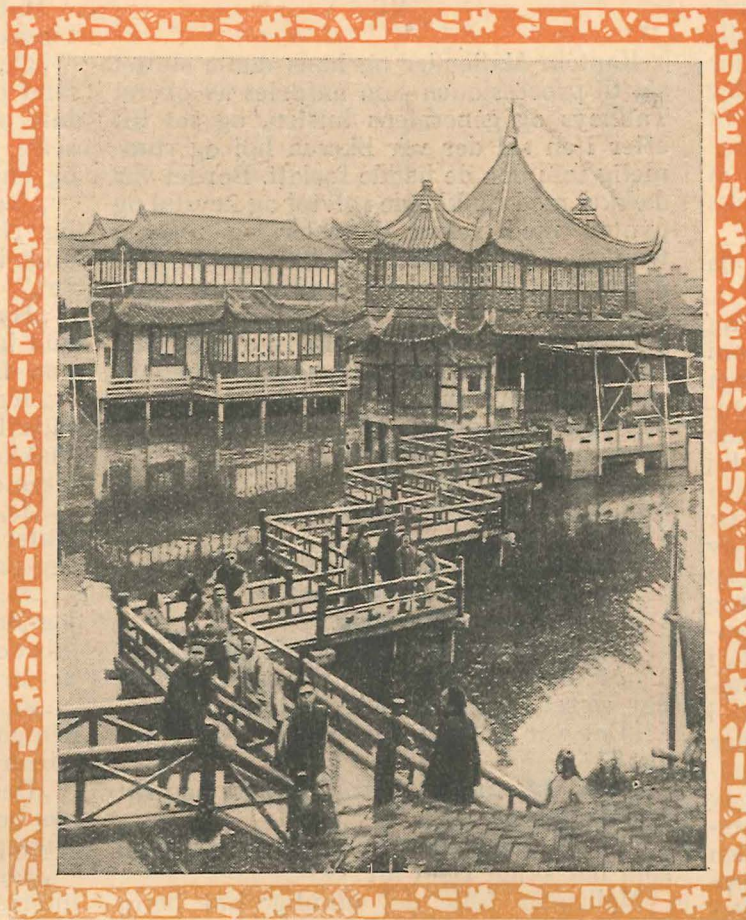
Han førte sin slegtning ind i en rummelig stue som var oplyst av elektriske lamper med skjermer over, og hvor der var samlet en del gjester. En høi dame kom imot dem med utstrakte hænder og sa:

„De er sikkert Freds fætter. Det glæder mig at se Dem.”

Mallender følte sig instinktmæssig tiltrukket av hende; der var ikke mange som kunde motstaa Mrs. Tallboys' varme smil.

Efter at de hadde talt litt sammen avbrøt obersten dem med de ord: „Kom, Geoffrey, saa skal jeg vise dig hvor du skal bo, og du, Fanny, bør heller skynde dig at klæ dig om. Du kjender generalen, han kommer altid et kvarter for tidlig, akkurat som hertugen av Wellington.”

Mallender skulde indkvarteres i et av teltene, og under sin verts anførsel banet han sig vei gjennom taug og løkter ind i et stort, hyggelig bergtelt hvor han fandt

Fra Kinesiens land.

Den tusenaarige sovn, hvori det kinesiske rike har hvilt mens hele den øvrige verden er skredet frem paa civilisationens bane, har sat sit stempel paa alt hvad man ser og møter derover hos det gule haarpisk-folk. Man behøver bare at kaste et blik paa ovenstaaende billede og lægge merke til den underlige x-brø for at forstaa hvor man er. Hvilket andet sted end i Kina kunde man finde paa at bygge en bro saa trekantet som denne i stil med en harmonika-saks? Et menneske fra et hvilket som helst andet land end Kina vilde mene at den var bygget slik „for at gjøre det vand- skelligere,” og for at man ikke altfor hurtig skulde slippe over til den andre elvebredd. Men kineserne har god tid og liker aabenbart at gaa i siksak. Det lille maleriske parti som her er fotografert, stammer forøvrig fra Shanghai, Kinas store handelsstad ved Jangtsekiang-elvens munding. Der rører sig et muntert og broget folkeliv paa kanalene i Shanghai. Paa grund av bolignød — for der er mangel paa leiligheter i Kina ogsaa — har mange familier slaat sig ned paa vandet og man kan ofte se det fornøielige syn av en ærværdig, gammel kineser som kommer seilende med strømmen paa en bambusflaate, omgitt av al sin rørlige eiendom, deriblandt en venlig smilende kone, en umaadelig barneflokk og talrike griser.

alle sine eiendeler utpakket og ordnet. Paa sengen laa hans selskapsklær, skjorte, sokker og lommestørklær, paa et litet bord ved siden av var hans bønnebok pietetsfullt anbragt ved siden av fotografiene av hans far og mor.

En temmelig undersætsig indfødt med et intelligent, smilende ansigt, klædt i en ulden jakke, bomuldsbenklær og strømper, hadde hurtig reist sig og hilste ærbødig.

„Her ser du Anthony,” sa obersten med en haandbevægelse; „han staaer til din tjeneste. Naa, jeg maa gaa tilbake igjen, for vi skal være i uniform iaften for generalens skyld, men du er all right i kjole.”

Mallender følte lyst til at erklære at han befandt sig meget ilde i kjole, men obersten var allerede utenfor hørevidde, og Anthony var alene med sin nye herre.

„Master like at se mine anbefalinger?” spurte han og trak forskjellige krøllete papirer ut av et lommestørklær.

Mallender tok dem og læste dem igjen. Vidnesbyrdene var som helhet gode, nogen var alvorlige, endog taknemlige, to var humoristiske, et paa vers og et som sa at „Anthony ogsaa kaldt ‚den smilende’ var dygtig og paalidelig, meget spørre- syk og forfængelig samt snakkesalig.”

„Det er godt, Anthony,” sa Mallender idet han gav manden de kostelige doku-

menter tilbake. „Oberst Tallboys kjender dig jo, og det er hovedsaken.”

„Javel, herre, og jeg kjender obersten. Han meget god. Alle tjenerne like ham, skjønt meget hurtig, hurtig, hurtig og eiendommelig. Faar alle skjorter vasket i England — tre dusin sendt av, tre dusin mottat, tre dusin gaa med.”

„Det er godt,” avbrøt hans nye herre han strengt. „Jeg skal til Grimdy imorgen tidlig. Væk mig præcis klokken fem og sørg for vognen til halvseks!” og hermed var der sat en stopper for Anthonys veltalenhet.

Mallender var den første som kom ind i den store dagligstue og han fik saaledes god anledning til at se sig om. Han beundret de store piller som saa ut som om de var av marmor — det blanke teaktræsgulv, de østerlandske tepper, skjerm Brettene og alle de duftende blomster. Stuens indretning vidnet om en kultivert smag. Mallender fandt især det gammeldagse møblement meget sirlig, og han stod netop og betraktet et gammelt skap fullt av sjeldne ting da han hørte lyden av raslende skjorter og lette fottrin. Han snudde sig om og stod ansigt til ansigt med sin

vertinde.

Hun var klædt i en lysegul kjole og i hendes mørke haar straalte diamanter.

„Aa, De er den første!” utbrøt hun. „Det var heldig, saa kan vi prate litt for de andre kommer.”

Mrs. Tallboys likte Freds fætter godt. Der var noget ridderlig i hans væsen og holdning, og han tok sig udmerket ut i den vel-sittende livkjole.

„Kom og sæt Dem her ved siden av mig i sofaen,” sa hun; „saa vi kan lære hverandre litt at kjende!” og da han adlød fortsatte hun med et fortrolig smil: „Fred har fortalt mig hele Deres historie, jeg er i n d v i e t, og jeg kan godt bevare en hemmelighet.”

„Hvad mener De saa om mit vaage- stykke?”

„At det er et av de mest romantiske jeg nogensinde har hørt om; det maa være en lignende følelse som leder Dem — omend paa en anden maate — som den der drev blomsten av Englands ungdom ut paa korskog. Jeg er bare bange for at De vil faa samme skjæbne som korsridderne — nemlig uheld.”

„Vil De ikke heller opmuntre mig, Mrs. Tallboys?”

„De maa endelig kalde mig Fanny, De og Fred er jo fættene, og fættene er meget fortrolige herute, og saa vil jeg med det samme si Dem at saalænge De blir i Indien maa De betrakte vort hus som Deres hovedkvarter — og Deres hjem.”

„Tak! Tak! Det er saa elskværdig av Dem, men jeg har ikke ro paa mig til at more mig før jeg endnu har fundet hvad De kalder mit korskog.”

„Naa, men De behøver da ikke at dra avsted med det samme; etpar uker kan De da ofre paa os!” Derpaa skiftet hun diplomatisk emne og sa: „Jeg saa at De be- tragtet mit porcelæn med interesse.”

„Ja, jeg er ingen skjønner, men det ser ut til at være en sjelden samling De har.”

„Ja, og De vil finde den endnu mer interessant naar De hører at hvert enkelt stykke er fundet her i Madrasdistriktet. Nu skal jeg fortælle Dem litt om det. For om- trent halvandet hundre aar siden eller kanske endda tidligere blev der indført mange møbler og bruksgjenstander hit fra Eng-

land, Frankrike og Holland av kjøbmænd, og mangé andre mer eller mindre rike folk. Da deres gyldne dager var forbi kom der en periode da alle disse gamle saker blev kassert som umoderne skrammel. Saa sent som for tredive aar siden kunde man finde ting som kan faa tændene mine til at løpe i vand i Tyvebasaren eller i Francks auktionslokale paa Mount Road."

„Ja, men for tredive aar siden var De da ikke her, da sat De i barnevognen."

„Nei, jeg gik med fletter — jeg er to og firti. Men Fred var her og allerede som ung løjtnant hadde han sans for den slags ting. Han hadde allerede en vakker samling da jeg kom hit. Den deilige gamle empiresofaen der frelste han fra at bli brukt som brændsel — den hadde bare to ben dengang. Disse stolene fandt han i en gammel forfalden bungalow paa toppen av Palaveram-berget. Det bordet der har jeg fundet i en bod i Blacktown. Min samling er min kjephest og naar jeg først begynner at snakke om den kan jeg fortsætte i det uendelige. Hvert stykke har sin historie. Disse Scvresvasene kjøpte jeg oppe i fjeldene, og den stygge gule krukken der i det samme skapet kjøpte jeg av pur medlidenhet av en fattig eurasierinde. Jeg gav hende tyve rupier i den tro at det var messing, og først længe efter opdaget vi at den var av massivt guld. Jeg prøvde paa at oppspore konen, men hun var forsvundet. Det dessert-service De kommer til at spise paa iaften grov jeg frem i Haaji Kareems butikk i Bangalore, gjemt under aarsgammelt støv, og jeg skammer mig næsten for at fortælle hvad jeg har git for det. Jeg har ogsaa en vidunderlig talisman — men nu kom der vist en automobil. Vil De være saa snil og tænde lysekronen? Jeg skal fortælle Dem om et andet fund bakefter. Jeg tænder alltid kronens i sidste øieblik, for jeg liker ikke saa sterkt lys."

Mallender reiste sig for adlyde, og den pragtfulde, gamle franske lysekronen utsendte et væld av lys i værelset, som gav den indtrædende dame, der var iført en straalende dragt av blaat og sølv, en virkningsfuld entre.

Hun stanset uvilkaarlig og holdt haanden for øinene idet hun mumlet med et undskyldende smil:

„Undskyld, men jeg er aldeles blændet!"

„Ja, det er sandelig vi ogsaa," erklærte Mrs. Tallboys med en smigrende betoning. „Lena, maa jeg forestille kaptein Mallender for dig. Geoffrey, det er min veninde, Mrs. Villars, som tilbringer den kolde aarstid hos os. Dere skal ha hverandre tilbords og sitte paa venstre side av bordet."

Generalens ankomst sammen med hans adjutant avbrøt samtalen, og nu kom resten av gjestene slag i slag. Mallender stod ved siden av sin borddame og iagttok dem. Han var slaat av damenes fornemme optræden, elegante toiletter og straalende diamanter. Hvad mændene angik var det militære element det mest fremherskende. Der var alle slags uniformer, like fra generalens skarlagensrøde, ordensbehængte vaabenkjole til blændende indiske kavaleriuniformer — alt i alt en munter og glimrende forsamling.

Da det sidste par med mange undskyldninger hadde hilst paa vertinden, traadte en høi, turbanklædt hovmester i malerisk hvit dragt med guldbroderier ind og meldte ærbødig:

„Middagen er servert!"

VI.

Kaptein Mallender og hans dame sluttet sig til processionen som anførtes av oberst Tallboys og generalens hustru, og sat litt efter i en sal der var likesaa høi og rummelig som den de hadde forlatt. Bordet var dækket med funkende sølvtøi og krystal og pyntet med vakre blomster og utsøkte frugter. I bakgrunden stod en række vel-dresserte tjenere under anførsel av hovmesteren.

Mallender la straks merke til alle de fine enkeltheter, malte menuer, slepne venetianske glas og tre prægtige bordopsatser; da han igjen tok øinene til sig møtte han sin borddames straalende blik.

„Det er vakkert, ikke sandt?" hvisket hun. „Kan De se at vi følger godt med her i Indien ogsaa?"

„Ja, unegtelig," indrømmet han.

„Naar kom De forresten hit?"

„Igaarftes fra Bombay."

„Og hvorledes har folk det derhjemme?"

„Aa, de fleste hoster og har snue, for det har været en mothydelig vinter."

„Det var kanskje derfor De flygtet fra den?"

„Naa, ikke netop derfor," svarte han litt undvikende.

„Er det meget næsvist at spørre om hvad som har bragt Dem hit?"

Mallender følte det umulige i at betrodde denne indtagende dame med den vakre stemme og de straalende øine den sande grund til sin tilstedeværelse. Han forstod godt hvor latterlig og eventyrlig det vilde lyde.

„Huset mit er under reparation," han grep med glæde denne heldige indskydelse, „saa jeg har ikke tak over hodet hjemme."

„Naa, saa er De altsaa en vandringsmand akkurat som jeg," utbrøt hun; „jeg har tilbragt otte maaneder i Indien og maa snart tænke paa at vende hjem."

„Men Deres mand — er han ikke — her sammen med Dem?" Mallender holdt pludselig inde; han forstod at han hadde været taktløs. Damens ansigtsuttrykk forvandlede pludselig. Hun saa ned for sig og sa stille:

„Jeg er enke!"

„Aa, tilgi mig," bad han, „det gjør mig ondt — jeg — jeg visste ikke —"

„Aa nei, hvorledes skulde De kunne vite det. I et land hvor det vrimler av forlatte kvinder er en rigtig enke en sjeldenhet. — De er vel kommet hit for at oppleve noget interessant?"

„Nei — jeg er her egentlig bare for at se mig om."

Atter en løgn.

„Naa, De er altsaa en almindelig turist som jeg selv. Helt siden jeg mistet min mand har jeg bare følt mig som tilskuere paa livets skueplads og misundt lykkeligere mennesker."

Mallender saa paa den vakre enke. Hun bar ingen ydre tegn paa sorg, hendes vakre hænder lynte av diamanter og hendes toilette vidnet om stor omhu. I dette øieblik var hun optat av at læse menuen og han hadde god anledning til at se ordentlig paa hende. Hendes lange øienvipper berørte næsten hendes kind som var saa fint og sart som elfenben, hendes næse og mund var fint formet og hun hadde et fyldig kastanjebrunt haar som utsendte en svak parfume.

„Jeg har været nordpaa i Sirrila og Calcutta," fortsatte hun efter at ha sat menuen fra sig med et litet suk, „og saa drog jeg ned til Madras for at besøke min kjære veninde Fanny. Jeg kom hit for tre maaneder siden — og jeg føler mig h j e m m e."

Mallender trak forbauset øienbrynene i veiret.

„Ja, jeg liker dette gamle, foragtede land og dets skikke," her kastet hun et blik omkring sig paa gjestene, de veldresserte tjenere, rettene som blev budt om, og champagnen som nu perlet i glassene.

„Jeg liker altsammen, det er saa hyggelig. Naar jeg bare har skjønhet og hygge omkring mig bryr jeg mig ikke om andet."

„Hygge —" tænkte hendes kavaler, „naar hun kalder dette for hygge, hvad forstaar hun da mon ved luksus?"

„Jeg liker godt disse store husene," fortsatte hun, „og maten og tjenerne som alle snakker engelsk. Det eneste er jo at det er temmelig varmt i Madras."

„Ja, jeg har forstaat at dette er deres vinter her, og jeg kunde med lethed ha kokt egg paa taket av min vogn idag."

„Ja, det har De ret i, og allikevel liker jeg Madras. Min far var født her og tjenstgjorde her mesteparten av sit liv, — saa det er kanskje arvelig."

„Ja, det er meget mulig. Vet De hvem den gamle herren er som sitter derborte og stirrer hit saa intenst?"

„Det er Sir William Bream, en av Fannys bekjendte; han er uhyre rik og meget interessert i bomuld."

„Jeg skulde snarere tro han var meget interessert i os — eller rettere sagt Dem."

„Aa," sa hun fortrolig, „han pleier at sitte ved siden av mig, — vi er gode venner."

„Den unge damen ved siden av ham ser litt syk ut," bemerket Mallender og betraktet en blek ung pike hvis øine laa dypt i hodet og hvis kjole saa ut til at ha kjendt bedre dager."

„Mener De, Miss Sim? — Jeg tror egentlig ikke hun er syk, men hun er kanskje ikke rigtig glad." Mrs. Villars forsynte sig med et stykke laks og spiste det med velbehag, saa tilføiet hun likegyldig: „Hun har hverken hjem — eller familie."

„Hvorfor er hun herute?"

„Aa, jeg tror hun kjedet sig i England, og saa reiste hun til Bombay paa en løs invitation. De vet en av den slags invitationer man ikke mener noget med. Det lyktes hende at komme avsted og en vakker dag presenterte hun sig for sine forskrækkede vertsfolk som fast — men ikke betalende — gjest. De lot hende naturligvis gaa videre, og senere er hun gaat fra haand til haand som en utstillingsgjenstand," og Mrs. Villars lo ganske udeltagende.

„Men hvorfor reiser hun ikke hjem igjen?"

„Av den enkle grund at hun ikke har nogen penge."

„Stakkars pike," mumlet han; „det maa være svært at være slik stillet."

„Ja, unegtelig," indrømmet hans dame; „jeg tror nok at hun er til plage for de fleste hun besøker, og hun er alt andet end interessant. Skal vi ikke snakke om noget andet? Ser De den manden som sitter oppe ved bordenden med det vakre hodet og skjegget? Det er Rolf, den berømte kunstneren som er kommet hit for at male rajahan av Gondalcond og forskjellige andre fornemme indføate."

„Jeg tror at jeg har set nogen av hans billeder paa akademiet."

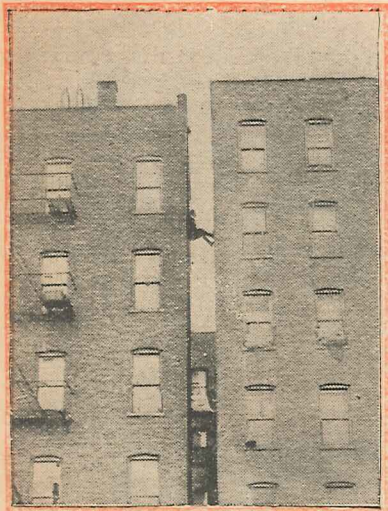
„Saa De ikke mi i t billede der ifjor, malt av Le Grande?"

„Nei, sikkert ikke."

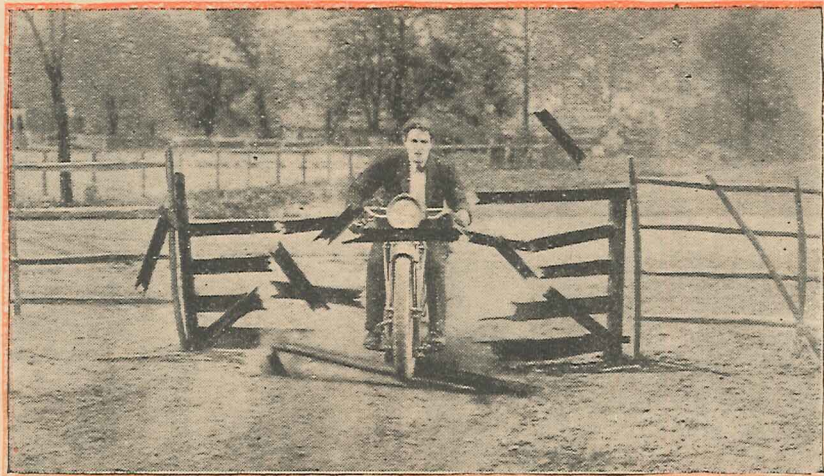
„Det vilde De naturligvis ha husket; ikke sandt?" Hun lo og viste ham sine hvite tænder.

„Gjorde det lykke?"

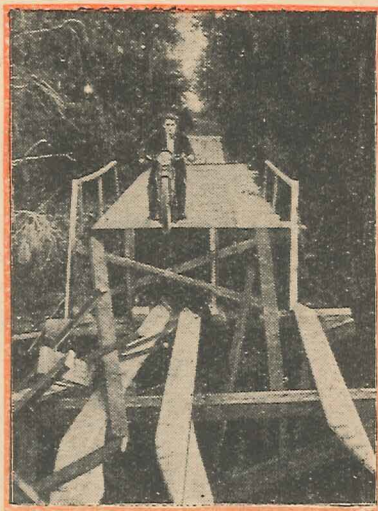
→ **Fra filmens brogede verden.** ←

Filmen har akrobater mellem sine skuespillere. Her ser man en av dem, der gaar op mellem to husmurer som en skorstensfeier i en skorsten.

Motorcyklen er kommet til at spille en stor rolle i den moderne film. Paa den forfølger detektiven den flygtende forbryder, og det gaar gennem tykt og tyndt, over stok og sten og gennem alle avspærringer, saa splintene ofte ryker, hvad man kan se av det'e billede.

Selv ikke den sprængte bro kan opholde forfølgeren. Han lar det staa til med maskinen og er heldig nok til at komme godt fra dødsridtet.

I svimlende høide kjører filmskuespilleren Harry Piel paa cykkel over en line, bærende i en trapez en ung dame som holder sig fast i stangen.

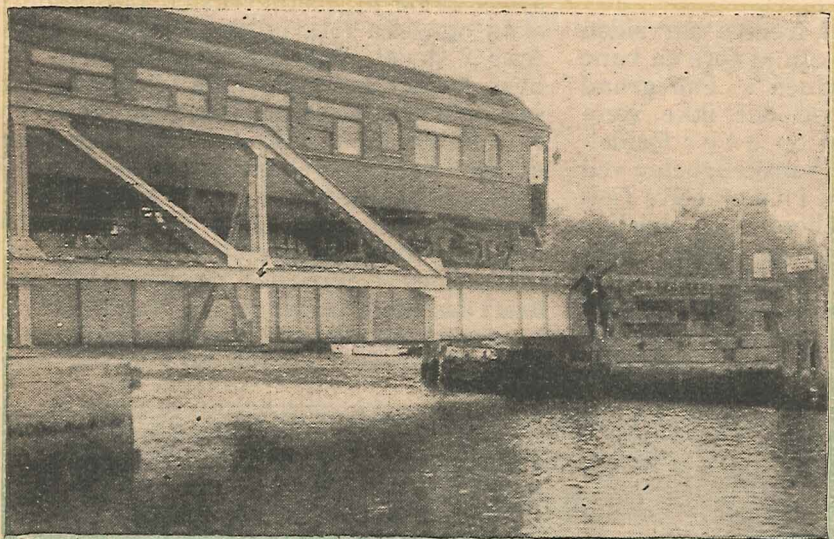
For at bli filmskuespillerinde skal ens ansigtstræk være harmoniske. Her maaler man mundens størrelse med en passer.

Ogsaa haken skal være av en bestemt form. Den unge dame som faar sin hake maalt med en vinkel, synes at være tillidsfuld nok.

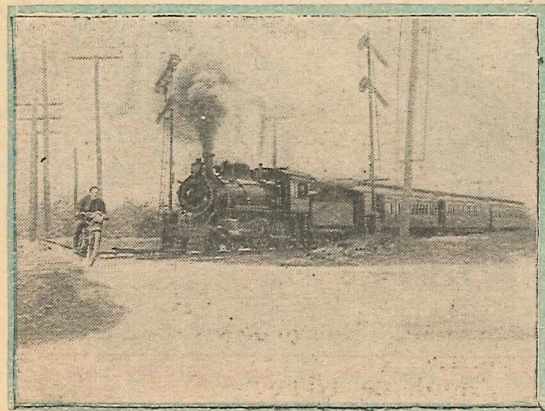
Dette maa virkelig kaldes en pinlig situation. Flygtningen hænger i en klæssnor, og politiet, som er efter ham, er allerede paa balkonen.

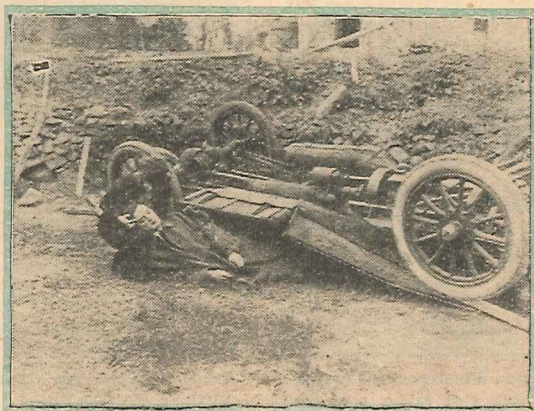
Spranget fra det i fuld fart kjørende jernbanetog er en ny filmsensation. Det udføres her av den amerikanske filmskuespiller Bløke. I det øieblik, toget kjører over elvebroen, hopper Bløke ned paa broen, videre ned paa en ponton og endelig ut i elven, hvor han svømmer bort.

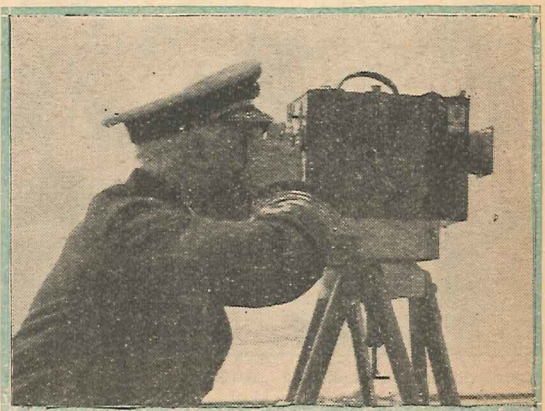
Alpernes maleriske, sneklædte topper blir nu ofte brukt som bakgrund for filmscener. Hvorfor skal man nøies med malte baktepper? Naturen er den bedste dekorationsmaler. Her er det den kjendte filmskuespillerinde Pola Negri som filmer en scene i de bayerske alper.

Kommer han foran toget paa sin motorcykel eller blir han knust av det? Han kommer over i sidste øieblik, men det gir nogen sekunders uhyre spænding hos tilskuerne.

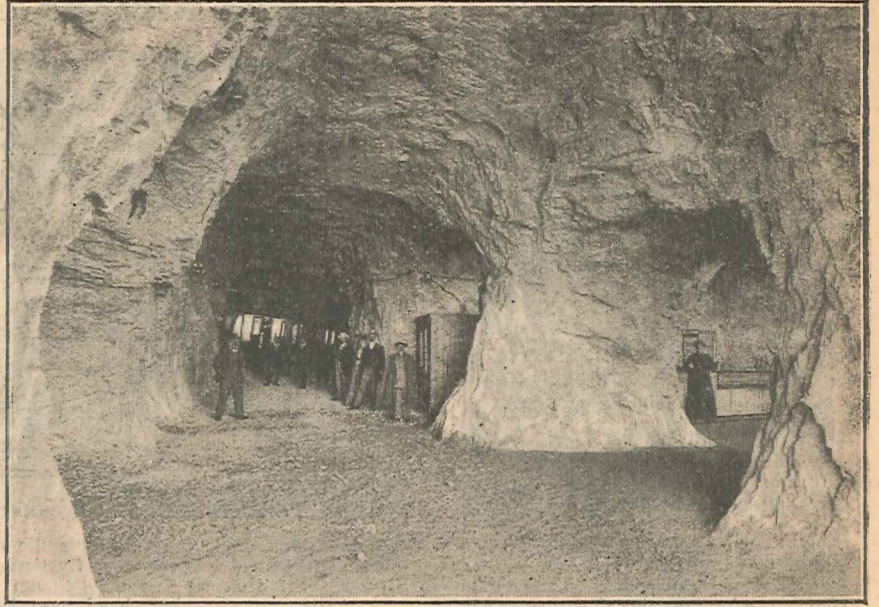
Veien er gaat istrykker, autoen er rutschet ned og har veltet, og chaufføren er kommet ind under den. Ulykker fremstilles altid ved hjælp av en række sindrig uttænkte tricks.

Hertugen av Connauht, som er den engelske konges onkel, har været paa en reise i Indien, og paa hele reisen optok han en række levende billeder til fornøielse for den hjemmeverende familie.

Interlaken, hvor den elektriske bane til Grindelwald begynder. I baggrunden ser man „Jomfruen“ med dens top dækket af evig sne. Fjeldene i forgrunden er endnu dækket af naaleskog, men vegetationen tar langsomt av eftersom man kommer op i høiden.

En station paa veien hvor banen løper ut i et galleri, som er hugget helt ute mot fjeldvæggens ytterside. Da fjeldets masse er granit behøver man ingen avstivning eller utmuring. Av togets skraa stilling i bakgrunden ser man stigningen. Galleriet ligger ved en 1800 meter dyp avgrund.

Med banen gjennom „Jomfruen“.

Over hele Berner Oberland ser man Finsteraahorns mægtige knute av graa sten, sort skog og blaanende sne hæve sig stolt iveiret. Her er Schreckhorn og Wetterhorn, her er Grünerhorn og Frescherhorn, gletschenes brede isrygger skubber sig frem og ned gjennom dalene og „sadelne“, og naar man fra Interlaken eller det nærmere Kleine Scheidegg lar blikket gaa like mot øst finder man først „Munken“ i den av grønt bremede hvite kappe og derpaa, flankert av de to riddere: „Schneehorn“ og „Silberhorn“, det pyramidformede „Jomfruen“, slank, sneklædt, strækkende hodet opover skyene, som vilde det vokse ind i selve himlen. Det syn man her fylder sine øine med er saa fuldt av vild majestæt, overdaadig pragt og allikevel yndefuld skjønhed, at det rummer al Schweiz' navnløse og sublime herlighet. Og „Grindelwald“ som brer sig ut for „Munken"s og „Jomfruen"s føtter, er da ogsaa nu et av de mest søkte centrer for det schweiziske turistliv.

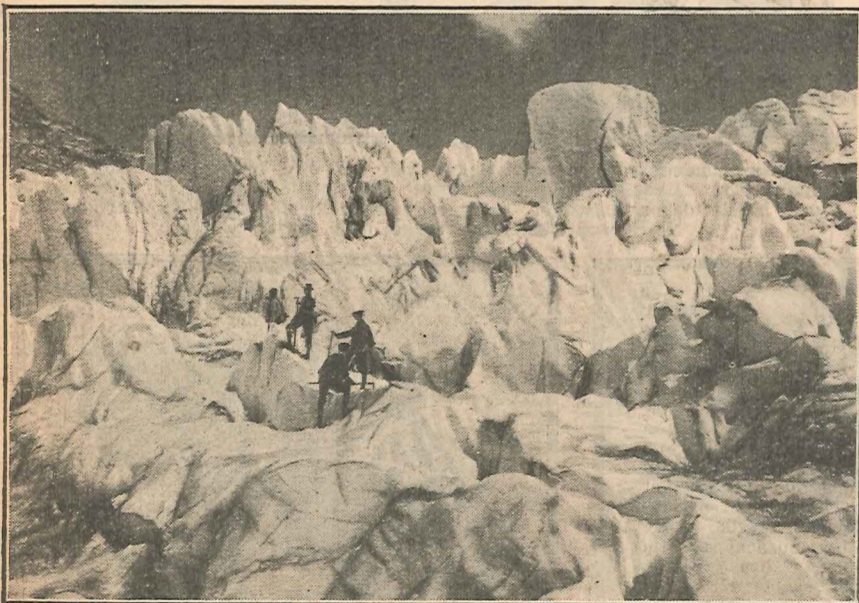
„Jomfruen"s snepyramide lokket tidlig tindebestigere og allerede i august maaned 1811 lykkedes det de to brødre Rudolf og Jeronimus Meyer fra Aarau at komme op

paa toppen. Aaret efter gik en fjeldfører vil nøies med at være. I al korthet kan Gottlieb Meyer derop og siden er der ikke gaat et aar hvor der ikke har været tindebestigere deroppe. Til omtrent halvveis op er det mer besværlig end egentlig farlig at stige derop, men den sidste strækning over Rotentalsadel er overmaade vanskelig og farefuld, og bestigningen av den øverste snepyramide besværliggjøres videre ved at den hvert aar skifter form. Den øverste spids' endelig naar man bare opover ved at hake sig fast i den steile isvæg med ishakene. Men er man saa deroppe, ofte med blodige hænder og med ansigtet skamfært av de springende isnaaler og det skarpe lys, aapner der sig for bergbestigerne et syn saa vildt og vakkert at man glemmer alle besværligheter og man synes at disse minutter er likesaa meget værd som hele livet.

Allerede for mer end tredive aar siden blev der fremsat planer om at føre en bane op til toppen av „Jomfruen“. Paa grund av naturforholdene kunde der ikke være tale om at bygge banen op over fjeldet. Man maatte omgaa alle vanskeligheter ved at sprænge vei for banen i den i selve fjeldet og selv for de ellers saa dristige schweizer-ingeniører syntes tanken for svimlende. Ingeniøren Guyer-Zeller begyndte allikevel paa arbeidet i 1897 og efter seksten aars arbeide fik han det i 1913 saa vidt fuldennt som det nu er og foreløbig

det karakteriseres som en uhyre tunnel, som en snelegang i et vældig sneglehus, og ad denne snelegang kan nu enhver naa op til de trakter hvor før bare den øvede tindebestiger kunde komme, næsten helt til toppen, langt oppe i den evige sne og is.

Man kan begynde turen i Interlaken ved Brienzersjøen og naar man herfra med den elektriske bane kjører op mot Grindelwald faar man straks et indtryk av den eiendommelighet som det er ved at foreta en fjeldtur i Schweiz. Her i Interlaken er der, likesom i de andre byer i dalen sommer og sommervarme, blomster, pragtfulde farver og myldrende liv av planter og dyr, men for hvert kvarter eller hver time man kjører ser man hvorledes livet synes at dø ut, planteveksten blir mindre, skog og græs forsvinder og sten og sne trær i stedet. Paa faa timers kjørsel opover fjeldet kommer man gjennom likesaa mange zoner som hvis man reiser fra Norditalien til de arktiske egne. Fra Grindelwald gaar den elektriske bane videre til Kleine Scheidegg, som ligger endnu høiere tilveirs og her er det saa at selve Jomfrubanen begynder. Det er en tandhjulsbane som drives med elektricitet og den elektriske kraft tas med turbiner fra vandfaldene i Lauterbrunnendalen mange kilometer derfra. Det er et almindelig syn i Schweiz

Isformationer, de saakaldte „Seracs“, i Monteralgletscheren paa Finsteraahornknuten. Vandringen over disse „Seracs“ er meget besværlig og for saa vidt farlig som der stadig kan aapne sig nye spalter i isen. Førere og tindebestigere er derfor altid bundet sammen med tauger saa den ene kan holde den andre oppe om han styrter ned.

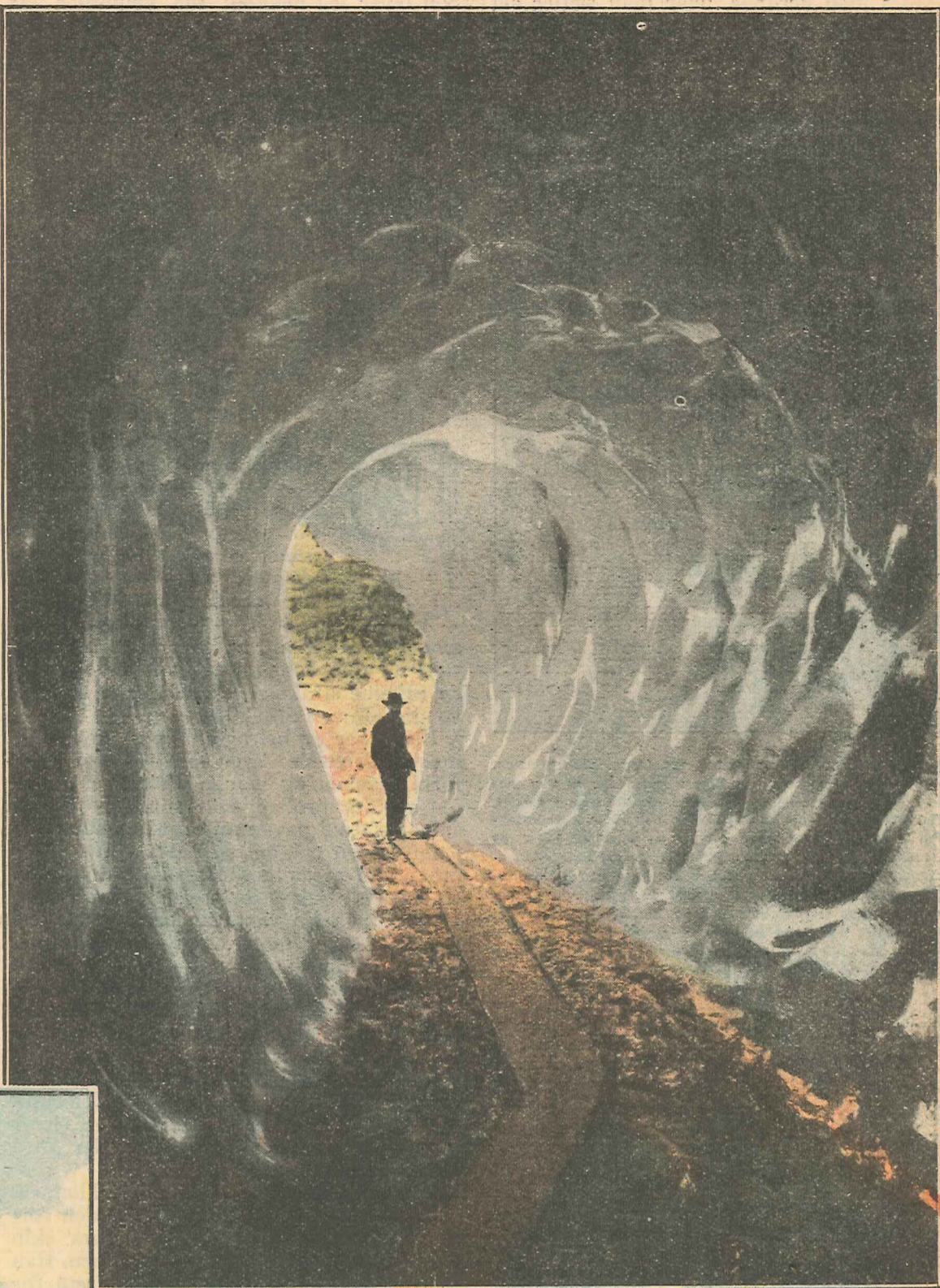

Tindebestigere paa „Jomfruen"s top. Det sidste stykke av veien, fra Jungfraujoch til toppen, maa man endnu tilbakelægge tilfots med ishakker og taug. Det kan være vanskelig nok, men hvis der ikke kommer drivende skyer som legger sig om toppen, belønnes man ved at nyde en utsigt av den vildeste skjønhed, som man aldrig vil glemme.

at et skummende og skrikende vandfald paa en kant av landet trækker en bane op og ned av et fjeld paa en ganske anden kant. Avvekslende løper banen gjennom de med dynamit og komprimert luft sprængte tunneller inde i selve fjeldet og langs smale avsætter som er hugget ut i avsatsens ytre del. Naar man kjører derute har man en fornemmelse som om man er en mus der løper bortover en gesims paa et svimlende høit hus; men de utsigter som aapner sig for den kjørende er saa vidunderlige at man glemmer alt hvad svimmelhet heter for at stirre utover fjeldenes hvite og blaa panorama og har man før været, om bare nogen faa dager, i Schweiz, er man ogsaa blit vænnet av med at forbauses. Da hele fjeldknuten væsentlig er av gneis, har arbeidet med at hugge eller sprænge tunnellerne været meget vanskelig, men til gjengjæld har man sluppet alt som heter avstivning og utmuring. Denne 12 kilometer lange tunnelbane har ikke genert fjeldet mer end om en flue kryper over et bord. Ialt har banen kostet 12 millioner francs, hvilket er 1 million francs pr. kilometer.

Fra Scheidegg naar man først op over Eigergletscheren, som ligger 2323 meter tilveirs, saa videre op til Eigerwand og op til Eismeer gjennom „Munken"s indre. Hvor banen kommer frem i dagslyset ute paa fjeldets væg ser man ned i en avgrund paa etpar tusen meters dybde. Om aftenen kan man nede fra Grindelwald tydelig se det oplyste tog kjøre gjennom galleriet, svimlende høit oppe paa fjeldsiden. Det sidste stykke op mot Jungfrauoch gaar banen gjennom en tunnel som har en stigning av 25 procent, og man kan høre hvorledes det elektriske lokomotiv likefrem biter sig fast i tandhjulsskinne i midten. Er man saa heroppe befinner man sig i en høide av 3457 meter, paa Europas høiestbeliggende banestation. Her er man oppe i den evige sne og is, her er der ikke et straa, ikke et blad, ikke et levende væsen

Bare nogen faa kvarters kjørsel med den elektriske bane op mot Grindelwald og man er oppe i gletschernes regioner. Billedet her er av en ishule i en gletscher, iskold og ofte med det forunderligste grønne, blaa og topasfarvede lystspil og straaleskjær.

Nede i dalen, ved „Jomfruen"s og „Munken"s fot, er det sommer og der er fuldt av blomsteg.

utenom dem banen har bragt med sig, og naar man fra det ti meter høiere liggende plataa ser utover landskapet under sig, med top ved top, naal ved naal, snepyramide bak snepyramide synes man man ser utover jorden som den laa stivnet i istiden, og naar solen gaar ned, kan man faa som en følelse av at det er over en utdød verden den for sidste gang sender sine straalear.

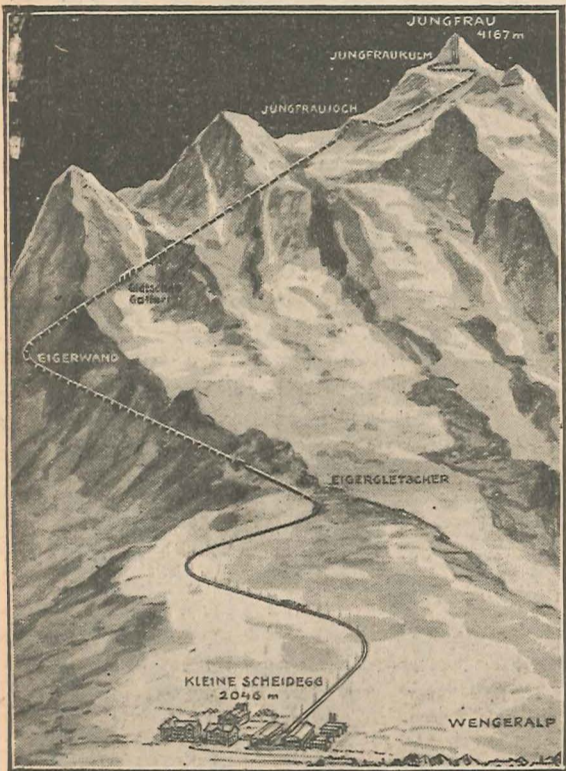
Ved Jungfrauoch stanser banen. Den som vil op paa toppen av „Jomfruen" som ligger endnu 700 meter høiere, kan gaa derop med fører. Da man med banen er kommet over alle vanskelige steder, er der ikke videre fare ved at gaa til tops, men anstrengende er det jo altid i den tynde fjeldluft. Man har flere ganger tænkt paa at bygge en elektrisk elevator inde i selve fjeldtoppen,

saa man kunde bli heist helt tilveirs, men foreløbig har man opgitt det. Kanske er det bedst saaledes. Det er heller ikke værd at gjøre det altfor makelig for menneskene. Al den skjønnhet man ser heroppe fra den høieste top, alle de herlige indtryk man

Den elektriske tandhjulsbane, som delvis inde i fjeldet, delvis utenpaa fjeldvæggen klatrer op til Jungfrauoch i over 3400 meters høide. Mellem skinnene ligger tandhjulstangen, i hvis tænder lokomotivet biter sig fast.

fyldes med heroppe, naar man sætter sig i sneen og nogen minutter hviler sig og røker sin pipe er ogsaa anstrengelse- ne værd.

Jungfru-banens rute fra Kleine Scheidegg nede i dalen, opover Elgergletscheren og Elgerwand. Like til 2867 meters højde løber toget næsten udelukkende inde i fjeldet. Ved Elgerwand løper det et stykke tæt ute mot fjeldvæggen i et galleri og gaar derpaa op gjennem Elger og „Munken“ til „Jungfrauoch“. Paa Elger gaar skinnegangen likeledes et litet stykke helt ute ved fjeldsider. „Jungfrauoch“ er Europas høiest beliggende jernbanestation. Her slutter banen, men det er projektert at den senere skal føres helt op til Jungfraukulm ved den øverste snekegles fot og at der skal bygges en elevator til den øverste top.

Morgenandagt.

Her staar jeg, til tops paa en bredrygget aas, og læner min ryg mot et kirkegaardsdige. Jeg ser ad nordøst, hvor der brytes en laas og aapnes en luke, at solen kan stige.

Den kommer saa stille. Dens hellige brand, alskabningens arne og varmende lue, har løftet sig bakved det blundende land og dvæler i purpur paa synsrandens bue.

Smaahusene sover, og ikke en vogn kan øines paa veibanens hvitgule strimmel; men høit over bakke og kirke og sogn staar lerce ved lerce og synger sig svimmel.

Der dufter en sødme saa spinkel og fin fra blomsten som vindpustet neppe bevæger.

— Se, verden er ren som et nyvasket lin, saa frisk som en vandliljes kjølige bæger.

I engenes vellugt av kløver og dug er bien paa vingene, flittig og munter. I skogbrynet klemter en gjøk med sit kuk, som talte den morgenens skjære sekunder.

O, verden av glans! — I en dugtvættet luft gaar lyden av lerkenes jublende sjæle, og møtes med blomstens og kløverens duft. —

Her bygges en andagt som byder at knæle.

Saa bøier jeg nakken; saa krummer jeg knæ mot græsset som kysser mig pande og kinder, mens gjøken den klemter i skogbrynets læ og lerkene synger paa svimlende tinder.

Velsignede liv paa den deilige jord!
Saa mange forspilder din godhet, desværre, og lukker for lyset og strides om ord.
— Jeg smiler til solen og takker Vorherre.
V. F. B.

Paa post.

Det er nat. Post- og passagerdamperen „Dronningen“ gaar med halv fart og med særlig skarp utkik paa grund av de farlige, av stormen løsrevne miner, som lurende paa bytte ligger drivende i vandskorpen neppe synlige for utkikspostene i den mørke nat. Kaptein Thorsen staar paa kommandobroen. Han ønsker selv at ta nattevakt og hovedansvaret for i paakommende tilfælde straks at kunne træffe de nødvendige foranstaltninger.

Han staar og betrakter for et øieblik de mørke, drivende skyer som rastløse jager forbi maanen og mange underlige tanker om alt det urolige som foregaar derute sniker sig ind paa ham, som han staar der i nattetimen paa sin post paa kommandobroen. Det er saa merkelig stille paa dækket en slik nat. Vekten taler dæmpet sammen, naar de paa sin vandring gaar op og ned paa dækket, og monotont lyder maskinens sterkt formindskede slag, — det er som om man varsomt følger sig frem gjennem natten, som indhylles i sit mørke, mens et eget alvor griper og bemægtiger sig sine.

Men det er ikke alene oppe paa dækket at man er paa post, ogsaa nede i maskinrummet og i det lille rum ved siden av, hvor telegrafisten holder til, vaakes der med skjærpet agtpaagivenhet.

Den unge radiotelegrafist Thor Thorsen, er en søn av kapteinen og det er den første overfart han gjør med sin fars skib efter en vel overstaat og god eksamen. Han sitter stille og stirrer tankefuldt frem for sig, det er som om han ikke rigtig kan forstaa alt det onde som krigen derute har fremtvunget hos menneskene. Den unge telegrafist kan ikke rigtig fatte at netop han, hans landsmænd og hele nationen av skjæbnens underlige førelse er bliit skaanet for krigens rædsler, — han synes ikke at kunne finde noget som skulde kunne bevirke eller forklare hvorfor netop hans land er bliit skaanet, mens Europas lande vaander sig under krigens svøpe.

Slike dype, alvorlige tanker sniker sig uvilkaarlig, uten at spørre om lov, ind paa et ensomt menneske, som i nattetimen sitter og — uten at han selv vet av det — blir en helt anden, end naar dagens larmende, rastløse travelhet ikke levner tid til eftertanke eller til at holde indtrykkene fast. — Og videre søker tankene tilbake til hjemmet, til hans mor og lille søster og bror, som kanskje ogsaa netop nu i drømme er nær hos far paa dækket og hos storebror i det merkelige rum med alle de mystiske apparater, som deres barnefantasi slet ikke kan forstaa eller begripe endnu. Men Thor selv forstaa dem og han er kommet til at holde av disse merkelige og for menneskeheten saa værdifulde opfindelser og likesom kjærlig stryker han med haanden over mottagerapparatet. Han sy-

nes at han skylder sine forældre saa uendelig meget for hvad de har ofret paa ham til hans utdannelse og den dag da han kom hjem efter sin eksamen med den bedste karakter som kunde faaes, da hadde han ogsaa lovt dem begge, idet han fast og inderlig hadde trykket deres hænder, at de nok skulde faa glæde av ham og at han skulde vise dem at det ikke var spildt hvad de hadde ofret paa ham og at han om det maatte kræves av ham, nok skulde passe sin ansvarsfulde post som det sømmet sig en bra, pligttopfyldende mand.

Og videre mindes han i tankene, hvorledes hans mor, akkurat som da han var gut, hadde tat hans hode mellem sine hænder og kysset ham og baade ledd og graatt paa en gang og sagt at det visste hun at hendes egen gut vilde si og at han lignet sin far i sind og trofasthet. — Et smil kruser let hans læber, mens hans øine faar liv naar han tænker paa hvorledes hans far og mor den samme dag hadde billiget hans forlovelse med den gamle barndoms-lekekammerat Edith, datter av en kaptein som var en av farens gode venner fra ungdomstiden. Edith hadde efter utallige og vedvarende bønner faat lov til at bli med paa denne reise med „Dronningen“ og ingen kunde være mer lykkelig og glad end Thor Thorsen, for hvem tjenesten syntes at bli en lek ved tanken om at hans kjære Edith var ham saa nær.

Thor stryker sig med haanden over panden; han syntes det er saa underlig saa nær man kan være hjemmet, de kjære og alt, selv om man befinner sig mange kilometer ute paa havet og avskaaret fra al anden forbindelse end netop tankene, som paa sin flugt hurtigere end telegrafens iler mange kilometer bort.

Thor blir avbrutt i sine betragtninger ved at telefonen fra kommandobroen ringer; det er hans far som vil veksle et par ord med ham.

„Hvorledes gaar det, gutten min?“ spør han i en venlig tone.

„Tak, udmerket, far,“ svarer Thor, glad over at faren trods sin gjerning paa broen allikevel har et ord tilovers for ham.

„Du vet, far, at paa nattevaktene har jeg mine bedste timer, men der er vel ikke skedd noget av betydning oppe?“

„Alt er vel,“ svarer kapteinen, „men endnu er jo ikke natten forbi, — men, om Gud vil, naar vi vel morgen denne gang ogsaa uten at der hænder noget.“

Endnu et litet, opmuntrende ord og samtalen er forbi, uten at faren har fortalt sønnen at de paa et hengende haar nær hadde støtt paa en mine som av strømmen blev drevet ned mot skibet og passerte baugen i nogen faa meters avstand; det hele var gaat saa hurtig og overraskende for sig at der ikke engang hadde været tid til at la maskinen slaa bak. Tildragelsen bidrog til endnu mer at skjærpe de vakt-havendes opmerksomhet og utkik, mens farten blev sat endnu mer ned, idet skibet i øieblikket syntes at passere en farligere zone.

Der hersket atter en dyp stilhet som bare blev avbrutt av stemplens taktfaste slag fra maskinen og de dæmpede kommandorop fra broen, hvor kaptein Thorsen i sin kikkert, saa godt som det svake maanelyst tillater det, stadig av søker farvandet for om mulig at observere om nogen av de farlige miner skulde drive om i skibets nærhet.

— Efter en stunds forløp lyder der imidlertid et frygtelig brak, og skibet gjennerystes og krænges over paa den ene siden saa let som om det var en leketøibaat. „Dronningen“ er støtt paa en mine. En frygtelig forvirring og panik opstaar ombord, efter at den første lammelse over-

det skedde har lagt sig hos de mange passagerer, som i et virvar løper rundt blandt hverandre paa dækket, de fleste bare halvt paaklædt og iført redningsbelter, av hvilke hver passager hadde faat utlevert et ved begyndelsen av reisen for alle tilfælders skyld.

Kaptein Thorsen overser fra broen i et sekund den frygtelige situation og med tordenstemme utdeler han gjennem ropene sine befalinger og gir mandskapet ordre til at sætte redningsbaatene paa vandet. Baatene som i forveien har været svinget ut parat til at kunne fires ned er imidlertid meget vanskelige at faa gjort klar av skibet, som svaier hit og dit og hvert øieblik truer med at krænge helt over til den ene siden.

Situationen er yderst kritisk og farefull. Nede i telegrafrummet er Thor sprunget op med et sæt ved det sterke støt og inden han er riktig klar over hva der er skedd, hører han en sterk brusen, som stammer fra at vandet er begyndt at strømme ind i maskinrummet, idet den dobbelte vandtætte skot er blitt sprængt som glas ved minens eksplosion.

„Støtt paa en mine!” kommer det gispende fra den unge telegrafist, hvis tanker i det samme er oppe hos alle menneskene paa dækket, og av deres rop og skrik kan han forstaa hvilken panik og angst der her sker deroppe. Pludselig tænker han paa Edith som ogsaa befinner sig blandt dem deroppe og han blir ganske blek og støtter sig vaklende til bordet, — men bare etpar sekunder varer hans svakhet, med et ryk mander han sig op og styrter bort til den traadløse telegrafs avsenderapparat og et øieblik efter sitter han rolig og behersket som om det var til en almindelig øvelse og telegraferer nødropet, den ene gang efter den anden: S-O-S, som internationalt betyr: „Freise av sjæle!”

Han sitter væspændt og lytter om nødropet skulde ansværet bli optat fra et andet skib i nærheten med traadløs telegraf ombord og ustanselig gnistelegraferer han bokstavene S-O-S, S-O-S, S-O-S samt længde- og breddegraden hvor „Dronningen” befinner sig; denne har han faat opgit av styrmanden som samtidig hilste fra kapteinen, hans far, som bad ham være ved godt mod og bli paa sin post til det sidste, likesom han selv deroppe paa kommandobroen.

Vandet er nu begyndt at trænge ind i Thors avlukke og stiger langsomt, til det naar ham opover benene, mens skibet svaier som et siv frem og tilbake, men han ænser det ikke, hans øine stirrer frem for sig, mens han anspændt lytter i de fastspændte høretrager fra mottagerapparatet, om ikke hans signal skulde bli besvart.

Pludselig blir døren til rummet revet op utenfra og Edith, hans forlovede, staar et øieblik efter ved hans side, vadende i vandet med sine bare ben, bare iført etpar tøfler og en kaabe som hun i hast har faat

tid til at svøpe om sig, inden vandet oversvømmet hendes kahyt.

„Thor!” roper hun med angst i stemmen, idet hun fortvilet slynger sine armer om ham, — „Thor, for himlens skyld, kom op — vi gaar under — vandet er jo allerede trængt ind til dig — aa, Gud — aa, Gud!”

Thor farer let sammen ved synet av hende, men fortsætter med at sende signalet og bare et skjælven røber hvilken kamp han i øieblikket utkjemper med sig selv — kampen mellem sin kjærlighet til den unge kvinde som ulykkelig staar ved hans side i farens stund og sin pligt som byder ham at bli paa sin post til det sidste. —

„Thor — Thor!” gjentar Edith, idet taarene strømmer hende nedover kindene. Thor retter sig op og ser Edith kjærlig ind i øinene, men svetter trods den herskende kulde, saa store perler trær frem paa hans pande. „Edith!” sier han med anstrengelse, — „jeg

En skikkelse kommer tilsyne forut og vakler henimot kapteinen, det er hans søn, hvem hans hittil har bundet til hans post.

— maa — bli — paa — min — post — som — en mand. Skynd dig op — endnu er der tid. — — Lev vel, min elskede — hils far og mor og dem allesammen —

„Aa, Thor — jeg kan ikke forlate dig,” stønnet hun håndervridende, idet hun halvt avmægtig synker om. „Jeg — blir — hos — dig.”

Da Thor indser at han ikke kan faa Edith fra sit forsæt og han samtidig er klar over den fare som truer hende hvis hun blir hos ham, trykker han paa en liten elektrisk knapp som alarmerer oppe paa dækket og et øieblik efter blir døren revet op og en matros viser sig. Thor gjør en betegnende bevægelse med hodet bortimot Edith og i et sprang er matrosen borte hos hende og saa let som om hun var en dukke løfter han hende op paa sine sterke armer og bærer hende frem.

Vandet stiger fredeles i rummet og naar allerede den unge, pligtopfyldende telegrafist til opover knærne. Pludselig er det som om der kommer liv i hans bleke,

anstrengte ansigt og et glimt av haab lyser fra hans øine. Nødsignalet er blitt optat og kort og skarpt melder mottagerapparatet: Hjælp kommer!

Oppe paa dækket, hvor kaptein Thorsen fra kommandobroen myndig og klart utdeler sine befalinger er der efterhaanden blitt litt mer ro da de fleste av skibets redningsbaater er blitt sat paa vandet og trods den høie sjø har klart sig fri av skibet som nu svaier med helt av vende sig om paa den ene siden, idet det indstrømmende vand fullstændig tar balanceevnen fra det. Pludselig fanges kapteinens opmerksomhet av et svakt lys mot vest, som synes at nærme sig stedet hvor „Dronningen” befinner sig. Det er en torpedojager som har opfanget nødsignalet og nu styrer for fuld fart mot nøkkesstedet. Endnu et kvarters ængstelig spænding og frygt og hjelpen er nær, idet torpedobaaten stopper op i nærheten av „Dronningen” og saa hurtig det kan la sig gjøre sætter sine baater paa vandet for at opta de skibbrudne. Det er ogsaa i sidste øieblik, for dampere krænger sig over til siden, saa den næsten ligger parallelt med vandets overflate og kapteinen ikke lenger kan opholde sig paa kommandobroen.

Hans vakt kan nu ogsaa betragtes som fullført, idet de sidste av de ombordværende lar sig fire ned for at bli optat av baatene, og træt og anstrengt farer han om han først nu faar tid til at samle tankene og tænke paa sig selv og som et lyn slaar det ned i ham: „Thor! — Er Thor reddet?”

Der er ingen tid til at foreta undersøkelser, for skibet er nu begyndt at synke og øieblik kommer en skikkelse tilsyne forut og vakler henimot ham. Det er hans søn, hvem pligten indtil det sidste øieblik har bundet til den ansvarsfulde post, og med taarer i øinene over sin kjække og modige gut fører kapteinen ham hurtig bort til taugstigen, der fører ned til den sidste baat. som endnu ligger ved siden og et øieblik efter befinner far og søn sig i baaten, mottat av hjertelige hurrarop, og snart ror kraftige tak baaten bort fra det farlige sted i det synkende skibs nærhet. Et øieblik efter og de er alle utenfor den fare at bli druknet i malstrømme i det øieblik „Dronningen” vil synke i dypet. Dette lar ikke vente længe paa sig, for pludselig hæver skibet agterdelen lodret i veiret og forsvinder i bølgen som en fugl der dykker efter fisk, og for de skibbrudne er bare mindet tilbake om „Dronningen” samt taknemlighetsfølelse overfor de to mænd, far og søn, der herved især, som deres pligt krævet det, helt modig forblev paa sin post til det sidste.

A. Aa.

—o—o—o—

Tankesprog.

Den som eier kundskap om Gud og kundskap om mennesker, vil ikke let begaa nogen synd.

— — —

Den som synder er baade dum og ond.

— — —

Vær ikke ven med den som bærer en helgens kaape for at skjule en nars van-skapthet.

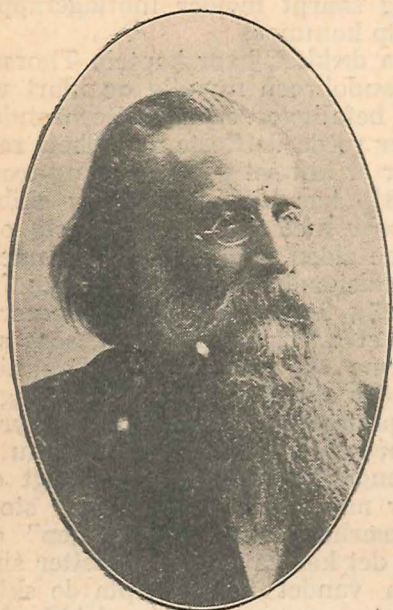
— — —

Den som kan føle skam vil ikke lettelig gjøre nogen fortræd.

— — —

Den som foruretter sine medmennesker selv om det bare dreier sig om en skilling er likesaa ond som om han tok hans liv.

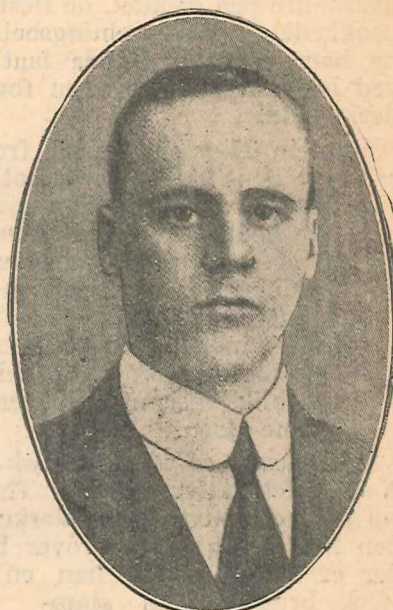
—o—o—o—

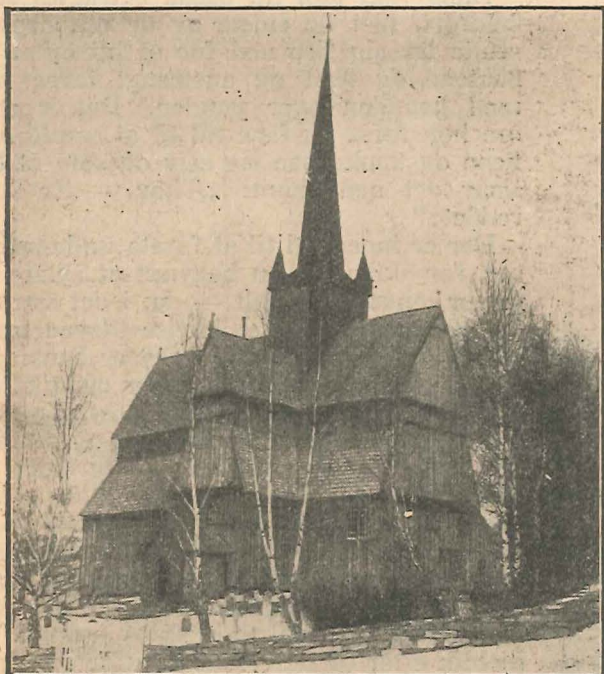
Otto Winter-Hjelm har tat avsked efter 47 aars virke som organist ved Trefoldighetskirken i Kristiania. Han har utført et omfattende musiker-virke.

Norges nye ministerbolig i Helsingfors, den forreste av bygningene. Den stilfulde treetages murgård har en fri og vakker beliggenhet. Den koster 150.000 kroner, og det anses for et rimelig kjøp. Minister Urbye har hittil bodd i en leiegaard, men faar altsaa nu eget hus.

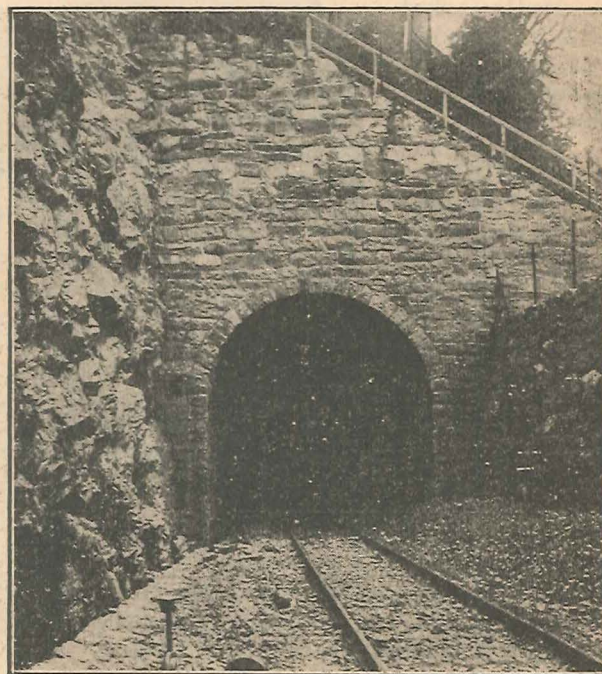
Mouno Johannes Heimo, den finske bolsjevik som er indblandet i den store svenske bolsjevikaffære og som blev arresteret i Trondhjem.

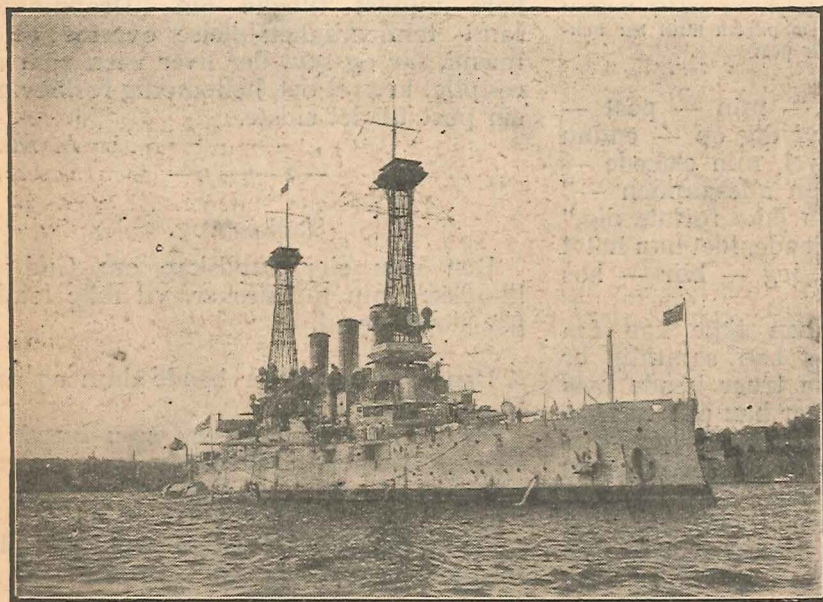
Ringebu kirke i Gudbrandsdalen som nu skal restaureres av arkitekt H. Jürgensen og bygmester Knut Villa. Denne ærværdige kirke skal være 6—700 aar gammel, er oprindelig bygget som stavkirke og denne karakter vil nu bli gjenopfrisket. Det kommer paa 40.000 kroner.

„Helhesten” anbragt paa sin endelige plads paa fjeldknausen foran Sjømandsskolen paa Ekeberg hvor den er av stor virkning. I mange aar har man søkt at finde plads for den.

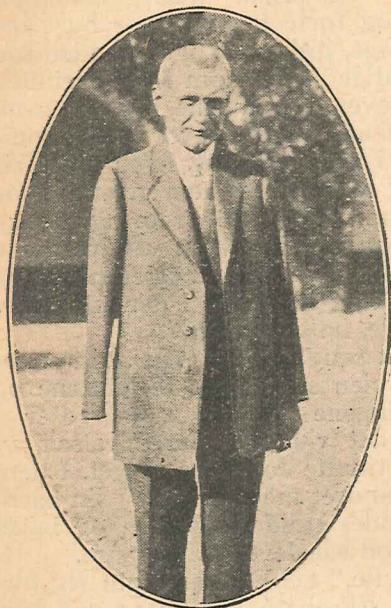
Tunellen gjennom Fløifjeldet ved Bergen som setter Bergens jernbanestation i forbindelse med de store dampskipskaier ved Vaagen er nu aapnet for drift. Den er 1430 meter lang og koster omkr. to og en halv million kroner. Den blev paabegyndt i 1919.

Amerikanske orlogsmænd paa besøk i Kristiania. Til St. Hans kom en stor amerikansk eskadre paa officiel visit til Norges hovedstad. Den bestod av fem svære slagskibe med admiralskibet „Connecticut” som ses paa billedet tilvenstre i spidsen og ledsaget av kulskibet „Protheus”. Dette besøk bragte en flom av 6000 amerikanske orlogsgaster over byen, og de satte i høi grad sit præg paa gatelivet saalænge eskadren laa paa havnen. Paa billedet tilhøire ser man nogen av disse kjække karer strømme iland fra chaluppene, mens en hærskares mangfoldighet av skuelystne Kristiania-boere interessert ser til — for en stor del parat til straks at indlede bekjendtskaper.

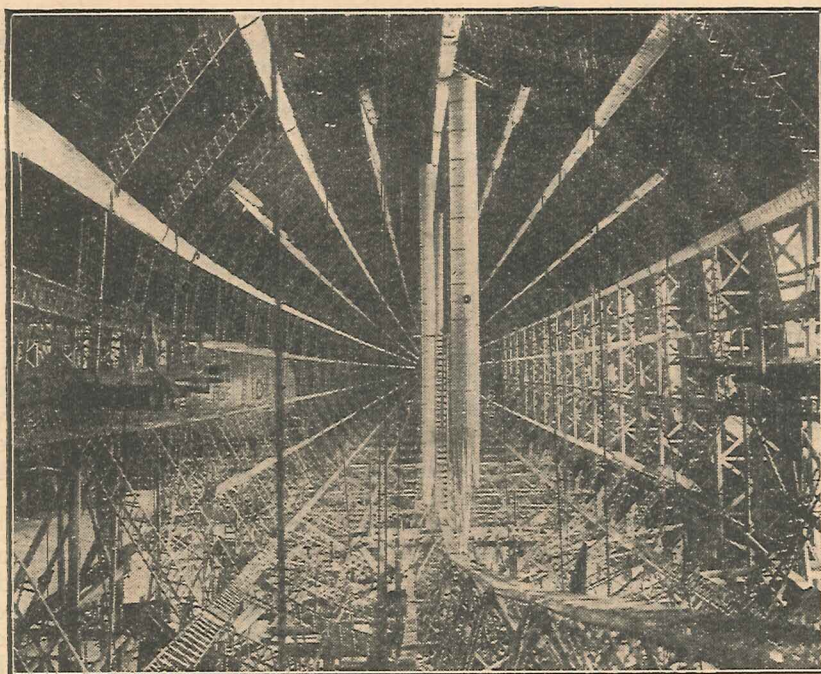

Spredte træk fra verden derute.

„Den schlesiske krig” har man kaldt røret i Øvre-Schlesien og det ingenlunde med urette da der jo nu i lang tid har foregaaet regulære kampe mellem polakkene under Korfanty og de tyske „selvbeskyttelsestropper” under general Høfer. Paa ovenstaaende billeder ser man nogen træk fra disse trakter som saalænge har dannet brændpunktet for den europæiske politik. Tilvenstre ses den enarmede general Høfer, tyskernes fører, i midten en trop tyske frivillige med fane og kjøretøi og tilhøire civile og militære tyske selvvernstropper.

Situationen i Øvre-Schlesien var i slutten av juni fremdeles overordentlig floket, og der forelaa da endnu ikke noget fast grundlag for en løsning av den alvorlige konflikt. Denne var som man vet blit i høi grad indviklet ved de polske elementers oprørs-lignende selvtægt ved den militære besættelse under Korfantys ledelse av de distrikter som polakkerne ønsker indlemmet i det nye Stor-Polen og ved de tyske elementers militære kontratræk under kommando av den enarmede tyske general Høfer. Polakkerne og de tyske „selvvernstropper” stod godt rustet overfor hverandre i veritabel krig. Det første man da hadde at gjøre var at formaa partene til at trække sig tilbage og at faa oprettet en nøytral zone mellem Korfantys og Høfers tropper. Mens Korfanty gik ind paa at rømme det territorium som de allierte forlangte at besætte, avslø general Høfer at opgi det befæstede punkt Annaberg som general le Rond, der er chef for ententekommissionen i Øvre-Schlesien, krævet at Høfer inden 15. juni skulde rømme, da dette punkt i tyskernes hænder betød en saadan trusel at man ikke kunde forlange den polske rømning fortsat. General Høfer hævdede paa sin side at man ikke kunde betrakte de polske insurgenter som forhandlingsberettiget parti og henviste saken til be-

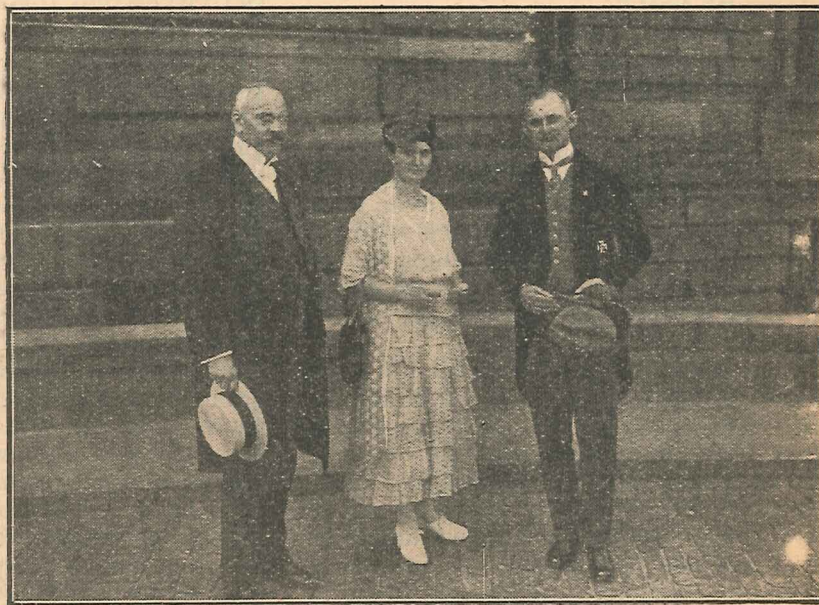

Dette interiør ligner nærmest det uhyre jernskelet til en stor maskinhal. Det er imidlertid noget ganske andet — nemlig det enorme skelet av aluminium til luftskibet „R 38” som for tiden bygges i England for den amerikanske regjerings regning. Man agter med denne kolos i august maaned at foreta den første tur over Atlanterhavet.

handling ved et nedsat tolvmandsutvalg hvis leder, tyskeren Ulitcka, erklærte at man ikke kunde akceptere kravet om en rømning av de omraader som var besat av de tyske selvbesættelsestropper før den polske opstand var slaat fuldstændig ned. Ententen fandt tyskernes holdning saa utfordrende at det bl. a. ledet til en skarp fransk note til den tyske regjering, men denne hævdede at den intet har at gjøre i Øvre-Schlesien, og at Ulitckas tolvmandsutvalg og general Høfer ikke staar under den tyske regjering. Efterhaanden lot det imidlertid til at man skulde finde en løsning av det vanskelige rømningsspørsmaal, men dermed vilde dog ikke det schlesiske problem være bragt i orden. Vistnok var der opnaadd enighet mellem Frankrike og England angaaende rømningsspørsmålet, men det syntes dog fremdeles at være langt frem til en forstaaelse mellem de to magter angaaende Øvre-Schlesiens deling. I diskussionen herom fremkom bl. a. ogsaa fhv. præsident Poincaré med et bemerkelsesværdig indlæg hvori han hævdede at hvis Tyskland faar beholde Øvre-Schlesiens grubebassin vil man, endnu før en ny generation er kommen, utsætte Europa for en ny tysk militarisme saasnart den pangermanske reaktion har kastet overbord den nuværende tyske demokratiske fasade.

Der gaar store patriotiske bølger over Tyskland i denne tid og der demonstreres for mangt og meget. Her ser man en vældig demonstration i Berlin for at Frankrike skal frigi de tyske krigsfanger som endnu sitter i franske strafanstalter dømt for krigsforbrydelser. Man ser det svære skilt i toget hvorpaa en indtrængende bøn desangaaende staar.

Den store proces ved riksretten i Leipzig mot krigsforbryderne er ogsaa en av de foreteelser som holder tyskerne i aande. Inden store kredser føles denne proces som en forsmædelse fra seierherrenes side overfor den tapende part i verdenskrigen. Her ser man den bekjendte tyske u-baatsfører kaptein Neumann (tilh.) som blev frifundet ved riksretten.

Barbara.

Av

L. G. Moberly.

(Autorisert oversættelse.)

(Fortsat.)

„Om jeg vil?“ Barbara var sprunget opp og ansigtet straalte av glæde. „Jeg har aldrig før hørt et saa venlig forslag. Jeg vet ikke hvorledes jeg skal takke Dem — men hele min person er en eneste tak! Jeg kan ikke sætte det, jeg føler i ord — de vilde lyde altfor dumme og intetsigende. Men jeg pleier at være hurtig til at lære — jeg vil straks begynde at lære maskinskrivning — og jeg skal gjøre mit bedste for at De skal bli tilfreds, og — aa!“ Hun trak pusten dypt, hun tok øinene fra Denisons ansigt og lot dem svæve utover plænen med de gule blader og den sølvglinsende elv. „Her vil jeg ikke være ræd, her vil jeg føle mig saa sikker og tryg. Intet ondt vil kunne ramme mig, naar jeg arbeider her for Dem!“

XVIII.

En magasin-fortælling.

„Jeg tok disse magasinhefter nede i Bashamo — der var nogen som hadde glemt dem, og jeg tænkte det kunde more Dem at se dem.“

„Tak, gamle ven, det var pent av Dem!“ John Mendleys stemme var fuld av taknemlighet da han tok en pakke fra Jackson, den mand som en gang om maaneden kom til den lille by paa den anden side av skogen for at besøke den ensomme beboer paa høidedraget. „Guttene liker billedene, og jeg liker at læse indholdet. Den slags lektüre passer godt efter en dags strengt arbeide. Jeg holder paa at bli rent begjærlig efter let lektüre.“

„Mendley, De har vel ikke tænkt at mure Dem inde her i denne ensomhet for bestandig?“ spurte Jackson og saa paa John med et undersøkende blik. „Deres tilværelse her kan ikke være særlig interessant eller opmuntrende. De maa da til tider føle Dem meget trist.“

„Aa, det gaar meget godt,“ sa Mendley muntert. „Jeg har nok at gjøre paa den ene eller anden maate hele dagen. Og da gaar jo tiden!“

Disse ord „og da gaar jo tiden!“ lød for Jacksons ører, da han vendte tilbake fra høidedraget til den lille by som, hvor langt fra civilisationen den end laa, dog altid var et sted der indeholdt visse muligheter for nogen interesse og noget liv i sammenligning med hytten paa høidedraget inde i skogen.

Og saa gaar jo tiden! Var det det hele, stakkars Mendley kunde si? Livet maatte være meget trist for den stakkars mand, tænkte Jackson. Han begynte ogsaa at faa et anfald av feber og det skulde jo ikke gjøre det bedre. Han selv gøs bare ved at tænke paa at skulle leve nogen dager og uker oppe paa det ensomme høidedrag. Han kunde ikke faa i sit hode at Mendley kunde holde det ut. Men som regel brøt han ikke sit hode med disse tanker om den ensoame mand; han hadde nok at gjøre med sin egen daglige eksistens og hadde ikke tid til at tænke paa andre men-

neskers affærer. Det var dog godt at han hadde husket paa at ta med sig disse bladene; kanskje de kunde opmuntre Mendley litt — det vilde gi ham noget andet at tænke paa end den evindelige skogen og kunde fordrive litt av tiden for ham.

Imidlertid sat John i sin hytte og bladet ivrig i disse magasiner som var bragt ham. Han var begyndt at avsky denne endeløse skog som strakte sig foran ham, i hvilken retning han saa den — likesom en grøn, uendelig sjø. Dens oprindelige charme var borte; den fortryllet ham ikke lenger; han begynte at hade den. Ogsaa over utsigten fra det sted i høidedraget som brøt skogen litt var der kommet en ensformighet som virket trøttende; han længtet ofte efter at kunne utslette hele denne grønne sjø som strakte sig mot nord og syd, øst og vest, og han begynte at bli usigelig træt av den kvalme, sterke duft fra al den visne vegetation, av hvilken der altid var saa rikelig i skogen og paa høidedraget. Denne vedholdende lugt gjorde ham alltid syk — men den var overalt; han kunde ikke flygte for den. Dag og nat, uke ind og uke ut slog den mot ham. — Disse aviser vilde dog adsprede hans tanker litt; i en time eller to vilde han glemme sine omgivelser, og da dagens værste hete var forbi, satte han sig i sin feltstol utenfor hytten med bladene i hændene i haab om at der vilde reise sig en svalende aftenvind og forberedt paa at fordype sig i de forskjellige historier som magasinene indeholdt.

„Jeg er glad over at se en ny historie av Elisabeth Edison,“ sa han høit — i sin ensomhet hadde han vænnet sig til at tale høit med sig selv. „Hun skriver saa malende og levende, saa jeg ser de steder for mig som hun beskriver, og en kort tid glemmer jeg alt her!“

Han løftet et øieblik sine øine og lot dem svæve ut over de endeløse skoger, asa sænket han dem igjen ned paa boken og læste ivrig i nogen minutter.

Det var en jevn historie som fængslet hans opmerksomhet — historien om en kvinne som efter flere aars kamp og strid hadde fundet fred i en have mellom Englands bakker. Der var ingen særlig intrige i den, men fortællingen var jevn og fængslende, og sproget og fortællermaaten var udmerket.

„Hun faar virkelig en til at merke duften av lyng og furu og jeg kan se rosene vokse paa muren!“ utbrøt John, da han var færdig med fortællingen. „Jeg tror jeg kunde spasere omkring i haven iblinde — det er som om jeg kjender hver tomme i den. Det virker rent forfriskende.“

En have mellom Englands bakker, jevnt og malende beskrevet — det var alt, men læseren kunde tydelig se den for sig, syntes næsten han kunde lugte rosene, høre vinden suse mellom furutrærne, se den vide utsigt ut over muren, over hvilken rosene faldt i straalende farver. Den lave mur omgav haven netop der hvor grunden paa den andre siden skraanet ned mot hedeland og krat, og ut over dette strakte sig igjen aapent land langs den blaa horisont. Crimconrambler faldt i en strøm av blomster over muren og oplivet den triste graahet, og i bedene paa hver side av den grusbelagte sti som førte fra huset stod der mosroser og lavendler og nelliker og alle de blomster som vokste i en gammeldags have — alt saa hjemlig og hyggelig.

„Der er noget ved Elisabeth Edisons maate at skrive paa der likesom gir en nyt mod og ny kraft,“ sa John og smilte over sine egne tanker. Han tok et nyt magasin for at se efter om der ikke skulde være mer av samme forfatterinde. „Jeg vet ikke hvad det er, men hun fængsler en paa en egen maate.“

Han fandt en fortælling til av hende i de blader Jackson saa omtænksomt hadde bragt ham — og ogsaa denne fortælling optok ham og førte hans tanker bort fra den ensformige, grønne skog. I aanden saa han de hjemlige steder som forfatterinden hadde beskrevet, saa engene ved foten av bakkeskræntene, engene hvor smørblomstene svaie i solskinnet og hvor gule iris stod høie og statelige mellom sivene, hvor svalene i illsom flugt skjøt frem og tilbake over den klare elv, i hvilken vandplantene frodig vældet frem, og forglemmigele dukket sine blaa blomster i den klare elv langs det høie, bølgende græs.

Over hodet sang lerkene; der stod elmetrær langs veien som førte til klittene og paa skraaningene var de vilde roser i knop. Men det var især beskrivelsen av engene som tiltalte John saa meget. I dem hadde han vandret med sin mor i sin barn-dom, og hendes milde, kjærlige og belærende ord stod saa levende for ham.

„Jeg gad vite,“ tænkte han, „om jeg turde skrive til Elisabeth Edison og si hende hvor meget hendes fortællinger glæder en ensom mand herover i Afrikas avsides skoger. Jeg synes næsten det er en skam ikke at takke hende for alt hvad hun har gjort imot mig. Sandsynligvis vil hun anse mig for en sentimental nar; men jeg vil gjerne takke hende, og det er da bare venlig at si hende at der blir sat pris paa hendes fortællinger. Jeg tror hun vil forstaa det. Den kvinde som skriver slike ting maa ha et forstaaende hjerte og en skjøn sjæl. Hun behøver jo ikke at svare mig, men jeg vil skrive til hende.“

XIX.

Platantrærne som for faa maaneder siden hadde spredt sine gule blader over græsset ved The Temple stod nu i utspring med lysegrønt skjær over sig, og græsset var fuldt av margueritter, da Barbara en dag stod ved vinduet i Hubert Denisons værelse og saa ut over haven til elven med det klare, skinnende vand. Utenfor vinduet var verden saa lys og solbeskinnet, men den unge piken syntes ikke at være i harmoni med den solbeskinte verden. Hun var sortklædt, hendes ansigt var blekt og magert og der var sorte skygger under hendes øine som hadde faat et alvorlig uttrykk. Hun saa ikke alene mer sørgmodig, men ældre ut end før; men for den mand som netop aapnet døren og traadte ind hadde hun et ungdommelig rørende utseende. Hun forekom ham som et bedrøvet barn.

„Mr. Denison, jeg er bedrøvet over at ha været borte saa længe. Jeg kom først tilbake hit til byen i eftermiddag,“ sa hun, da han traadte bort til hende og rakte hende haanden. „Men —“ hendes læber skalv let — „jeg har jo forklart Dem hvorfor jeg ikke kunde komme før. Det har været umulig for mig. Jeg kunde ikke reise hjemmefra før.“

„Jeg forstaa det saa godt.“ Han talte meget blidt og deltagende; de som trodde at kjende Hubert Denison bedst og mente, han var en streng, kanskje endog en haard mand, vilde være blit forbauset over at høre den blide, medfølede klang i hans stemme. „Det har vist været en streng tid for Dem. Jeg skulde bare ønske jeg kunde ha gjort noget for at hjelpe Dem.“

„Jeg føler det som en frygtelig nattemare,“ sa Barbara og gøs. „Hele mit liv synes med et slag forandret.“

„Jeg vet det — jeg vet det.“ Hans deltagende stemme hadde en trøstende virkning paa den unge piken, hvis øine vidnet om den nervøse spænding, hun hadde gjennomgaat. „Det er et kapitel i Deres liv

som er helt slettet — De maa føle det saaledes.”

„Ja, det føler jeg. Hele min barndom og tidligste ungdom er like som tat fra mig og døren helt lukket for mig for bestandig — for bestandig,” gjentok hun sukende.

„Har Deres far ikke været svak i lang tid?” spurte Denison, idet han trodde, det var bedre for hende at tale, selv om det rippet op i hendes sorg, end vedblivende taushet som at dømme efter uttrykket i hendes ansigt næsten var ulidelig, og han prøvde paa at faa hende til at fortælle alt hvad der var hendt i den senere tid og derved lette sit hjerte.

„Ja, han har været meget svak i mange aar,” sa Barbara. „Og lægene trodde, det kunde gaa saaledes i mange aar til, men saa blev det jo pludselig værre med ham — pludselig og aldeles uventet — og mor sendte bud efter mig.” Denison nikkede, og Barbara vedblev hurtig og nervøst: „Da jeg er utdannet i sykepleie haabet jeg at kunne være til nytte for hende og jeg haabet ogsaa at kunne hjælpe far; han var saa tilfreds med at ha mig om sig — og jeg var saa glad — saa glad —”

Hun stanset et øieblik, ute av stand til at fortsætte, men hun behersket sig med anstrengelse og sa sørgmodig:

„Jeg har aldrig før følt hvor styg jeg ofte har været imot dem og hvor snille de har været imot mig. De gav mig en saa lykkelig barndom. De skjermte og vogtet mig som ganske ung pike og gjorde alt for at gjøre mig lykkelig. De vilde holde hver sorg og bekymring borte fra mig, og jeg var ofte utilfreds og misfornøiet med al deres omhu og omsorg. Jeg ønsket bare at komme bort fra dem. Jeg ønsket at løfte mine vinger og fly ut og bli uafhængig. Jeg trodde at verden vilde være meget mer interessant end det rolige, ensformige liv.”

„Var ikke det egentlig ganske naturlig?” indskjøtt Denison venlig. „Ungdommen længter i almindelighet efter at strække vingene og fly.”

„Ja, noget av det var kanske naturlig,” sa Barbara. „Og da saa far blev syk, var der intet valg; jeg blev nødt til at ta ut og tjene mit brød. Det var en bydende nødvendighet. Men nu føler jeg at jeg var glad over at komme bort fra deres omhu og omsorg — og det var skjændig av mig!” vedblev hun heftig. „Jeg var tilmoder som om jeg var indespærret, hæmmet i alt — og far og mor ønsket dog bare at gjøre mig lykkelig og gi mig det bedste de kunde. Og nu — nu er det for bestandig forbi med deres omhu og omsorg.”

Hun talte hurtig og heftig; det var som om hun trængte til at tilstaa alt hvad hun følte, til at forklare hele situationen for Denison, og han nikkede bare i deltagelse og forstaaelse og lot hende uhindret tale videre.

„Jeg er bare taknemlig over at jeg i de sidste maaneder har været istand til at gi dem tilbake litt av den kjærlighet og ømhet de altid har ødslet paa mig,” sa Barbara. „Jeg synes at jeg aldrig kunde gjøre nok for dem, og de var saa glade over at ha mig hos sig, saa glade og taknemlige. Men intet hvad jeg kunde opveide al deres kjærlighet og godhet imot mig i alle aar.” Hun taug et øieblik og vedblev saa hurtig: „Da min far døde for seks uker siden, var det som om min mor ikke kunde holde ut livet uten ham. De hadde elsket hverandre saa høit, og efter at han blev svak, var han blit hendes hele verden. Hun kunde likefrem ikke leve uten ham. Vi gjorde hvad der kunde gjøres for hende, men hendes hjerte brast. Lægene sier at et hjerte ikke kan briste, men jeg tror de har uret, for det hendte hende. Hun blev begravet med min far. Kirkegaarden ligger

paa bakken, midt i et hav av lyng; kirken staar paa mosegrund, og lyngen slynger sig nu som et purpurhav omkring murene. De elsket begge lyngen og heden — og jeg er glad over at de er begravet der.”

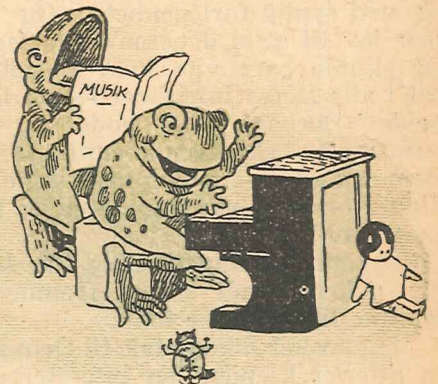
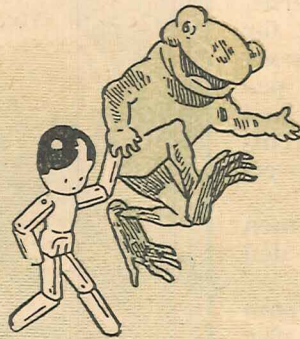
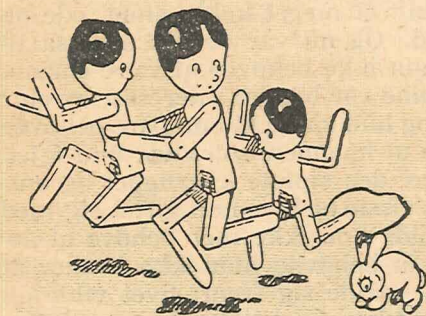
Hun talte i en drømmende, ensformig tone, mens hendes øine svævet ut over elven, og skjønt hun nu taug, sa Denison ikke noget; han følte at han burde la hende faa tale uten at avbryte hende, for mens hun talte var det som om den nervøse spænding forsvandt mer og mer fra hendes stemme.

„I de sidste uker har jeg kunnet være istand til at gi litt av al den godhet og kjærlighet, mor ødslet paa mig, tilbake til hende,” gjentok hun tankefuldt. „Men den kjendsgjerning at jeg var misfornøiet, mens jeg levde i det gamle hjem staar fast og kan ikke omstøtes. Jeg kan ikke omstøte den hvor gjerne jeg end vilde. Det var forfærdelig for min far og mor at forlate „The Orchland”; de led saa meget ved at skulle forlate det hus, de elsket. Men jeg var glad over at bli fri — det kan jeg aldrig gjøre uskedd —”

„Umuligheten av at gjøre det skedde om er en av livets tragedier,” sa Denison rolig. „Men at se tilbake og angre forbigangne vildfarelser er unyttig og det spilder vore bedste kræfter og tar vor energi. Vi maa ikke stanse for at si: „Hvis jeg ikke —” synes De ikke at dises ordene indeholder en viss svakhet i karakteren hos den person som sier dem? Det er klokere at beslutte ikke at gjøre de samme vildfarelser om igjen — og naar vi har tat den beslutning, saa maa vi videre frem. Er De ikke enig med mig? At sørge over det forbigangne er svakhet og gjør intet godt. Vi maa leve videre.”

Barbara smilte, skjønt hendes øine stod fulde av taarer.

„De har ganske ret,” sa hun. „Jeg mener

Pianoet som lekekammerat. XI. En bortførelse i dukkeland. Et drama i toner.

Der var stor opstandelse i Dukkeland, Dukke-Maren var blit bortført og graat og suk og tænders gnidsel avløste de før saa glade sanger som lød i Dukkeland. Der blev lett efter Dukke-Maren overalt, ute og inde, oppe og nede, men hun var og blev borte og det hjalp ikke at tre av de kjækkeste dukkene, ledsaget av Ieketøikaninen, blev sendt i deputation til Trolldheimen — heller ikke der fandt de Dukke-Maren. Hvor var hun blit av? Prøv engang at spille denne lille melodi som staar her, kanske den kan lede paa sporet. Lytter man rigtig efter, vil det neppe slaa feil at man tydelig kan høre Dukke-Marens spæde stemme blande sig med de dype klingende froskekvak og til sin overraskelse vil man opdage at Dukke-Maren er blit bortført til Froskeland, hvor hun maa tilbringe tiden med at synge duetter med froskedronningen, mens froskekongen egenhændig akkompagnerer. Lyt rigtig godt efter naar melodien her spilles, saa vil man kunne høre Dukke-Marens og froskedronningens stemmer i høire haands notene mens froskekongens akkompagnement kommer bum-bum, bum-bum i venstre haand. Og henimot slutningen vil man høre Dukke-Maren synge solo, hvorefter froskedronningen atter falder ind med sin kvækkende stemme for saa atter at overlate Dukke-Maren de tre sidste toner. Det kan altsammen høres meget tydelig, — naar man bare forstaar at lytte godt!

at anger over det der uforanderlig er skedd er meget unyttig, og jeg vet at den eneste visdom er 'at leve videre'. Bare i dette øieblik, da mit livs bakgrund er revet bort, føler jeg det som om det ikke er værd at leve videre, som om jeg selv har naadd enden — som om jeg har utømt mine kræfter."

"Denne følelse overvinder De snart, De vil finde at Deres kræfter langt fra er utømt. Foreløbig —" hans stemme blev endnu mildere — „er det ensomheten som forekommer Dem saa ulidelig. Ensomheten og følelsen av at der ikke længer er nogen som holder særlig av Dem. Er det ikke det som pincer Dem mest?"

Hans venlige ansigt var fuldt av inderlig medfølelse og sympati.

"Aa ja!" Barbara dækket sit ansigt med hændene et øieblik og hendes ord kom næsten hulkende. „Det er netop hvad jeg føler! Nu er der ingen som jeg hører til. Hvorledes kan De saa godt forstaa hvad jeg føler? Naturligvis har jeg mit arbeide — og jo mer jeg skriver, desto mer interessert og ivrig blir jeg — og jeg er ærgjerrig, jeg vil noget godt! Men jeg har begyndt at merke at arbeide ikke er alt, ja at endog anerkjendelse og ros ikke er alt, at der er det som er endog endnu større end berømmelse og ære! Det betyr ikke rigtig noget, naar der ikke er nogen, for hvem ens held og ære betyr virkelig glæde — personlig glæde —"

"Jeg vet det, jeg vet det!" gjentok Denison, og det var mer hans tone end hans ord som beroliget Barbara. Følelsen av at han forstod hende trøstet hende. „Kanske der ikke er noget som helt kan erstatte Dem det kapitel der nu er gaat ut av Deres liv. De ting som staar i forbindelse med barndommen, med hjemmet og far og mor er noget helt for sig, og intet i livet kan nogensinde indta alt dettes plads. Men anden lykke og anden kjærlighet kommer til os i aarenes løp." Han talte hurtigere og med synlig forlegenhet. „Og hvis jeg faar lov til at si det, saa vilde jeg gjerne. De skulde bare vite hvor meget jeg tar del i alle Deres interesser — og Deres arbeide." Barbara løftet hodet og saa paa ham med et skjælvende smil. „Det er gaat Dem saa godt — endog over mine forventninger — og de var store. Men De har overgaat dem."

"Det glæder mig usigelig," sa hun, men han avbrøt hende straks, fremdeles i den samme, litt forlegne tone:

"Jeg ønsker ikke at tale til Dem bare som en litterær kjender der interesserer sig for Deres forfatterskap. Jeg sætter Deres talent meget høit. Jeg er sikker paa, De vil naa høit op, og jeg vil altid være stolt over at mindes at jeg hjalp Dem op paa det første trin av berømmelsens stige."

"De har skyld i mit held — De har hjulpet mig til det," sa Barbara likefrem. „Alt skylder jeg Dem. Hvis De ikke hadde hjulpet og opmuntret mig, vilde jeg sandsynligvis aldrig ha frembragt noget tilfredsstillende."

"Deri er jeg nu ikke enig med Dem," sa han smilende. „Men jeg liker at tænke paa at jeg har rakt Dem en hjelpende haand. Men nu ønsker jeg ikke at tale om Deres litterære arbeide, hvor store Deres evner end er og hvor stor Deres fremtid end vil bli. Der er noget andet, jeg ønsker at si Dem."

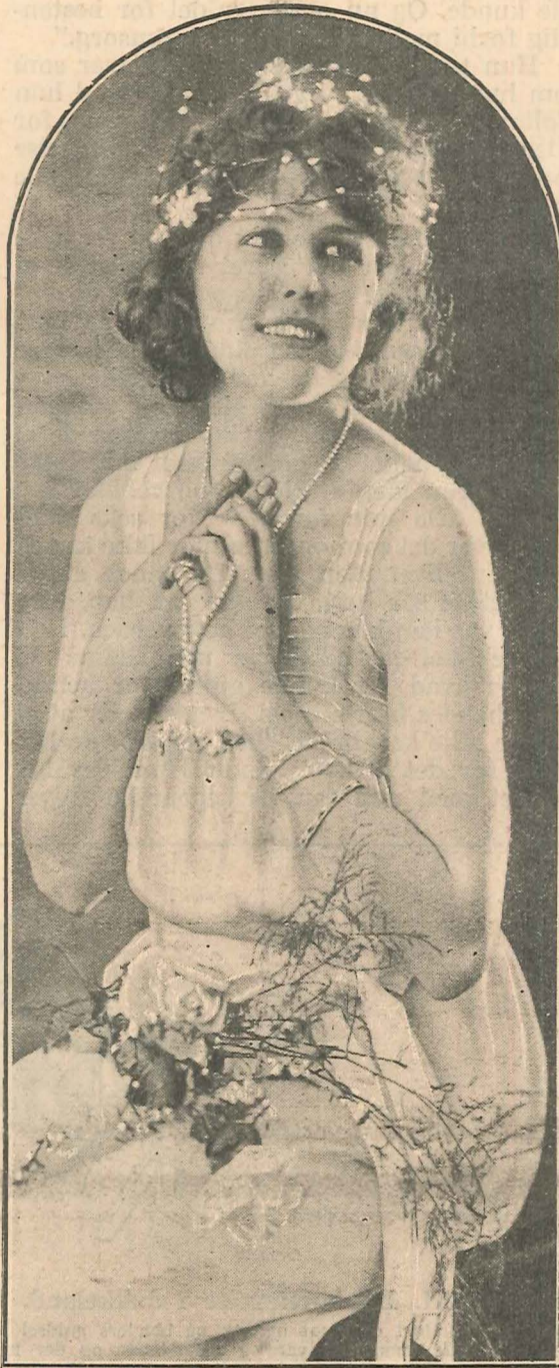
Barbara saa litt forbauset paa ham, og han vedblev hurtig:

"Jeg er ikke hvad man kalder damenes ven. Jeg kan ikke uttrykke mig i skjønne, vel turnerte talemaater, men jeg tror, De vil forstaa mig, selv om jeg uttrykker mig keitet og ubehændig. Jeg —" han gikk nærmere bort til hende og la haanden paa hen-

des skulder — „jeg vil gjerne be Dem, om De vil la mig prøve paa at utfylde Deres ensomhet. Jeg tror, jeg kunde hvis De vilde la mig prøve det. Barbara, jeg vil gjerne be Dem bli min hustru."

De sidste ord brast ut av ham med en voldsomhet der var hans natur fremmed og han saa paa den forbausede unge pike med øine, i hvilke der lyste en glans, hun aldrig før hadde set i dem, en glans der var umiskjendelig.

"Aa, — men De kan da ikke ville gifte Dem med mig?" utbrøt hun og saa paa ham i hjælpeløs forbauselse. „En saadan

Livsglæde. Fotografisk studie.

tanke har aldrig faldt mig ind. Jeg hadde aldrig tænkt — jeg trodde — De var kvindehader," sluttet hun stammende.

"Fordi en kvinde i min ungdom gjorde mig til nar, var jeg dum nok til at tro at jeg kunde undvære kvinder for resten av mit liv," svarte han. „Men siden jeg har lært Dem at kjende, har jeg følt hvor taapelig denne tro er. De og den kvinde som ødela min ungdom er som to forskjellige poler. Det var nær lyktes hende at ødelægge hele mit liv. Men De har vækket andre følelser i mig, nu vet jeg at livet kan bli godt, selv om en del av det er gaat tilspilde. Jeg forstaaer ikke at belægge mine ord, at komme med skjønne tirader, men jeg tror, jeg kunde gjøre Dem lykkelig, hvis De vilde la mig prøve paa det — selv om jeg kanskje forekommer Dem gammel og kjedelig."

"Aa!" utbrøt Barbara. „Jeg synes slet ikke, De er gammel — og langt fra kjedelig! Ingen kunde drømme om at kalde Dem nogen av delene — og jeg anser Dem for den bedste ven, jeg har hat, men jeg har aldrig tænkt paa — noget saadant."

Hun hadde reist sig op og stoð og saa paa ham; hun var litt rød i kindene og der var et litt ængstelig uttryk i hendes øine.

"Kunde De ikke tænke paa det nu?" Hans tone var varm og ivrig. „Jeg vil ikke overrumple Dem — De maa ikke tro at jeg vil benytte mig av leiligheten — men kunde De ikke tænke Dem muligheten av at gifte Dem med mig? Kanske jeg har valgt en gal tid til dette spørsmal — men da jeg visste at De følte Dem ensom og ulykkelig, maatte jeg si Dem alt —"

"Ber De mig om at bli Deres hustru, fordi det gjør Dem ondt for mig?" avbrøt Barbara ham nølende.

"Nei," svarte han bestemt, „jeg ber Dem ikke om det av medlidenhet, hvis det er det, De mener. Men like siden De reiste bort for at pleie Deres far har jeg merket hvor meget De var for mig, og nu da jeg har Dem her igjen — nu vet jeg at jeg ønsker at ha Dem hos mig for bestandig — jeg vet at jeg ønsker Dem til hustru."

Et øieblik følte Barbara sig tilskyndet til at lægge sine hænder i hans og uten videre betænkning samtykke i det han ønsket; hun var tilmode som om en fredelig havn var blitt aapnet for hende og som om hun maatte styre like ind i den. Men det var bare et øiebliks indskydelse. Et eller andet instinkt som hun ikke kunde forklare sig hindret hende i straks at svare Denison. Hun var træt, hun var ulykkelig og hun var overvældet av en næsten ulidelig følelse av ensomhet. Like siden hun hadde staat ved sin mors grav paa den lille kirkegaard i høilandet, omgitt av lyng og hede, hadde hun lidt under trykket av denne ensomhetsfølelse. Nu var der ingen, for hvem hendes personlige interesser og affærer var av særlig betydning, ingen som tilhørte hende og ingen hun tilhørte; verden var pludselig blitt et meget koldt, stort, øde og forlatt sted. Og nu var der en som sa til hende at hun ikke behøvde at være ensom, at i hans øine var hendes interesser av stor vigtighet, og hun visste at hun bare behøvde at strække ut haanden, saa vilde hun igjen bli omgitt av den største kjærlighet og omsorg. Hun visste at hvis hun giftet sig med Denison vilde hun ikke mer behøve at arbeide — saa behøvde hun ikke længer at kjæmpe og stride sig frem; livet vilde bli glatt og jevnt hende uten vanskeligheter eller bekymringer.

Hun saa ind i Hubert Denisons ansigt, og hun saa at der bodde en god og kjærlig sjæl bak de kloke, venlige, uregelmæssige træk. Det var en stor fristelse at si „ja" til ham straks. Allikevel nølte hun. En magt, større end hun selv, en magt, hun ikke kunde staa imot, skjönt hun ikke forstod den, fik hende til at betænke sig paa at svare. Uten at hun vilde det, saa hun et andet ansigt ved siden av Denisons, og i mindet om dette ansigt mindedes hun ogsaa en sterk og freidig stemme som sa „fat mod".

"Kjære John" hadde barna kaldt ham. Den høie mand med de blaa øine, han som var kommet ind i Mrs. Lanes barneværelse samme dag hun kom dit — hans ansigt viste sig nu saa levende for hende, saa tydelig og klart at det helt utslettet Denisons uregelmæssige træk og mørke øine.

"Kjære John" hadde blaa øine — blaa øine som — ja, nu gikk det pludselig op for hende — som den hvithaarede dame der bodde i huset ved siden av Miss Mason. Hun hadde alltid undret sig over at den venlige dames øine hadde været hende saa bekjendte — at de hadde mindet hende om et

par andre øine, hun kjendte. Nu visste hun at de mindet hende om de venlige, blaa øine der hadde smilt ned til barna som hadde klynget sig til ham; det var de øine som saa opmuntrende hadde set ind i hendes, da han sa: „Fat mod”.

Besynderlig at hun netop skulde tænke paa ham i de faa sekunder, i hvilke Hubert Denison ventet paa hendes svar. Men hvor besynderlig det end var, saa fik tanken paa disse lysende, blaa øine og den sterke, freidige stemme hende til med bestemt het at føle at hun ikke straks kunde gi Dentson sit svar.

Det var ganske vist høist usandsynlig at „kjære John” nogensinde mer vilde krydse hendes vei; det var grænseløst taapelig at la sine tanker, om bare et øieblik, dvæle ved en total fremmed, hvis navn hun ikke engang kjendte og som sikkert ikke husket hende.

Allikevel følte hun paa en taaket, usikker maate at denne blaaøiede mand hadde skapt et ideal i hendes sind — et ideal som hun ikke kunde fortrænge og om hvilket hun hadde været sig dunkelt bevisst like fra den første gang, hun saa ham.

Alle disse tanker gik gjennom hende, skjønt hun vilde ha hat vanskelig for at sette dem i ord. Saa sa hun blidt, meget blidt, under paavirkning av det ivrige blik i Denisons mørke øine.

„Vil De gi mig et par dages betænkningstid, før jeg gir Dem mit svar? De vil vel ikke forlange at jeg skal svare Dem straks — vil De vel? Jeg føler at De har været saa usigelig snil imot mig — saa ædelmodig at jeg ikke burde la Dem vente paa svar, men det kom saa overraskende. Jeg kan ikke svare Dem uten at tænke over det. Mit sind er saa forvirret og der er et kaos i mine tanker.”

„De skal faa saa lang betænkningstid, De vil,” svarte Denison og han saa ømt paa hende. „Som jeg sa før, vil jeg ikke overrumple Dem. Jeg vet at jeg har været for overilet og har overrasket Dem — jeg er ingen kyndig beiler,” tilføide han angerfuldt. „Jeg burde gradvis ha latt Dem merke hvor meget De er for mig — jeg burde ha vist Dem min hyldest paa en passende maate. Men nu hadde jeg bare den tanke at ville si Dem hvor inderlig jeg længter efter at skjerme og vogte Dem og omgi Dem med omhu og kjærlighet og gjøre Dem lykkelig.”

Det var en stor fristelse for hende at gi efter for hans ønsker. Disse tanker for frem og tilbake i Barbaras sind, mens hun utførte sit formiddagsarbeide, for hun vilde absolut bli og gjøre sit arbeide, og Denison lot som ingenting og hadde sit sedvanlige rolige, venlige væsen. Men skjønt hun skrev ned hans diktat med sin sedvanlige samvittighetsfuldhet og omhu, skjønt hun skrev utenpaa konvolutter og renskrev manuskripter uten feil eller unødige rettelser, var det forslag, Denison hadde gjort

hende, ikke et øieblik ute av hendes tanker. Et hjem, en mand som elsket hende og vilde verne om hende med øm omhu, et liv, frit for bekymringer og savn, en social atmosfære av den høieste kultur — netop hvad hun vilde nyde og sætte stor pris paa — alt dette var fristelser, store fristelser med utsigten til et ensomt liv foran sig.

Men hvor stor fristelsen end var, var der stadig noget som holdt hende tilbake, uten at hun tydelig kunde forklare sig hvad det var. „Jeg føler bare at hvis jeg sier ja til ham, saa tar jeg det næstbedste her i verden, mens jeg er ganske sikker paa at der er noget der er det bedste —” tænkte hun. „Jeg tar noget som staar under mit ideal — og har man ret til at gjøre det? Skjønt mit ideal sikkert for bestandig er utenfor min rækkevidde, saa synes jeg ikke, jeg kan svigte det. Skjønt jeg kanskje for alltid kommer til at leve et ensomt liv — saa synes jeg allikevel ikke, jeg kan svigte mit ideal.”

Med disse tanker forberedte hun sig den eftermiddag paa at forlate Denison, men idet hun stod i begrep med at gaa, blev det banket paa døren. Og da Barbara gik bort for at aapne den, stod hun ansigt til ansigt med den mand hvis eksistens hun næsten hadde glemt i disse sidste sørgelige maaneder — med Ralph Hatchard.

XX.

„De — her?”

Hatchard stirret med den mest uskrømtede forbauselse paa Barbara som vek tilbake med et utrop av skræk.

„Aa —” fremstammet hun. „Jeg trodde, jeg var sikker — jeg trodde — jeg var sikker! Hvorledes har De fundet mig her?”

„De vil vel ikke indbilde mig at Denison — gamle Hubert Denison, kvindehaderen — er Deres vogter mot ulvene? Det er virkelig en ny rolle for ham!” sa Hatchard med en spottende latter. „Hvis jeg ikke hadde været i utlandet i forretningssaker, siden jeg sidst saa Dem, vilde jeg ha fundet Dem for længe siden. Denison som ridder og beskytter! Nu tror jeg, verden gaar under!”

Hatchard lo med en haard, brutal latter, mens han dristig stirret ind i Barbaras hvite ansigt. Lyden av denne latter fik Denison til at komme frem fra det indre værelse, og hans blik var strengt og alvorlig, da han stod ved siden av den unge piken.

„Hvad faar Dem til at le paa denne maaten, Hatchard? Hvad er der hændt Dem, Miss Standish?” tilføide han mildt. „De er jo ganske blek og ser saa ræd ut!”

„Ja, jeg er ræd,” svarte Barbara hurtig. „Denne mand gjør mig ængstelig; han har i lang, lang tid gjort mig ængstelig. Jeg har før forsøkt at bli kvit ham og jeg trodde jeg var sikker for ham her — men endog her —”

Hun stanset og skalv, idet hun trak sig saa langt som mulig tilbake fra Hatchard som ikke rørte sig av flekken, men fremdeles smilte haanlig.

„Jeg ønsker ikke at blande mig i Deres smaa affærer, min kjære Denison,” sa han i en let, skjødesløs tone som dog røbet en skjult uro. „Jeg hadde ingen anelse om at Miss Standish hadde noget at gjøre her. Jeg kom forbi her og vilde se op til Dem, og jeg blev likesaa forbauset over at se hende som hun over at se mig, skjønt synet av hende ikke indgir mig en slik forskrækelse som synet av mig øiensynlig har indgit hende.”

„Miss Standish har været min sekretær i etpar maaneder,” svarte Denison alvorlig. „Det er ingen hemmelighet; det er en almindelig kjendt sak, og De vilde ogsaa ha visst det hvis De ikke hadde været paa reise. Men jeg kan ikke forstaa, paa hvilken maate hendes affærer angaar Dem, eller hvilken grund hun har til at være ræd for Dem. Hun har ialfald ikke nu nogen grund til at være ræd for Dem — det kan jeg forsikre hende om.”

„De kan ikke forstaa dette. De kan ikke forsikre hende —” gjentok Hatchard spottende. „Nu er det virkelig mig som ikke forstaaar hvilken ret De har til at blande Dem i hendes affærer. Naturligvis medmindre —” han saa ondskapsfuldt paa den skjælvende unge piken og fra hende paa Denison, men denne tillot ham ikke at fuldende sætningen.

„Jeg maa be Dem om at passe Dem for hvad De sier,” sa han i en rolig tone som lød truende i sin ro og saa paa Hatchard med et strengt og vredt blik. „De synes at svæve i den tro at Miss Standish er venneløs og overgit til Deres barmhjertighet. De tar aldeles feil. Vær saa snil at gjøre Dem dette klart en gang for alle. Det er øiensynlig at De før, da hun var ensom og venneløs, har kunnet skræmme hende, men nu kan De ikke lenger nogen av delene.”

„Nei, det ser ut til det,” sa Hatchard, hvis tone var mer fornærmende end hans ord. „Og jeg —”

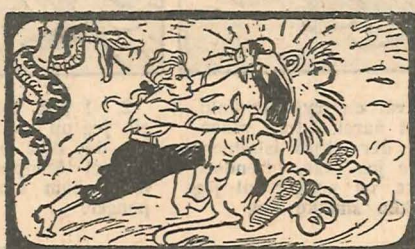
Denison blev hørød i ansigtet og der var en ildevars-lende glans i hans øine, men hans stemme var endnu ganske rolig.

„Jeg haaber, Miss Standish vil gjøre mig den ære at bli min husru — hvilket jeg netop har bedt hende om denne formiddag. Men enten hun gjør mig den ære eller ikke, saa skal jeg nok sørge for

En drabelig film-heltinde.

1. Hun var paa reise i det fremmede og laa netop og fuldendte sit toilet da en frygtelig løve brølede nærmel sig.

2. Men hun hørte ikke til de frygt-somme. Resolut vendte hun sig om mot det glubende dyr og optok modig kampen med det.

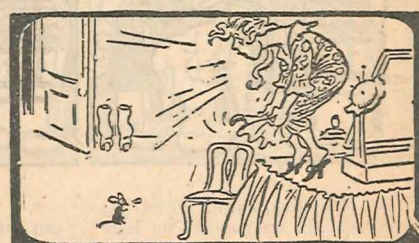
3. Neppe hadde hun beseiret dyrenes konge før en vældig kvælerslange omslynget hende. Men ogsaa den viste hun at betvinge.

4. Da for en vældig alligator op av elven og angrep hende. Den av-væbnet hun ved at ta en gemyttlig ride-tur paa dens ryg.

5. Den næste var en vild elefant med skrækindjagende støttænder. At faa den gjort tam var et øiebliks sak for den lapre film-heltinde.

6. Men da hun hjemme opdaget en liten mus paa gulvet — da sviktet heltemodet hende. Hun sprang op paa bordet og — ropte om hjælp!

at hun ikke blir fornærmet av nogen mand."

"Aa — saa De har opkastet Dem til dames ridder?" sa Hatchard med samme spottende smil.

"Ja," svarte Denison med sin faste, rolige stemme. „Og da det er mit dybeste alvor, saa vil jeg raade Dem til at trække Dem tilbake, før jeg sætter mine følelser i en mer praktisk form."

"Mener De at De vil kaste mig nedover trappene?" Hatchard lo, idet han fremdeles paatok sig en skjødesløs mine, skjønt han ikke kunde skjule sin uro og forbauselse, og han avancerte litt henimot døren, fremdeles leende som om han ikke var sikker paa, enten han skulde gjøre et hurtig tilbaketog eller trodse den alvorlige advarsel.

"Jeg mener at De gjør bedst i at gaa," svarte Denison som fremdeles talte med behersket ro, skjønt der var et ildevarslenende blik i hans øine. „Og jeg sier Dem rent ut, Hatchard, at jeg ikke ønsker at omgaaes en mand som optrær brutalt og uforskammet overfor en kvinde."

Hatchard trak paa skuldrene og prøvde igjen at le, men hans latter var tvungen og skjærende og hans ansigtsuttrykk motsa latteren.

"Ja, jeg ønsker saamen ikke at være den tredie i forbundet," sa han kort. „Farvel, Miss Standish, jeg lykønsker Dem til Deres ridder Bayard — jeg tviler ikke paa at han er sans peur et sans reproche. Farvel!"

Saa gik han, og da døren lukket sig efter ham, trak Barbara et dypt lettelsens suk.

"De aner ikke hvor han har gjort mig ængstelig og ulykkelig — men nu tror jeg at han aldrig mer kan gjøre mig ræd."

"Det vilde han sikkert aldrig mer gjøre, sa Denison alvorlig. „Men si mig hvad han har gjort Dem?"

"Han har pint og plaget mig, like siden jeg var hos Mrs. Donaldson — den gang jeg saa Dem første gang."

"Like siden da?" Denisons stemme lød forskrækket. „Jeg har aldrig riktig likt denne mand, men jeg trodde ikke at han var en slik slyngel."

"Jo, det er han," sa Barbara heftig. „Han bakvasket mig overfor Mrs. Donaldson, saa hun sendte mig bort uten et øieblikks varsel; han sa hende at jeg la an paa ham og forfulgte ham overalt. Det vilde jeg aldrig — aldrig gjøre overfor nogen mand — og alermindst overfor en skurk som Mr. Hatchard. Saa fandt han mig i det logi, jeg fik

efter at jeg hadde forlatt Donaldsons, og han efterspørte mig ogsaa til Miss Masons hus i St. Johns Wood, saa jeg var nødt til at flytte fra hende. Jeg har bare følt mig sikker etter at jeg blev Deres sekretær. Jeg trodde ikke han vilde vove at søke mig her."

"Det vil han heller ikke mer," sa Denison i samme alvorlige tone. „Han vil aldrig mer vise sit ansigt her, og hvis han no gensinde skulde vove at være paatrængende, saa si det til mig, saa skal jeg nok sætte en stopper for det!"

Men Hatchard hadde faat en skræk i livet. Barbara blev aldrig mer plaget av ham.

Da Barbara kom tilbake til sit eget logi, prøvde hun paa rolig at gjenkalde sig hele denne dags dramatiske begivenheter og bringe litt orden og klarhet i sine tanker. Hatchards pludselige tilsynekomst paa skuepladsen som slutning paa en samtale der allerede hadde ophidset hendes i forveien overanspændte nerver, og fristelsen til ved synet av hans uforskammede blik og ord at ta imot Denisons tilbud uten videre betænkning, hadde virket næsten overvældende paa hende. Som hans hustru vilde hun være sikker, sikker ikke alene for Hatchard, men for alle de vanskeligheter som en ung og indtagende dame var utsat for, naar hun stod alene. Og hvis hun ved at bli Denisons hustru virkelig bare oppnaadde det næstbedste istedetfor det bedste — hvis hun foretrak et fredelig liv i rolig tilfredshet istedetfor problematisk lykke — naa ja, saa blev det jo hendes sak, og hun hadde jo lov til at disponerer over sit liv som hun vilde. Der var ikke nogen virkelig grund til at hun skulde stræbe efter idealer som etter al sandsynlighet var absolut uopnaaelige. Hvorfor skulde hun vente paa noget som aldrig kom? Nu blev den budt hende en sikker havn, et skjernet hjem, kjærlighet og omsorg av en

mand som hun holdt meget av, men ikke elsket.

"Og dog —" Barbara gik langsomt frem og tilbake i sit værelse, mens alle disse tanker stredes om herredømmet i hende — „og dog —" ved disse ord stanset hun brat og blev staaende ved vinduet og saa ut paa gaten til de graa huser overfor.

Og dog! Kunde hun gjøre det? Kunde hun bare for at faa et hjem gifte sig med en mand, hvem hun bare høiagtet og holdt av som en ven — kunde hun for stedse slaa en strek over sit ideal av en stor, dyp kjærlighet og et sandt egteskap? Kunde hun ta saa meget av Denison, naar hun bare kunde gi ham saa litet til gjengjæld? Og mer end dette — kunde hun avlægge de hellige egteskapsløfter, naar hun visste at den mand som blev hendes egtefælle bare var en ven av hende og intet andet?

Paa bokhylden som stod op til væggen laa den bønnebok som hadde tilhørt hendes mor, og hun tok og bladde ivrig i den. Der stod de — disse ord av ritualet — hun skulde leve med sin mand i godt og ondt, i glæde og sorg — hun skulde ære, adlyde og elske ham —

Kjærlighet — altid kjærlighet. Det ord som stod prentet overalt. Men kunde hun elske Hubert Denison? Hun kunde ære ham — hun var villig til at adlyde ham — men elske ham? Ingen kunde tvinge sig til at elske — det var umulig at forvandle vennskap til kjærlighet. Hun hadde ikke kunnet elske sin barndomsven Arthur Drensham som hadde heilet saa ivrig til hende. Hvis hun hadde elsket ham, vilde hendes trang til uavhengighet og til at komme ut i verden og leve sit eget liv, ikke ha været saa stor. Men hun hadde ikke elsket Arthur; hans indtrængende beilen hadde bare trættet og ærgret hende. Hun hadde rystet ham av sig som man ryster et generende insekt av sig. Heller ikke hadde hun hat nogen kjærlighet at skjænke Hugo Benson, den alvorlige unge doktor som hadde hjulpet hende med at rive Estelle Derwents barn ut av dødens armer. Han var vakker, vindende og elskværdig, alt hvad en kvinde kunde ønske sig, men han hadde ikke formaad at vinde hendes kjærlighet, og nu var hun likesaa litet istand til at elske

Hubert Denison, om hun end virkelig overveide muligheten av at gifte sig med ham. Men saa vilde hun bygge sit egteskap bare paa basis av vennskap, og det var denne tanke der gjorde hende betænkkelig.

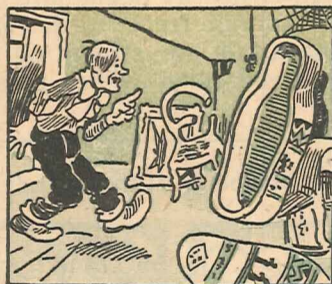
"Men hvorfor ikke — hvorfor ikke?" utbrøt hun, idet hun la fra sig bønneboken og igjen saa ut over den graa triste gate.

Den levende ægyptiske mumie.

1. „Det var en frygtelig kold vinter, det aaret. Indi stuen min hang der store istapper. Mat hadde jeg ikke, brændsel heller ikke, og penger vil jeg nu slet ikke snakke om.

2. I min fortvilede tilstand gik jeg op paa loftet for at se om der ikke blandt det gamle skrotet deroppe skulde findes noget som kunde omsættes i penger.

3. Der laa bl. a. en gammel ægyptisk mumiekiste. Nærmest for spøk tok jeg den paa som en frak og gik nedover trappen med den. Stor opstandelse hvor jeg kom (se billedet!).

4. Ute paa gaten stillet jeg mig op ved en gasløkt og blev her øjenstand for en indgaende undersøkelse og videnskabelig drøttelse mellem to meget lærde oldtidsforskere,

5. De var netop blitt enige om at denne mumie bestemt maatte stamme fra det femte ægyptiske kongedømme, da jeg stak hodet frem og sa: „Aa, gi mig en fyrstik, da!"

6. De lærde mænd flyttet rædseisslagne og jeg tok mig saa en liten tur i byen. Sulten var jeg og da jeg kom til en fin restaurant, stanset jeg og kikket ind.

7. Tilslidst blev fristelsen mig for stor og jeg steg ind. Almindelig panik og vild flugt! Det var øiensynlig første gang man hadde besøk av en levende ægyptisk mumie der!

8. Men det resulterte i at jeg blev eneste gjest igjen i restauranten, hvorfor jeg skyndsomt satte mig ned ved det veldækkede bord, — det var synd, syntes jeg, at maten skulde bli kald!"

„Venskap er en stor ting og det varer. Hvorfor skulde jeg ikke bygge et egteskap paa venskapets grund? Det vilde sikkert vare længer end den slags lidenskabelig kjærlighet som snart dunster bort. Mr. Denison og jeg er saa gode venner og vi vil altid faa det godt og hyggelig sammen paa en fredelig maate. Den anden slags kjærlighet kan forsvinde efter en kort tids forløp. Men den forsvandt ikke for far og mor. De var til det sidste som to elskende.”

Hun stod taus ved vinduet en stund og saa ut. — Hendes tanker gik tilbake til „The Orchard” hvor hendes far og mor hadde levd saa lykkelig sammen. „Og det var alltid det samme,” hvisket hun, næsten som om hun talte til en som stod ved siden av hende; „de elsket hverandre med en kjærlighet som ikke kan beskrives — man kan bare føle den i den dypeste krok av sit hjerte. Men kanskje denne kjærlighet ikke kommer til alle. Kanskje det bare er beskaaret nogen faa at eie den — resten maa vel nøie sig med litt mindre lykke. Hvad vilde det for eksempel nytte mig at vente paa det første det bedste, hvis en saadan lykke aldrig skulde falde i min lod?”

Men allikevel — allikevel var der to ord som vedvarende lød for hendes ører: „Fat mod!” Og lyden av disse ord bragte med sig mindet om de blaa øine som i Mrs. Lanes barneværelse hadde set saa venlig ind i hendes, den gang „kjære John” sa farvel til barna.

„Men naar jeg avslaar Denisons tilbud, saa kaster jeg jo bort virkeligheten for en skygge,” tænkte hun videre. „Mine drømme er alle bare skygger, og Denison er den haandgriperlige virkelighet. Hvorfor spilte min egen tid over skygger? Jeg ser sandsynligvis aldrig mer „kjære John”. Han har for længe siden glemt min eksistens — om han nogensinde har husket den. Hvis jeg avslaar Denisons tilbud, saa maa jeg arbeide alene — uten mit eget hjem, uten egtefælle, uten vern og beskyttelse. Nu bryr jeg mig ikke længer om at være uavhengig — om at reise alene!” tilføiet hun høit og heftig. „Einsomme reiser er triste og farlige — og jeg tror, de blir værre, efterhaanden som man blir ældre.”

Fra et vindu i sidehuset slog en duft av svibler mot Barbara; fra et hus litt længer nede hørte hun dæmpet en herrestemme synge en kjendt sonet, og nogen av ordene naadde Barbaras ører og sank dypt i hendes sjæl:

„Hvor høit jeg elsker dig? Aa, elskede — saa høit, saa dypt, saa inderlig, saa varmt som sjæl og hjerte elske kan. — Jeg elsker dig med hvert av livets aandedrag — og skal os døden skille, vil jeg elske dig ut over graven —”

Giftet sig med en mand, hun ikke elsket med en slik kjærlighet? Umulig — ti tusen ganger umulig! — Overbevisningen herom grep hende pludselig med overvældende kraft, og hun trak et dypt aandedrag som om en tung sten var faldt fra hendes hjerte. Nei, hun kunde ikke gifte sig med Hubert Denison. Det var umulig. Hun kunde bare gifte sig av kjærlighet — der var intet kompromis i en saa stor og hellig ting som et egteskap. Hun kunde bare gifte sig med en mand som hun elsket av hele sit hjerte.

Hun vendte sig bort fra vinduet med bevisstheten om at denne hendes beslutning var urokkelig. I det samme aapnet hendes vertinde døren og traadte ind med et brev, paa hvilket der laa et brev.

„Her er et brev til Dem, Miss,” sa hun. „Deres frokost skal komme straks, men eggene var saa daarlige saa jeg maatte koke nye. Men jeg trodde det var bedst at bringe Dem brevet straks.”

Barbara hørte knapt hvad hun sa; hendes nysgjerrighet var blitt vækket ved synet av den tynde konvolut som bar et for hende aldeles ukjendt frimerke og var adressert til hende under hendes pseudonym „Miss Edison”, skrevet med en fremmed haandskrift. Brevet var sendt hende fra redaktionen av et av de blader, i hvilket hun skrev. Nysgjerrig vendte og dreiet hun det før hun aapnet det.

Hvem i alverden kunde skrive til hende fra et sted, hvis navn hun aldrig før hadde hørt? Endelig aapnet hun ivrig konvolutten og læste følgende:

„Kjære Miss Edison!

De vil nok bli meget forbauset over at motta et brev fra mig, men jeg føler trang til at takke Dem for Deres fortællinger i forskjellige magasiner som jeg har været saa heldig at faa fat paa her i disse utørkener. Jeg antar De vil anse mig for en sentimental og vrøvlete nar, men Deres fortællinger har sat mer mod i mig, end jeg nogensinde kan forklare Dem i ord. Stedet her er saa godt som forlatt, men ved at læse Deres fortællinger mindedes jeg saa levende at der nogen steder i verden er „grønne græsganger og kvægende vand” og at Gud er alle vegne. Undertiden har jeg været tilbøielig til at tvile paa disse ting, likesom jeg har tvilt paa, om der virkelig findes gode kvinder og om det var værd at stole paa en kvinde — undtagen ens mor.

Deres fortællinger har gjengit mig meget av min tapte tro. Jeg har lyst til at si: „Gud velsigne Dem!” Hvis De anser mig for en sentimental nar, saa tilgi mig at jeg er det. I denne naturens store ensomhet kommer følelsene mer frem paa overflaten end i det almindelige civiliserte liv. Tak igjen!

Deres ærbødige

John Mendley.”

Da Barbara la dette brev sammen var det som om der sat en klump i hendes hals, og hendes øine var fugtige. Hvem var denne fremmede — denne fremmede mand som i Afrikas vilde trakter hadde fundet trøst og nyt mod i hendes fortællinger? Hendes hjerte banket hurtigere ved at tænke paa denne sætning: „Deres fortællinger har sat mer mod i mig, end jeg nogensinde kan forklare Dem i ord —” og alle de andre uttalelser der paa en besynderlig maate likesom forbandt hende i venskap med denne mand, der var ganske fremmed for hende og som underskrev sig: „Deres ærbødige John Mendley.”

Det var besynderlig at dette brev kom netop nu i dette for hende saa avgjørende øieblik. Det gav hende endnu større overbevisning om at hun ikke burde svigte sit ideal, hvor fjernt eller kanskje uopnaelig det end var. Hadde hendes fortællinger ydet denne fremmede mand nogen trøst og hjelp i hans ensomhet, saa hadde hans brev ogsaa git hende nyt mod og styrke, og den aften la hun to brever i postkassen i den graa, mørke gate. Det ene var adressert til John Mendley, Esq., i Afrikas vilde indre — det andet til Hubert Denison i hans leilighet i The Temple.

(Fortsættes.)

Løsning paa opgavene i dr. X's avdeling i nr. 23.

70. De tre flagstænger: Naar den mindste flagstangs længde er lik avstanden mellem de to andre, og den største fra sin plads paa jorden kan naa til toppen av den midterste, kan der av de tre stænger dannes en retvinklet trekant, og ved tildels at anvende Pythagoras' læresætning er det nu let at beregne de tre flagstængers høide. De to mindste stænger danner

kateterne i triangel, og den længste er hypotenusen. De to kateter er tilsammen 21 meter, og da den mindste er $\frac{3}{4}$ av den anden, maa forholdet mellem dem være som 1 til $\frac{3}{4}$. Altsaa: $21 : 1\frac{3}{4} = 12$. Den mellemste flagstang er saaledes $12 \cdot 1 = 12$ meter, og den mindste er følgelig 9 meter. Pythagoras' læresætning sier som bekjendt at hvis man ganger hypotenusen med sig selv, faar man et tal der er likesaa stort som hvis man ganger hver av kateterne med sig selv og legger de derved utkomne to tal sammen, — eller, uttrykt paa en anden maate: Hypotenusens kvadrat er lik summen av de to kateters kvadrater. Altsaa i dette tilfælde: $12 \cdot 12 + 9 \cdot 9 = 225$. Man skal nu finde hvilket tal som ganget med sig selv gir 225. Det gjør 15. Dette uttrykkes ogsaa slik: Kvadratrotten av 225 er 15. Følgelig er den længste av flagstængene 15 meter. De tre flagstængers længde er altsaa: 9 meter, 12 meter og 15 meter.

71. Ben Gunn, Tom og Bill: Skuddene var fordelt slik: 1) 50, 10, 5, 3, 2, 1 = 71. 2) 25, 20, 20, 3, 2, 1 = 71. 3) 25, 20, 10, 10, 5, 1 = 71.

72. Logograf: Konge, gjeter, tjener, jente, okse, regn, Skottetoget, rose, — skogstjerne.

28de haandarbeide.

—00—

Brodert bretserviet.

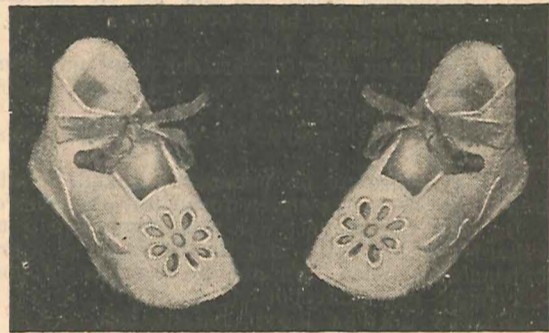
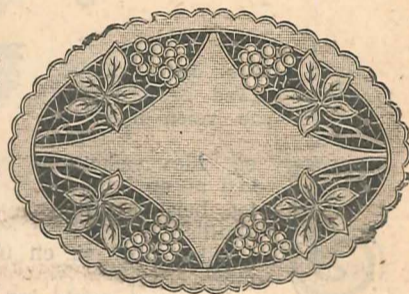
Denne nydelige, lille, ovale serviet svarer i mønster til den firkantede i forrige nummer av bladet og utføres likesom den

paa fin, hvit lin. Det smukke venetianske broderi syes med glansfuldt, hvitt brodergarn. Servietten er 30 cm. lang, 22 cm. bred.

Materiale:

Paategnet lin og garn, pris kr. 2.00 + porto gjennom „Nordisk Mønster-Tidende's” broderiavdeling, Storgaten 49, Kristiania.

Bestillingsseddel findes i „Raadgiver” side 28.

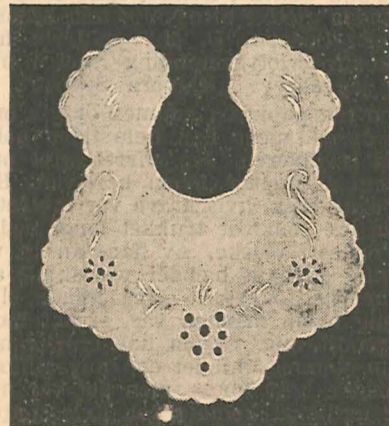
Babysko av hvit lin med engelsk broderi.

Broderiet utføres i huller og tyksøm. Rundt den lille saale og kanten paa skoene syes knaphulsting.

Saalen syes derpaa med kastesting til overdelen. Skoene fores med lyseblaa eller lyserød silke.

Materiale: Paategnet lin, garn, pris kr. 1.40 + porto. Faaes gjennom „Nordisk Mønster-Tidende's” broderiavdeling, Storgaten 49, Kristiania.

Bestillingsseddel findes i „Raadgiver” side 28.

Smek av hvit lin.

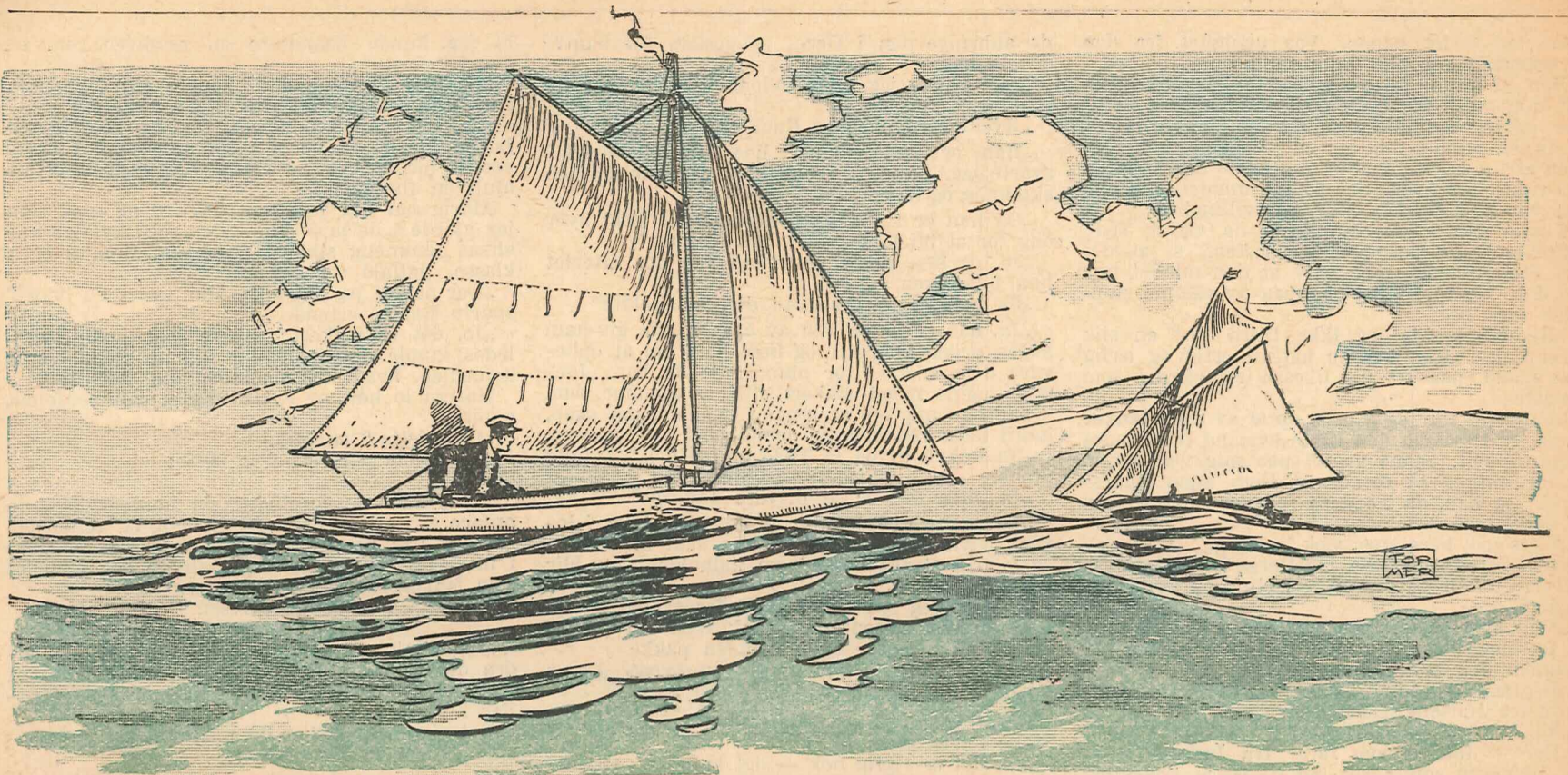
Hosstaaende smek som passer til babyskoene syes med huller og tyksøm. I kanten knaphulstunger.

Materiale: Paategnet lin, garn, pris kr. 1.75 + porto. Faaes gjennom „Nordisk Mønster-Tidende's” broderiavdeling, Storgaten 49, Kristiania.

Bestillingsseddel findes i „Raadgiver” side 28.

En hjemmelaget seilbaat til virkelig seilas.

At cie en seilbaat er mange unges hoieste onske, vel at merke en baat som man virkelig kan pløie bølgene med, ikke et stykke leketøi, bare brukbart i vaskebaljen eller, naar det kommer hoil, i rendestenen eller i en vandpyt. Men de fleste anser formodentlig et slikt onske for uopnaaelig, fordi anskaffelsen av en seilbaat som regel vil overstige ens svake økonomiske kræfter.

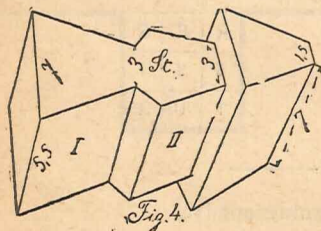
Der er imidlertid en vei, som man kanskje ikke har tenkt paa, men som allikevel er farbar og sikkert fører en til maalet: man kan lage en seilbaat selv.

Det kan man nemlig og arbeidet med det er ikke vanskeligere end at de allerfleste, som bare har lysten, ogsaa vil kunne præstere brukbare resultater. Der skal brukes endel materiale og nogen redskaper, men ingen av disse vil kunne avskrække nogen fra at ta fat paa det overmaade interessante og lønnende arbeide: at optræ som amatørskibsbygger. Man skal bare følge den anvisning som nedenfor er git i tekst og billeder.

Hvis man vil og hvis man økonomisk magter det, kan man straks bygge baaten som seilbaat. Men man kan ogsaa dele arbeidet paa den maate at man først lager baaten som robaat og derefter bruker den som saadan en tid. Og naar man paa den maate har utvidet sine kundskaper og færdigheter

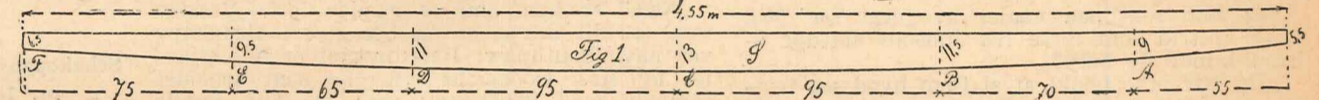
i sjømandskap og blit litt fortrolig med sjøen, kan man let omdanne robaaten til en veritabel seilbaat ved at tilføie en løs mast, utstyre baaten med latiner eller snekkeseil og lage rig og seil som vist nedenfor.

Deler man paa denne maaten arbeidet i to avsnit, og altsaa bygger baaten i to perioder, skal man gjøre aapningen

i dækket noget større end angit nedenfor og anbringe etpar tverstykker som tofter. Den forreste tofte sætter man da der hvor masten senere skal være. Den kan godt bli sittende, naar halv-dækket senere anbringes paa baaten.

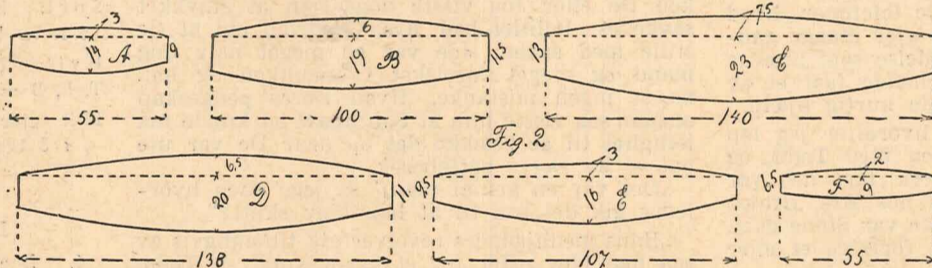
Den baat man ser her stikker ikke dypt og kan derfor brukes paa meget grundt vand og er forsaavidt et ideelt fartøi paa en innsjø. Den kan ogsaa udmerket godt anvendes i saltvands-

fart, men da maa man aldrig glemme at forsigtighet er en dyd og at kaathet ofte er skyld i mange seilulykker.

Sider og skabeloner.

En av sidene er vist fig. 1. Den skjæres ut av 7/8" (22 mm.) knastefrit træ og gjøres 4.55 m. lang. Den ene kant (overkanten) er ret, den andre buet som

vist. Blir de lodrette maal ved A, B, C o.s.v. ikke nøiaglig overholdt, men muligens overskredet litt, da gjør dette ikke noget, naar bare skabelonene gjøres av tilsvarende høide. De skal anbringes paa de steder som paa fig. 1 er merket med store bokstaver. Skabelonene er vist fig. 2.

Dersom de forrykkes litt i baatens længderetning, vil sidene ikke faa den rette krumning. Dette kan rettes ved at man forandrer litt paa skabelonlængden, men der skal da tages av begge ender, for at midten ikke skal bli forrykket. Skabelonene kan lages av tilfældige plankestykker, da de bare skal brukes indvendig. F. er dog baatens agterspeil som skal bli paa plads naar de andre senere tages ut. Fig. 3 viser hvorledes en

skabelon strekes av. Her er valgt nr. 4 D. En planke skjæres av efter maal 26, 5 x 138 cm. Fra den ene kant maales i begge ender, 6,5 cm. av og en stift slaaes et stykke ind. Disse er

vist ved a og b. Der maales nu 11 cm. fra a og b og her slaaes ogsaa to stifter ind, c og d. En tynd trælist lægges op til stiftene og bøies, og heretter strekes skabelonen av.

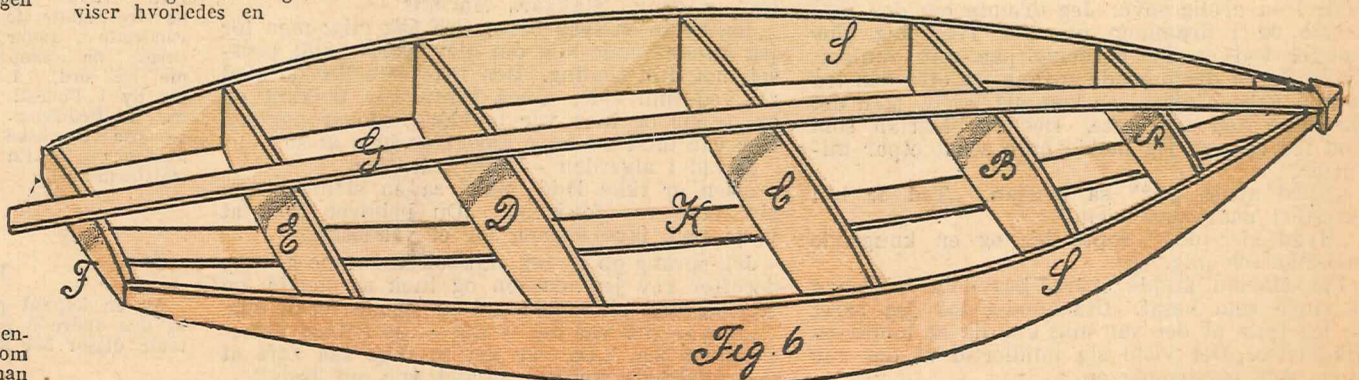
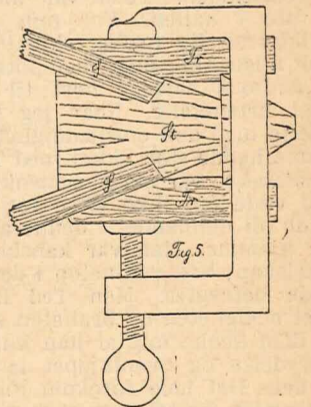
Sidens sammensætning.

Av eketræ skjæres et stykke som St. (fig. 4) som skal danne stav. Sidene

Spantene, eller ribbene R R fig. 10-11-12-13 blir det næste arbeide. For at kunne maaile hvormegit de skal bues, holdes en

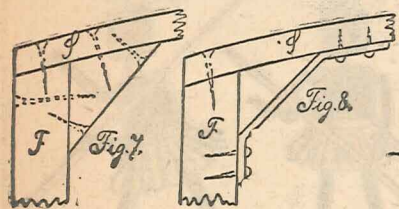
planke mot underkanten av sidene og der maales herfra ned til K. Dette maa gjøres paa hvert sted hvor en ribbe skal anbringes, da alle er forskjellige. Den samme fremgangsmaate anvendes for ribbene Rd som bærer dækket. Der anbringes ialt 12 set ribber med ca. 30. cm. indbyrdes avstand. Passagerrommet er 1,8 m. fra forenden og ca. 1,8 m. langt. Paa denne længde kan dæksribbene Rd ikke være gjennemgaaende, men maa skjæres over (se fig. 10 og 11). Man sætter 30 cm. fra agterenden et massivt tverstykke (F fig. 12).

Alle ribbene lages av eketræ som er 4,5 x 2,5 cm. og nables eller skrues fast til sidene og til K. Fra R til Rd sættes forsterkninger G, 9 cm. brede og 1,5 å 2 cm. tykke. Paa begge sider av rummet anbringes stykkene h, som er 2,5 x 4 cm. (Fig. 10-11 og 12). Disse maa først sættes i spænd en tid for at de kan faa den krumme form. Krumningen

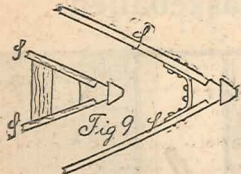

Baaten i halvfærdig skikkelse.

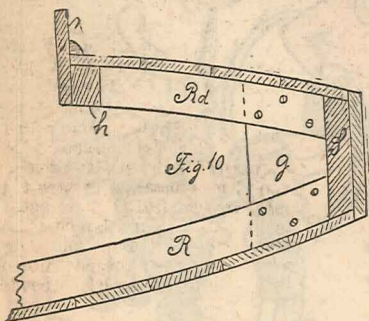
om rummet fortsættes fremover av to formskaarede stykker (j fig. 12). No-gen avstivninger (k k) anbringes under h h (fig. 11).

Som mastespor anbringes et stykke eketrae, 5 x 10 cm. (l fig. 14). I dette stykke skjæres litt op for ribbene R.

Mastesporet maa ikke fastgjøres, før hullet til masten er hugget ut og dette kan ikke gjøres før senere. Imellem de to sæt ribber som er like foran

rummet, anbringes et styr (m fig. 12). I dette skjæres hullet for masten som anbringes paa plads og naar den staar som man vil ha den, merkes hullet i bundsporet l. Nu kan l tas ut og hul-

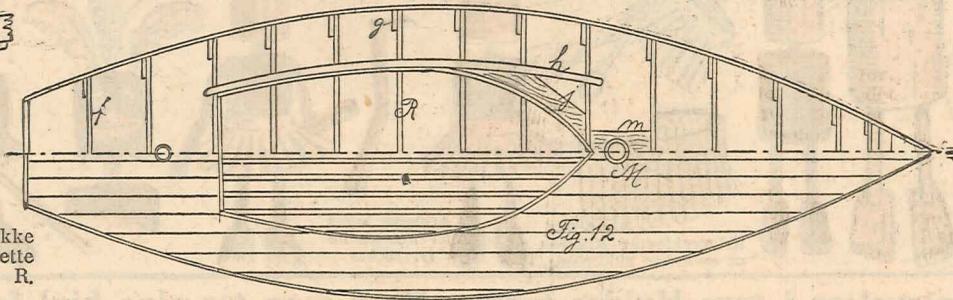

let hugges ut, hvorefter l kan fastgjøres. Listen G og skabelonene uttages før man begynder beklædningen.

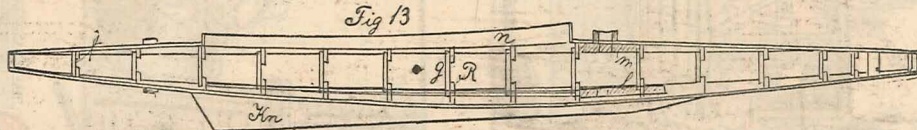
Beklædningen.

Til dæk benyttes 12 mm. (1/2") plan-ker, ca. 10 cm. brede. Forat dækket skal slutte til sidene maa dæksplankene skjæres skraa i flugt med ribbene (se fig. 10 og 11). Naar dækket er lagt paa, paasættes karmen (fig. 10 og 13).

Denne bør gjøres litt høiere i forkan-ten. Rundt om mastehullet sættes en krave, M, av træ. Baaten vendes og bun-den lægges paa likesom dækket. Plan-

kene maa overalt sættes meget omhyg-gelig sammen, saa at der ikke opstaar utætheter. En anden fremgangsmaate,

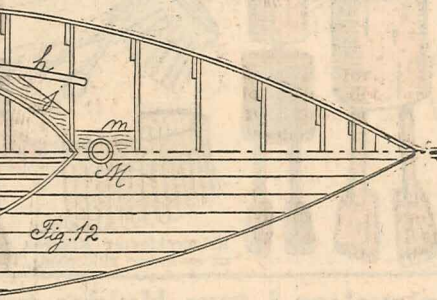
som ikke kræver saa omhyggelig ar-beide, er at beklæ baaten med 6 mm. bord, derpaa overtrække den med ler-ret, male dette og lægge et lag tynde bord utenpaa. Man maa da passe paa at bordenes sammenføring i de for-skjellige lag er forskutt en halv planke-bredde for hverandre. Langs sidene paa-

sættes ogsaa beklædning. Det bemerkes at sidene ligger an mot flatene I og be-klædningen mot flatene II (fig. 4). Tilsidst paasættes kjølen Kn. Ovenpaa bundribbene lægges bundplan-ker ca. 25 x 8 a 10 cm., for at man ikke skal traæ paa selve bunden.

Roret.

Dette er vist fig. 15. Det skjæres ut av 2 cm. træ. Beslaget kan lages av

et rør, o, som er flekket og nittes fast til roret. Hullet hvori roret skal dreies, fores med et andet rørstykke, q, som

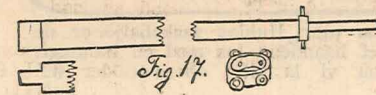
passer let utenom roret o. Det be-merkes at q helst bør være galvani-sert og skrueskaaret i begge ender. Ef-

terat det er sat paa plads, paaskrues en mutter med pakning i begge ender.

For at roret ikke skal gli ut av q, sættes en pinde eller stift, r, gjennom o. En lignende pinde eller stift kan an-bringes nedentil.

Den øverste ende av o maa enten gjøres flat eller et stykke flatt jern fastgjøres i o. Herpaa anbringes ror-

pinden Rp. som skjæres ut av haardt træ. For at hullet ikke skal vide sig ut, ind-sættes enten en nagle eller en bolt paa hver side av hullet.

Fig. 16 viser sprydet, som fastgjøres dels ved skruer og dels med en ring-skrue. Til ringen fastgjøres fortøin-ingen.

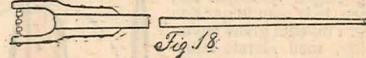

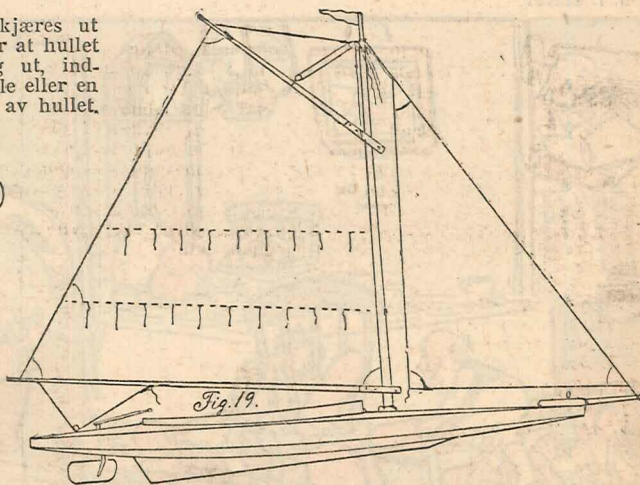
Fig. 17 viser masten. Denne gjøres 3,5 m. høi. Nedentil ender den i en flate, som passer ned i bundsporet. Oven-til paasættes en ring med oier til de

smaa blokker, ved hjelp av hvilke sei-let heises.

Fig. 18 viser bom eller gaffel. Begge kan lages likt. I fig. 19 meem den færdige baat. Fig. 20 viser et arrangement, som ofte anvendes ved baater av denne type. For at baaten kan flyte ind paa grundt vand maa kjølen ikke stikke for dypt. Men baaten vil da let faa for meget avdrift. Dette kan avhjel-pes ved at man henger et sænksverd paa læ side av baaten. Oftest er sverdet anbragt midt i baaten, men dette kræ-ver ekstra arbeide med at gjøre baa-ten tæt, likesom ogsaa baatens styrke forringes derved. Disse ulemper und-gaaes naar man anbringer sænksverdet ute i siden. Under seilassen maa sverdet stadig skiftes fra den ene til den andre side efter vindretningen.

V. A. J.

Fader Neptun besøker kannibalene.

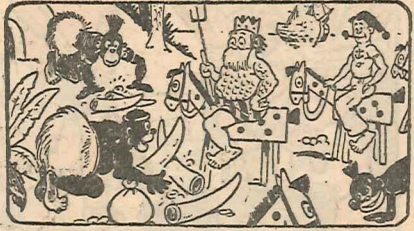
1. „En sørgelig nyhet, kaptein!“ sa Bill, første-styrmand paa det gode skib „Mary Ann“. „Alle redningsbaatene er skyllet overbord under stormen inat!“ „Høist beklagelig!“ sa kapteinen. „Jeg vilde idag gåat iland paa kannibaløen!“

2. „Vil kapteinen iland paa kannibal-øen, saa skal han ogsaa komme det!“ sa Bill. „Vi seiler med lasten fuld av leketøy, gyngehester og rullehester i massevis. De er synkefrie og egner sig fortreffelig i mangel av noget bedre.“

3. Og en halv time senere saa ind-byggerne paa kannibaløen et høist aparte syn, som fik dem til at bøie knæ i dyp ærefrygt: paa bølgene kom far Neptun med sin trefork ridende med sit følge, alle tilhest: hyp — hyp — hopla!

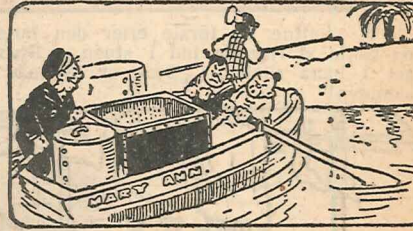

4. Naadig moltok far Neptun, aias kapteinen, og hans fæller alle de kost-bare gaver — som kannibalene søkte at formilde dem med, hvorefter han og folkene red tilbake til „Mary Ann“, rikt belæst med guld og diamanter og elfen-ben.

Vandmangel ombord.

Det var hændt det gode skib „Mary Ann“ noget av det værste som kan ti-mes et skib: man hadde brukt av hele vandbeholdningen. Da man nærmet sig Afrikas kyst, opdaget kapteinen plud-selig gjennom sin kikkert en deilig oase inde paa land.

Vandtanken blev øieblikkelig bragt ombord i skibsbaaten, og opfyldt av de gladeste forhaabninger om snart at kunne faa stillet sin ulidelige tørst ro-dede de kjække sjøgutter med kraftige aaretak ind mot land.

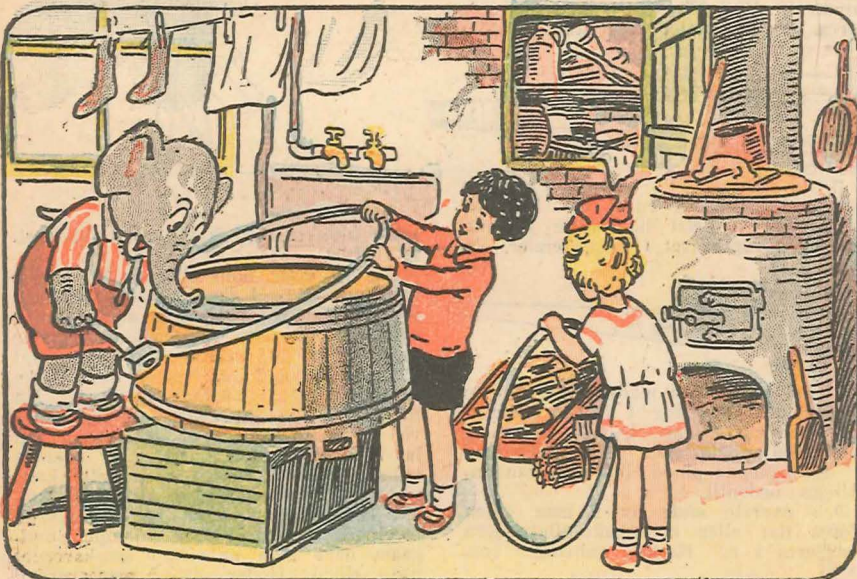
De naadde ogsaa lykkelig og vel ky-sten og kom iland. Men ak! Hvad saa de? En stor karavane forlot netop i dette øieblik oasen, og ørkenens søn-ner hadde fuldstændig tømt vandbehold-ningen.

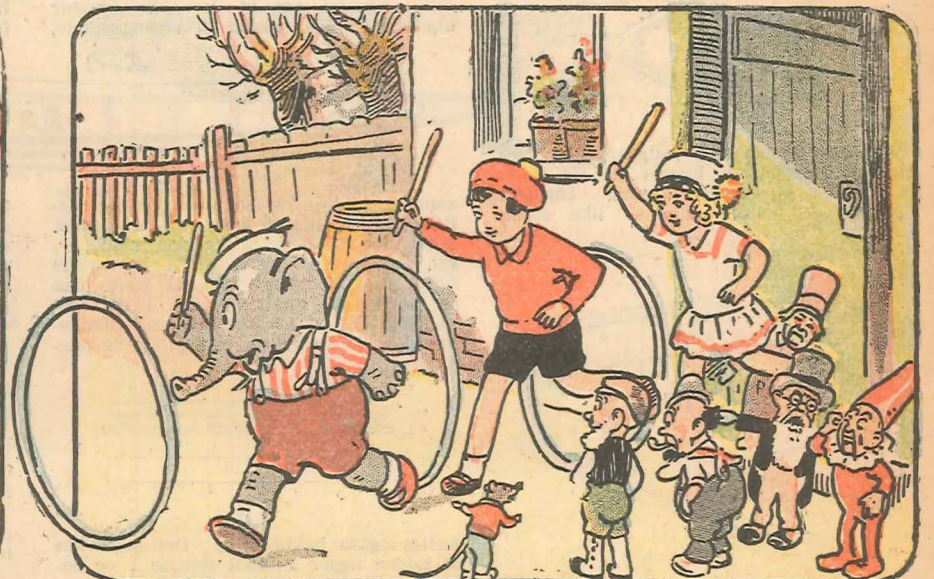
Dypt skuffet vendte de gode sjømænd tilbake til sit skib, og paa hele resten av reisen maatte de ta tiltakke med at suge citroner som erstatning for kaffe og te! Det var en tur de sent glemte!

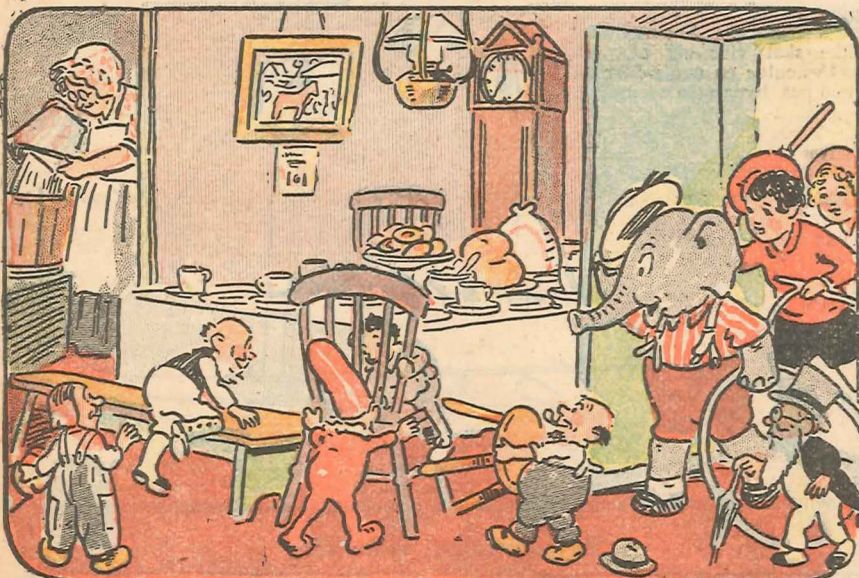
Pers og Sofies oplevelser i mor Huldas hjem. Naar man tar sine hjul fra vaskebaljen.

1. „De tøndebaandene som sitter her paa mor Huldas vaskebalje er de bedste hjul som findes!“ sa Jumbo og banket baandene løs med en hammer. „Det blir akkurat et til hver av os tre. Et maa vi la sitte ellers falder baljen i staver.“

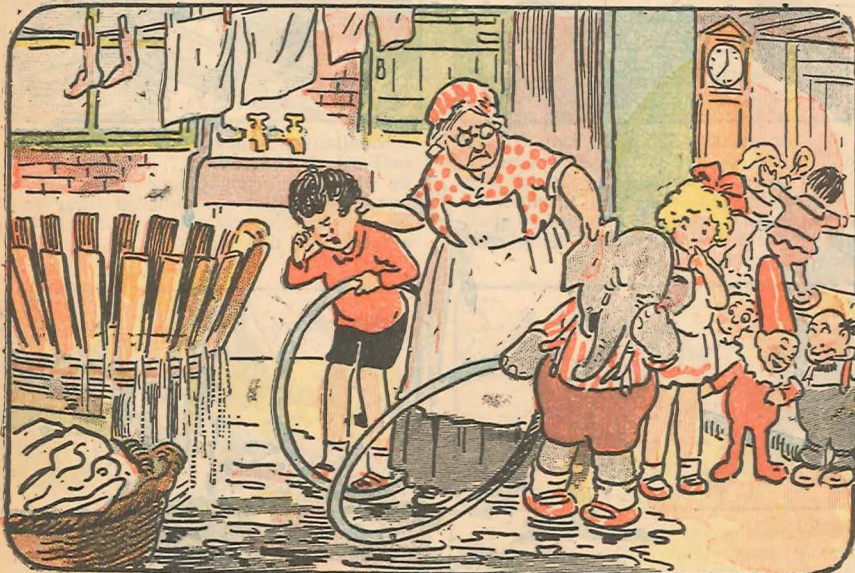
2. „Hei-hop! Av veien avsted med sine tøndebaand!“ ropste Jumbo og litle Per og Sofie da de trillet avsted med sine tøndebaand. Pusingene og litle Mikkel Mus sendte lange blikker efter dem og flere av dem graat, fordi de ikke hadde noget tøndebaand.

3. Sultne og tørste efter den lange løpetur med hjulene kom Jumbo, Per og Sofie stormende ind i stuen. „Bravo! Hurra!“ ropte Jumbo, saa det runget i hans snabel. „Teen er allerede paa bordet. Værs'go' ta plads alle sammen!“

4. Lystige og vel tilmode satte alle sig tilbords. Men paa dette stod paa Huld og Hilda gjort en sørgelig opdagelse: hendes vaskebalje kunde ikke holde vand mer — saa fort vandet kom i løp det ut igjen og arrangerte veritable oversvømmelse.

5. Og hun var ikke længe om at konstatere årsagen til miseren: de manglende tøndebaand, likesom hun ogsaa hurtigt fandt ut, hvem som hadde været mest forlitenet mot hendes gode vaskebalje. Synderne blev tat i ørene...

6. ... og leiet bort for at se paa opbyggelsens vederstyggelighet, hvorefter de i forening maatte vri vandet op mens kammeratene inde i stuen gjorde sig til gode med tebordets mange lækkerier. „Næste gang faar vi ta vore hjul et andet sted!“ sukket Jumbo.

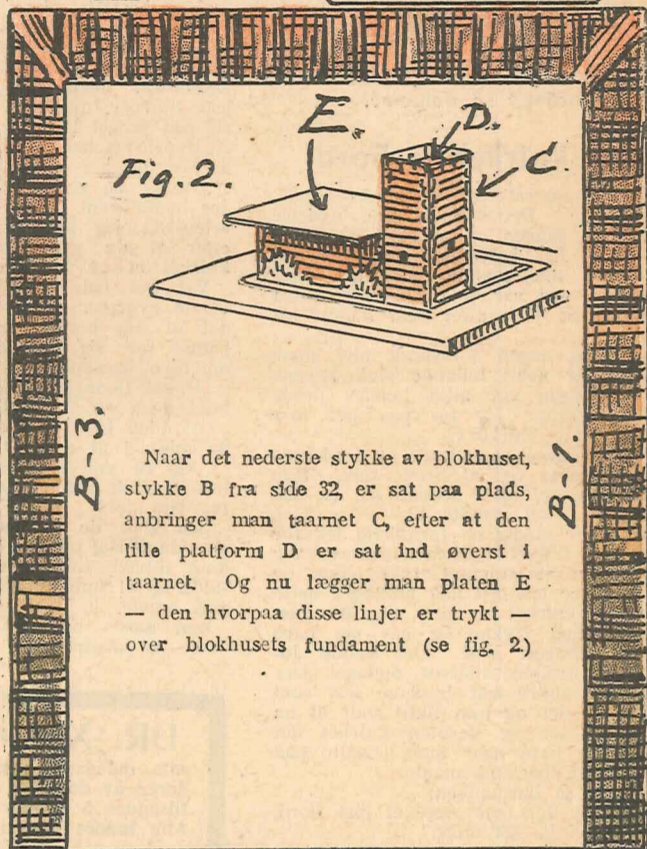
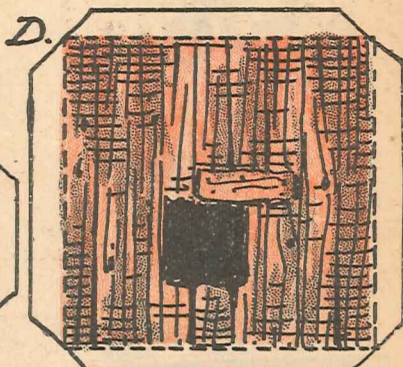
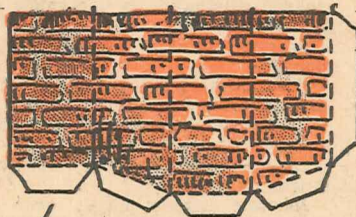
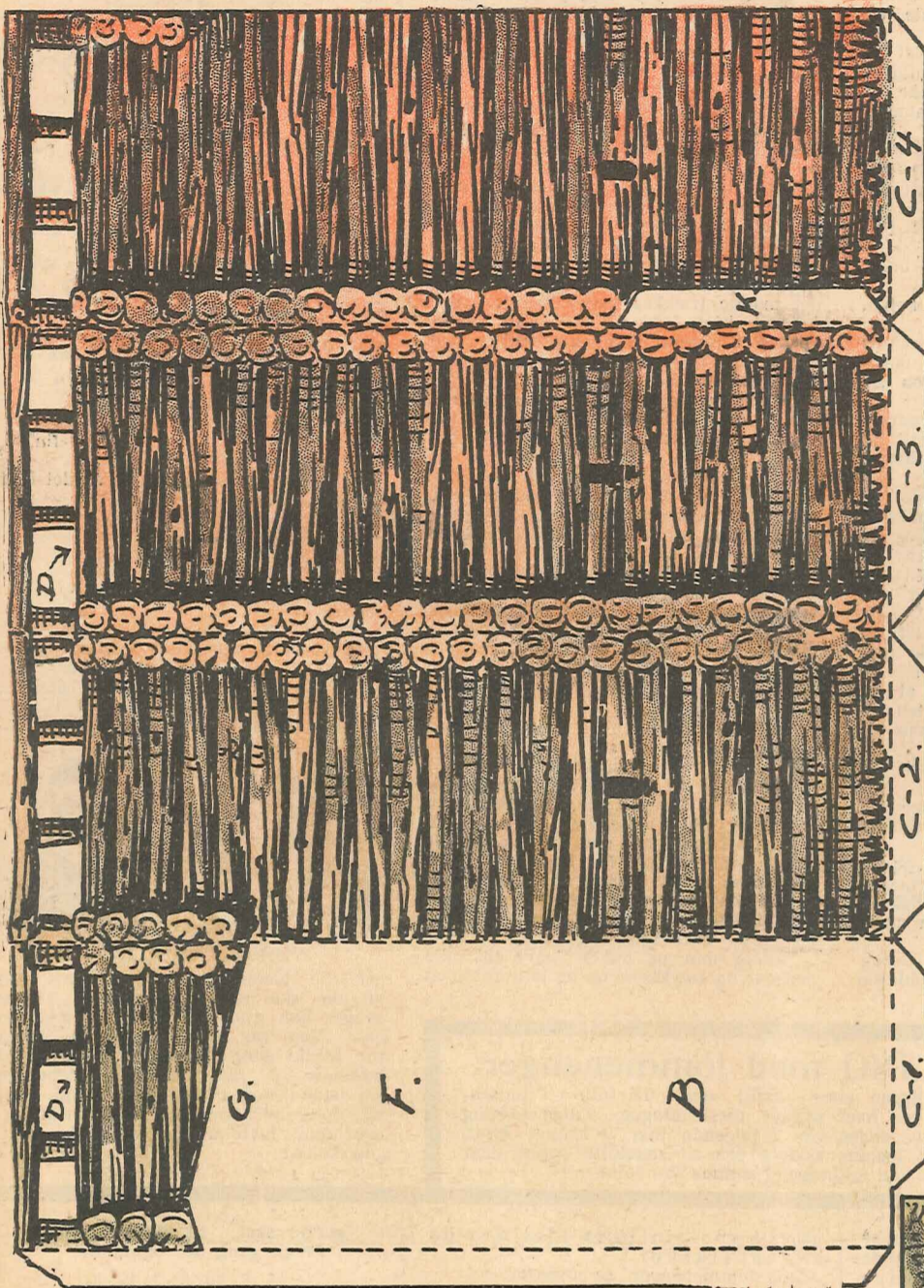

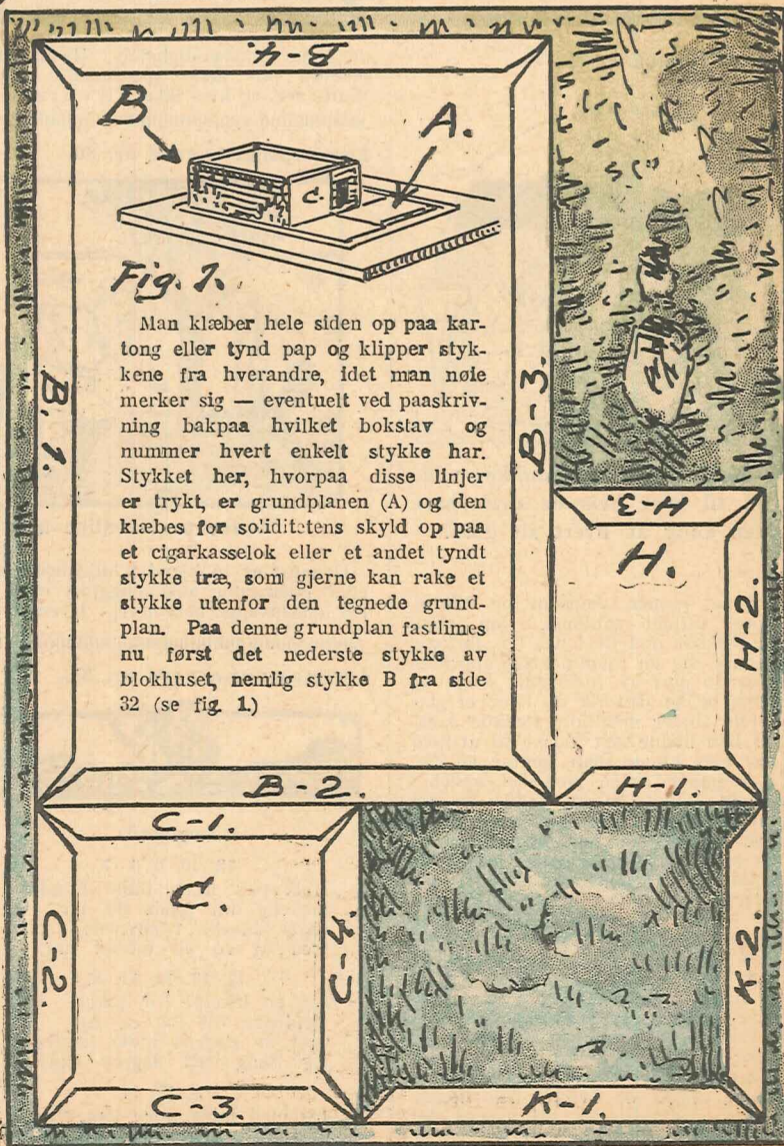
Et amerikansk nybygger-blokhuis.

Første del av et interessant litet sommerleketøj. (Se ogsaa side 32.)

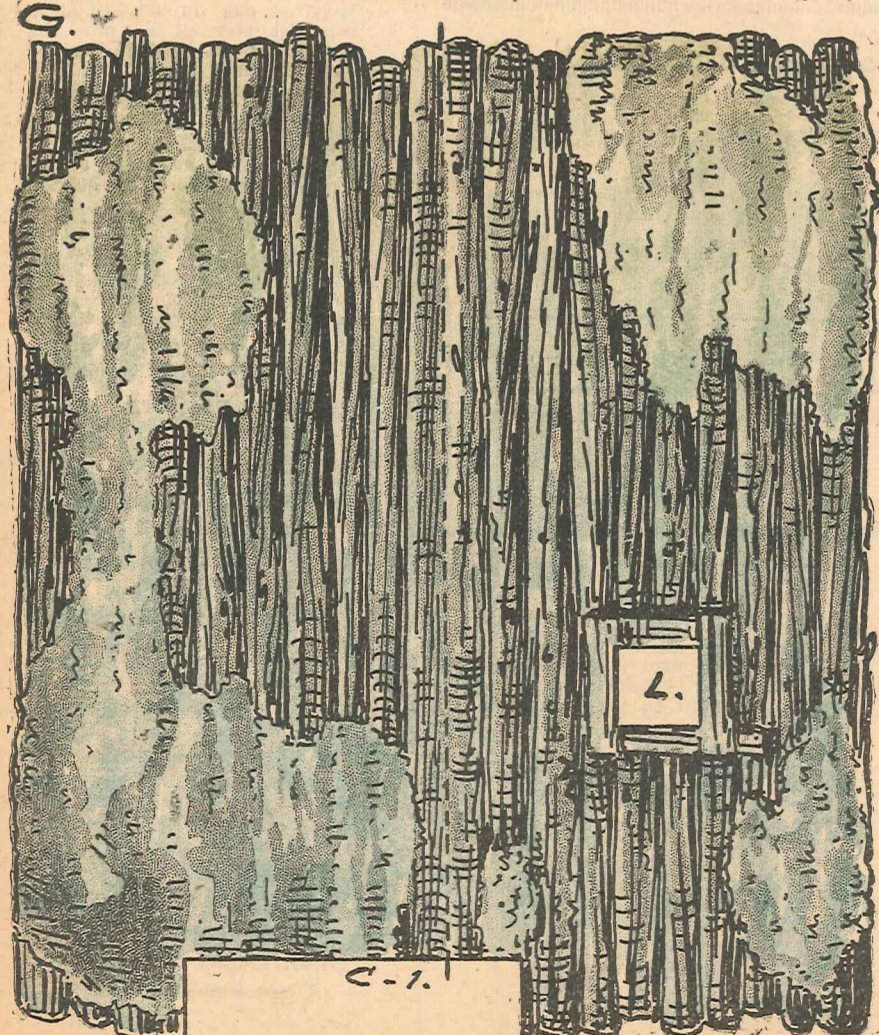
Blokhuset paa denne side og side 32 er første del av en underholdende liten sommerlek. I næste nr. følger indianernes leir samt den nærmeste forklaring paa den lek, som kan lekes ved hjælp av disse modelkartonger.

Naar det nederste stykke av blokhuset, stykke B fra side 32, er sat paa plads, anbringer man taarnet C, efter at den lille platform D er sat ind øverst i taarnet. Og nu lægger man platen E — den hvorpaa disse linjer er trykt — over blokhusesets fundament (se fig. 2)

Man klæber hele siden op paa kartong eller tynd pap og klipper stykkene fra hverandre, idet man nøie merker sig — eventuelt ved paaskrivning bakpaa hvilket bokstav og nummer hvert enkelt stykke har. Stykket her, hvorpaa disse linjer er trykt, er grundplanen (A) og den klæbes for soliditetens skyld op paa et cigarkasselok eller et andet tyndt stykke træ, som gjerne kan rake et stykke utenfor den tegnede grundplan. Paa denne grundplan fastlimes nu først det nederste stykke av blokhuset, nemlig stykke B fra side 32 (se fig. 1)

Hjemme eller ute
 bør De altid ha en **KODAK**
 med Dem — den gir varige og verdifulde Erindringer om alt, De ser og oplever. KODAK er altid bruksfærdig og saa enkel og let at behandle, at alle kan ta gode Billeder med den. Mærkerum overflødig; KODAK-Film indsættes i Dagslys og fremkaldes i Dagslys i KODAK TANK FREMKALDER.

KODAKS fra kr. 19.50. Ny Katalog netop utkommet. Sendes paa Forlangende gratis og franco.

Eneste direkte Importør i Norge av KODAK Fabriката:
J. L. NERLIEN A/S
 Kristiania :: Nedre Slotsgate 13.

Lagerpriser for Private

Perleringe, diamantringe, arminge, naale og smykker. Fortovelsesringe, 14 karat, kr. 36—42 og 48 pr. par. Staaltraadmaal indsendes. Navnegravering utføres. Uhrkjeder og armbaand 14 karat massivt guld kr. 4,90 og 4,50 pr. gram. Sølvplet, frukt, kake, crembolle elegant moderne facon reklamepris kr. 32,00. Til utenbys boende ekspederes omgaaende som postopkrav.

Obs. Fast guldkontrol ved herr **Chemiker Schmelck.**

GULDVARELAGERET,
 (Norsk Guldsmedakties. Finnell),
 Høgdehaugsveien 27, 3. etage, Kristiania.

Christiania Paraply & Parasol-Fabrik's-Butik,
 Største Udvalg i Spadserestoker.
Kirkegaten 20.

A. GRESVIG
 CYKLEFABRIK—SPORTSFORRETNING
 STORGATEN 20
 KRISTIANIA.

Sportsartikler
 for vinter- og sommersport.
 Geværer og Ammunition.
 Fiskeredskaper.
 Fabrikation av de anerkjendte Thor- og Diamant-Cykler.
 Motorcykler.
 Forlang katalog over de artikler, der interesserer Dem.

Med Ennas
 fotografi-apparater kan enhver strax fotografere. Pris fra kr. 7.25 (med alt tilbehør kr. 13.25).

Amatør-fotografen, Vimmelskafet 47, Kjøbenhavn.
 Forlang prisliste.

Lilleborg
 Kjernesæpe
 ren, billig til alslags vask.

Husmødre
 forlang
MARINE PUDSEKREM
 hos Deres kjøbmand.

Coetta
 Chokolade.

MAIZENA
 Gratis faas hos Deres Handlende Frk. Tensens Opskrifter

Tegn abonnement paa „Allers Familie-Journal“.
 Nordens største og beste ukeblad.
 35 øre pr. numer.
 4 kr. 50 øre pr. kvartal.

Ved gikt, reumatisme, hoved- og nervesmerter, influenza m. m.
 virker **Togal** hurtigt og sikkert. Sterkt urinsyre-løsende gaar **Togal** til ondets rot. Ingen skadelige bivirkninger. Anbefales av læger og kliniker. **Togal**-tablettene faas paa apoteket til 3 kr. 80 øre. En gros hos drogeforretningerne i Kristiania.

Extra stær Slidbane!
 12—15 mdr. garanti kr. 8,50, 10,50, 12,50. Slinger kun bedste kvalitet, kr. 4,50.
 Agenter ant. Gummifabrikon, Fredensborg, Danmark

Bruk HUDSON'S SÆPEPULVER
 Og gjør Hjemmet vakkert.
 A/S Brødrene Lever, Kristiania.

KJØR DE BESTE RINGE
KJØR DUNLOP

[Dragtposen „ALTIDFIN“]
 Det eneste sikre middel mot møl. Beskytter bluser, dragter, dresser, frakker etc. mot støv. Faaes hos bok- & papirhandlere m. fl.
HALVORSEN & LARSEN LD.
 Kristiania.

Trækspil, Talemaskiner, Plater etc.
 Luksuskataloger gratis og franko.
Nordisk Musikforretn., A/S
Søgaten 2,
 KRISTIANIA.

Averter i Nord. Mønster-Tidende!
MERKANTILE
 NORSCKE FORSIKRINGS-AKTIESELSKAP
 ansætter agenter paa alle de steder, hvor selskapet endnu ikke er representert. Henv. Skippergate 44, Kristiania.

som alt lykkes for, fordi de modig griper til, og som alle mennesker holder av. Skulde nu alt være forbi?

Mekanisk saa han paa sit ur. Han hadde endnu fem minutter igjen, saa skulde han holde stand overfor talrike blikke i en festlig oplyst sal. Altsaa maatte han ta sig sammen. Men han følte sig rent sønderknust. Han frøs som om han skulde stivne av kulde. Da aapnet han vinduet og saa op mot stjernehimlen. Deroppe gik de straalende verdener sine fortsatte baner — da gled en stjerne for hans blik og forsvandt i dypet. Besynderlig, men med stjernen var det som om alle bitre skuffelser gled ut av hans sjæl.

Er det en verden som forgaar, eller en hilsen til evigheten? Dette spørsmaal stillet han sig selv i tankene. Han følte hvorledes spændingen slap sit tak i ham. Før et minut var gaat var han blit herre over sin sorg som han trodde skulde ha fulgt ham hele livet. Hans tillid til Gud og hans tillid til sig selv var vendt tilbake.

Da han kort efter var mellem de mange mennesker, rystet folk forundret og bekymret paa hodet: „Den stakkars unge mand vet giensynlig ikke at en konkurrent har faat den stilling han søkte.“ Men selv den følgende dag var der intet at merke paa ham, venlig og flittig gjorde han sin pligt. Selv da han et halvt aar senere fil den unge pikes forlovelseskort, sa han bare: „Det skulde altsaa ikke være anderledes!“ Hans evner og flid hjalp ham efter nogen aars forløp til et andet embede og en hustru, en flittig, beskeden hustru, som forstod

ham langt bedre end den forkjælte unge dame som var hans første sværmeri. Men naar atter igjen uretfærdighet eller motgang formørket hans sind, saa var et blik op mot den klare stjernehimmel nok til at bringe ro og klarhet i hans sjæl.

Hjemmet.

Salmiakspiritus i husholdningen.

Salmiakspiritus er et saa uundverlig hjelpemiddel til at rense og oppfriske mange ting, at det er besynderlig at det er saa litet kjendt og benyttet av husmødrene. — Om sølvtøi er aldrig saa sort og anløpet, blir det atter skinnende og blankt hvis man legger det i en opløsning, bestaaende av 1/5 salmiakspiritus og 4/5 vand, derefter vasker det godt og polerer det. — Selv de lyseste og sarteste tepper faar sit friske utseende igjen, hvis man efter bankning og børstning gnir dem stykke for stykke med en ren klut, dyppet i lunkent salmiakvand. Teppet gnides efter med rent vand. Plysmøbler kan renses paa samme maate. — Sort klæde som er blit graat og støvet, børstes og legges paa en strykfjæl, derefter vasker man med en svamp dyppet i like deler salmiak og vand, idet man gnir ovenfra og nedover, et stykke tøy legges over klædet som strykes let, og baktefter henger man plagget paa en ophænger for at det kan tørke fuldstændig.

At rense broncegjenstande.

Broncesaker er ofte utsat for at bli sorte, men det skyldes gjerne at man har brukt feilagtige pudsemidler. Man renser bronse paa letteste maate med varm saapelut, hvortil der sættes litt almindelig kjøkken-salt, og med en bløt børste. Hvis flekkene ikke gaar av paa denne maate, legges gjenstandene en tid i kokende luf. Naar de tages op, børstes de grundig overalt og skylles med kokende vand. Derefter gnir man dem ind med en blanding av

like deler vand, salpetersyre og alun, tørker dem godt av og varmer dem litt, forat de skal bli helt tørre, eller hvad der er endnu bedre, man gnir dem tørre i sagmug. Efter denne behandling blir sakene fuldstændig som nye. Det gjælder her bare bruksgjenstande av bronse, ved kunstverker maa man ikke ødelegge den patina, som netop sættes meget høit av kunstskjønnere og er kjendetegnet paa egne bronse.

At oppfriske kulørte straahtatter.

Man børster hatten godt, legger den paa et rent kjøkkenbord og pensler den over med eddik, uten at gjøre den vaat. Den strykes, mens den endnu er fugtig. Glatte, saakaldte engelske hatter, strykes med et temmelig varmt jern, efterat man har lagt et tyndt stykke tøy over straaet, paa bordet som er dækket med et strykeklæde. Til hatter som er brettet op kan man bruke et dukkestykke, som egner sig utmerket hertil. Hattene maa strykes saa længe at de er helt gjennom-tørre. Man bør undgaa at bruke sprit, der gjør hattene haarde og tunge.

Flekker paa tepper.

Først forsøker man at rense angjældende teppe for støv, og dette maa gjøres paa den grundigste maate. Imens har man anskaffet sig en opløsning av oksegalde; man kjøper oksegalde som overhelles med kokende vand, hvorved den opløses. I denne opløsning dyppes nu en bløt børste, og dermed børster man teppet. Skummet som viser sig fjernes igjen ved at børste efter med rent vand. En svak opløsning av salmiakspiritus eller soda til bruk under børstningen, pleier at fjerne de flekker som muligens endnu sitter igjen.

Rørstoler renses

ved at vende stolen paa siden og vaske rørletningen kraftig

med en svamp og saa varmt vand som mulig. Rørletverket bør op-suge saa meget vand som mulig. Derpaa stilles stolen til tørring enten i fri luft eller i træk, og hvis fletverket ikke er revet itu, blir det nu fast og stramt utspændt som paa nye stoler.

At rense sorte silkekniplinger

Man legger disse i fortyndet vin-aand, mættet med glycerinsaape. Naar støvet har opløst sig heri, skyller man kniplingene i varmt vand og legger dem derpaa i flere hold i kaldt vand, til det sidste skyllevand er ganske rent. Derpaa tørres kniplingene. De maa aldrig gnides, bare knuges i hændene. Til appretur dyppes de i like deler öl og vin-aand, og strykes derefter mellem hvitt silkepapir.

At rense hvite gulver.

Hvis man ønsker rigtig hvite gulver uten at bruke saape, blandes 1 del nylæsket kalk med 3 deler almindelig hvit sand, man dypper en fugtig børste heri og skurer gulvplan-kene stykke for stykke, for tilsidst at skylle efter med rent vand. Naar man skurer paa denne maate, blir man ikke alene kvit alt skiddent, men ogsaa utøi og denslags, hvis slikt skulde findes.

Fra „Nordisk Mønster-Tidende“s broderi-avdeling bestiller undertegnede hermed materiale til haandarbeide nr. 28.

Pris..... kr. .... øre.

Før beløp under kr. 3.00 bedes betalingen indsendt i frimerker sammen med bestillingen. — Betalingen med tillæg av porto tas pr. postopkrav.

Straahatte-Vask for 35 øre.

Den ældste grimmeste straahtat blir blomsterhvid og som ny ved behandling med det forbedrede Strobin med sin forbløffende blegkraft. Forlang uttrykkelig den pakning à 35 øre hos Deres handlende.

M. Ertzgaard & Co.,
Kristiania.

Skaldethed helbredes fuldstændig ved 1/2 aars bruk av min Elixir og Haarsprit. Anbefales av flere læger. Utmerket resultat. Portioner til kr. 6,00, 8,00, 10,00, 12,00, 14,00 og 16,00 sendes mot efterkrav. Attester kan sendes mot 20 øre i frim.

Arnt E. Hansen, Torvgaten 14, Kristiania.

Byd lykken haanden!

En Østerriger har anmodet os om at avsette et større beløb østerrigske kroner for ham, og da der skal være hurtig realisation er kursen sat meget lav.

1000 ø. kr., hvis pariværdi er kr. 760.— sælges for kun kr. 15.—. Dette ligger langt under hvad de nu avterres og sælges for. Naar partiet er utsolgt, indtræder vore vanlige kurser igjen.

Desuten sælger vi: 1000 polske mark, hvis pariværdi er kr. 890.— for kr. 12,00. Pengene sendes pr. postopkrav.

Ke-Fa-A/s
Wiisegate 4. Christiania.
Post Box 496.

Tiger-Cyklen

er den bedste! Glimrende anbefalet. Forlang Prislister. Agenter antas.

Olaf B. Anseth,
Kristiania.

Nordisk Mønster-Tidende

er den eneste journal for mode- og damehaandarbeide, som tilfredsstiller alle fordringer, altid meddeler det nyeste, peneste og mest praktiske.

Lønnende, varig stilling med god fast gage eller prov. ledig for en energisk mand m. anlæg for salg til private av i hvert hjem absolut nødv. letsalg. artikler. Kan ogsaa drives som bierhverv m. sikker ekstraindtægt. Prøver og oplysning mot 1 kr. i frim., som godtgj. v. første salg. Gummifabr., Kvistgaard St. Danmark.

Averter i Allers Familie-Journal.

KRISTIANIA GLASMAGASIN.
Grundl. 1739.

Kokeapparatet STANDARD

Norsk fabrikat (Høvik lampefabrik).

Beholderen rummer 1,2 liter. Forbruger ca. 200 gr. petroleum pr. time. Bringar 1 liter vand til at koke i løpet av ca. 4 minutter.

Pris kr. 22.50.

Apparatet staar fuldt paa høide med de beste utenlandske fabrikata.

Hämoes Hair-Culture

THE INVENTOR WAS AS CHEMIST AWARDED GRAND PRIX PARIS AND GOLD MEDAL LONDON

IS SUPERIOR TO ALL OTHER HAIR FOODS KNOWN TO SCIENCE

Musikinstrumenter

Norsk katalog nr. 5 gratis. el. tysk

Edmund Paulus,
Markneukirchen nr. 5. Tyskland.

Chesebrough's Vaseline

OG DETS PRÆPARATER SAA SOM: COLD CREAM, PARFUMERET VASELINE, KAMFER VASELINE CREAM, IS KAMFER og MANGE ANDRE

Gjør Huden fin og blød

Bemærk Kløverblad-Varem.

F. M. Gethmann, København, Danmark.

Rikt illustreret prislister over **krigsfrimerker** mot 1 kr.

A/B Harry Wennbergs frimerkehandel.
Stockholm 1.

MUSIK-Instrumenter, bedste Kvalitet. Katalog mod Indsendelse af 50 Øre.

Jul. Heine Zimmermann, Leipzig. Querstr. 26/28.

Barberknive

fabrikeres og sælges fra Berg's Bolag, Eskilstuna. Skriv eft. Katal. og Prislister.

Gratis og portofrit sender vi en prima cycleslange med 12 mdr. gar. og vort katalog til enhver cyclist, der sender os sin adr. og 1 kr. i Frim. til omk. Utelukkende reklameslemed. Gummifabriken, Fredensborg, Danmark.

Kjøp „Allers Familie-Journal“.

PHOSPHO-ENERGON PILLER

ORDIN. AF LÆGER

ved alm. Svaghed, Nervøsitet, Overanstrengelse og Søvnløshed

SÆLGES KUN PAA APOTEK

A. B. PHARMACIA, STOCKHOLM
Kontrollant: PROFESSOR A. VESTERBERG.

Allers Familie-Journals sykurv. Skriv navn og adresse paa nedenstaaende blanket og send den tilkøbet 15 øre i frim. til „Allers Fam.-Journal“ Storgt. 49, Kristiania, og De vil pr. post portofrit motta nedenstaaende snitmønster utklippet i silkepapir, færdig til bruk.

Badedragt for piker paa 10—12 aar.

Den fikse, enkle badedragt syes av stripet, zefyr med ensfarvet pynt. Det runde bærestykke har lukning paa skulderen og kantes med skraastriper. En snor holder vidden sammen.

Mønsteret bestaar, som billedet viser, av 4 deler:

Fig. 1. Forstykke.
- 2. Ryg.
- 3. Forr. bærestykkedel.
- 4. Bakerste

Ved tilklippingen lægges mønsteret langsmed stoffet, saaledes at midten av forreste og bakerste bærestykkedel ligger langsmed stoffets bredt.

Der brukes 1 m. 60 cm. stof av 70 cm.s bredde. Badedørklædet bestaar av en trekant av samme stof som badedragten.

Bestillingseedel paa
Sykurv nr. 28. Pris 15 øre.

RAADGIVER FOR HUS OG HJEM

Navnkundige kirker: Domkirken i Speier.

Stjerneskuddet.

Med spænstige skridt ilte en ung mand nedover gaten mot sin bolig. „Man kan forstaa hvor livsglad han er paa hver av hans bevægelser,” sa en gammel dame, som blev staaende og se efter ham. Han kom fra sit arbeide og vilde snarest mulig klæ sig om, da han selvsamme aften skulde ut i en selskabelig forening, hvor han var medlem av bestyrelsen. Men neppe var han kommet indenfor døren, saa banket vertinden paa og rakte ham en pakke som var bliit levert mens han var ute. Overrasket, ja bestyrtet, saa han paa den. Var det ikke den samme pakke som han for fjorten dager siden med saa mange forhaabninger hadde overgitt til posten?

Den indeholdt jo hans tegnninger, forslag og beregninger til en konkurranse om en stilling, og han hadde hele tiden ventet en avgjørelse med et heldig utfald. Hele hans fremtid avhang tilsynelatende av utfaldet av dette ar-

beide som hadde tat ham flere maaneder. Derved sikredes han en livsstilling med en aarsindtægt som satte ham istand til at fri til den unge pike som han i stilhet beundret. Hun var yndig, men temmelig forvent, datter av en anset familie. I hans enkle forhold passet hun ikke. Derfor hadde han anspændt alle sine evner og al sin viden, hele sin arbeidskraft, hele sin sjæl for at yde noget godt. Hans overordnede, som han hadde vist utkastene, hadde vakt de største forhaabninger hos ham. Og nu? Der stod med klare, haarde bokstaver: „Forsent indtruffet, kan desværre ikke rænger komme i betragtning.” Altsaa var alt til ingen nytte. Hvorledes kunde det være mulig? Var et uheldig sammenstøt skyld i denne forsinkelse? Var han bliit offer for en slyngelstrek? Han hadde ikke lyst til at undersøke dette. Til syvende og sidst var sammenhængen ham likegyldig. Hans haab var ubarmhjertig tilintetgjort. Han hørte ellers til de lykkelige naturer

NB. Ulydeilig skrift voider le.eks.pedition.

Hvad der interesserer damerne.

Elegant sommerdragt med lissestikninger.

(Hertil hører billede 1 og 1 a.)

Sommergarderoben trænger nu mange nyanskaffelser, og spørgsmaalet blir da hvilke stoffer og hvilke fasoner man skal vælge. Det kan ikke negtes at moden har underkastet yttertøiet endel forandringer fra forrige sommers moder, og ved nyanskaffelser

1. Elegant, lys sommer-spaserdragt med lissestikninger.

2. Moderne sommerkaape av stripet stof med apen eller tilknappet krave.

søker man naturligvis saavidt mulig at rette sig efter modens krav, saafremt disse kan bringes i samklang med ens personlighet.

En fin, pyntelig sommer-spaserdragt viser bill. 1. Den er av kremfarvet garbardine, er beklædt indvendig paa kraven og ærmene med sort- og hvitstripet frotté og er forresten bare pyntet med sorte og hvite lissestikninger, som anbringes i border, med de to farver stadig skiftende, ved jakkens nederste kant, paa ærmene, paa beltet og bakpaa kraven. Beltet lukkes med en hornspænde, og i hver side anbringes en lignende spænde paa beltet, og under det ordnes skjøtet i et smalt dobbeltlæg, mens stoffet ovenfor beltet presses i et flat læg. Ryg, ærme og bærestykke klippes i ett, og den sidste syes med en stikning ned over det rynkede forstykke. Knapper og knaphul anbringes ved ærmets split og under kraven, saa den kan knappes helt op i halsen (se 1 a).

Det foldede skjørt har foran og bak et meget bredt dobbeltlæg, som gaar i ett med et hoftebærestykke, og til dette syes de læggede sidebredder, som pyntes med to tværrader med stikninger, svarende til skjørtets.

Til størrelse 48 brukes 3/4 m. gabardine av 130 cm.s bredde, 15 cm. frotté av 70 cm.s bredde, 4 m. silkefor av 50 cm.s bredde.

(Tilklipte snitmønstre til jakke og skjørt 35 øre; leveres i st. 45 og 48.)

Moderne sommerkaape med bredt hoftebelte av stripet stof.

(Hertil hører bill. 2 og 2 a og 2 b.)

Til yttertøi og især kaaper brukes stripet stof overmaade meget iaar. Paa den pene modelkaape, som sees paa billede 2 og 2 a og b, er stripene til og med broderte, men dette er ikke noget hurtig arbeide, og naar man kan faa kjøpt de peneste, stripe stoffer, er det jo langt at foretrække. Modelkaapen er av marineblaat, glansfuldt klæde, og stripe er brodert i plattsom og med kjedesting, hvortil er anvendt hvitt og dueblaat garn (eller silke). Paa hoftebeltet og kravens underside er der ingen

1 a 3 a

2 a 2 b

striper. Ved de forreste kanter paasyes ensfarvet stof i en bredde av 18 cm. oventil, 10 cm. nedit. Beltet lukkes med store kuleknapper og kantede knaphul. Kraven har samme lukning, men kan ogsaa slaas bredt ut som paa bill. 2 b.

De vide ærmer heftes foran op i et par tverlæg.

Kaapen fores med lys, mønstret silke i brogede farver.

Til størrelse 48 brukes: Ca. 3 1/2 m. stof av 130 cm.s bredde, 6 cm silkefor av 50 cm.s bredde. (Tilklipte snitmønstre 35 øre; leveres i størrelse 45 og 48.)

Moderne spaserdragt, bestaaende av brodert kjole og sækjakke.

(Hertil hører bill. 3 og 3 a.)

Helt henrivende virker denne dragt, naar den syes av stengraa eolieenne og forsynes med et meget virkningsfuldt broderi, sydd i kjedesting med delfterblaa og perlegraa silke. Broderiet pryder kjolens bluse foran og de klædelige pagodeærmer, som indvendig fores med blaat silketøi. I bløtt stof er dragten meget let at sy, da jakkens løse fason ikke volder vanskeligheter. Hvis man vælger et andet stof til dragten end eolieenne, for eks. bløtt uldstof eller vaskestof, maa man passe paa at stoffet virker likt, enten det sees i længde- eller tverretning. Efter stoffet kan broderimaterialet varieres; man kan bruke uld-

garn, kunstsilke, perlegarn eller glansfuldt brodergarn.

Det rette, rynkede skjørt syes til bluseforet, og paasyningen skjules med beltet, som klippes i ett med livets forstykke og holder dettes vidde sammen. Jakkens slag klippes i et med forstykkene, idet man passer paa at stoffets traader her skal gaa paa skraa. Ærmet syes sammen, prydes med knapper langs sømmen og sættes glat i ærmegapet.

Der brukes til størrelse 45: Til kjolen: 3 m. stof av 110 cm.s bredde. Til Jakken: 2 1/4 meter stof av 110 cm.s bredde, 2 1/2 m. silkefor av 60 cm.s bredde.

(Tilklipte snitmønstre samt broderimønstre 35 øre; leveres i størrelse 45, 48, 51.)

—O—O—O—

Jordbær som lægemiddel.

Blandt andre forfattere har den berømte Linné i høie toner anbefalt jordbær som et godt middel mot gigt, og han har selv med stort helt benyttet det. Store medicinske autoriteter har, bl. a. i Paris, senere gif Linné medhold. Ved stadig, saa længe der om sommeren findes jordbær, daglig at spise en større portion av denne frugt, vil den visselig øve god virkning mot gigt. Stensmertepatienter har ogsaa under en jordbærkur fundet stor lindring for smertene. De smaa, frugtede jordbær, altsaa netop vore nordiske bær, regnes for de bedst skikkede til kuren. Om det er frugtsyren som er det mest virksomme element, eller om det er frøene som tar affære, derom er der dette meninger. Men det er sikkert og vist at jordbærfrugten er meget sund og et udmerket middel mot de nævnte lidelser.

—O—O—O—

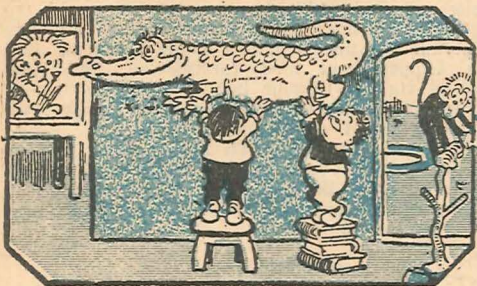
At fjerne flekker som er fremkommet ved at andet tøj har smittet av paa vasken.

For at fjerne grønne flekker fugter man dem med salmiakspiritus, derpaa tar man kokende vand og holder angjældende sled ned deri. Hvis flekken ikke forsvinder med en gang, gjentar man processen om nødvendig flere ganger. Man kan ogsaa straks blande litt salmiakspiritus i vandet. — For at fjerne røde flekker tar man kokende saapevand, tilsætter litt soda og holder derpaa flekken ned i dette til den er forsvundet. Man maa sørge for at holde vandet meget varmt. Hvis det er hvitt tøj som har faat flekker, kan man ogsaa, saafremt flekkene ikke skulde være helt forsvundne, væte det angjældende sted med salmiakspiritus og ren sprit og derpaa igjen holde det ned i det kokende vand.

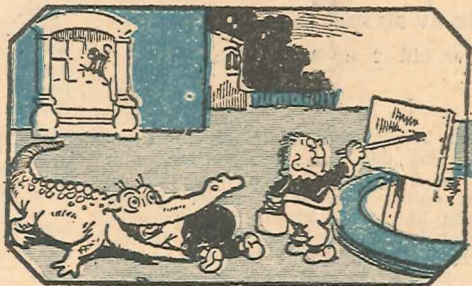

3. Spaserdragt, bestaaende av brodert kjole og moderne, kort sækjakke.

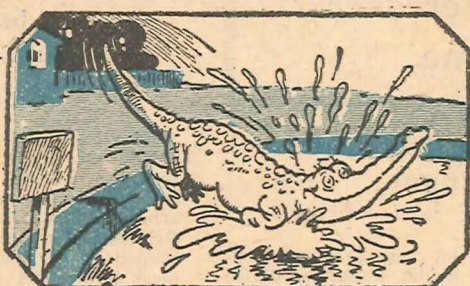
Av en dyrepassers interessante dagbok. Den graadige krokodille.

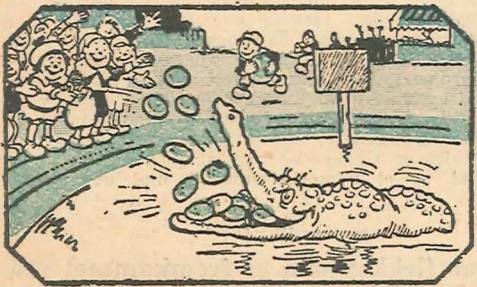
1. „Atter har mine to søstersønner været paa spil. De kommer snart til at gjøre mig komplet gal. Forleden hadde de listet sig ind i havens avdeling for utstoppede dyr. Her tok de en forlængst avdød, gammel, utstoppet krokodille ned fra dens plads.

2. De vilde leke med den. Men naar mine søstersønner leker er det gjerne paa en anden maate end naar andre barn leker. Der ligger gjerne noget bak de to spilopmakeres lek. Da de hadde faat 'dyret' ut i haven, malte de paa en skilt ved dammen: 'Behag at fore krokodillen.'

3. Hvorefter de begge to krøp ind i krokodillehammen og umiddelbart efter plumpet det frygtelige uhyre ut i vandet, ganske som en levende krokodille. Og det var vel at merke ikke ved et uheld at 'dyret' kom i vandet, — der laa en idé bak.

4. Ideén vil tydelig fremgaa av billedet her. Den gik nemlig ut paa at de mange barn som daglig besøkte haven rigtig for alvor skulde gi sig til at fore krokodillen naar de saa skilket med den venlige oppfordring. Og det regnet ordentlig med hveteboller den dag.

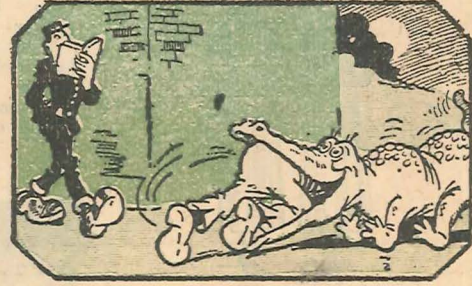
5. I stride strømmer fyldte ungdommen boller og kaker i den forsultne alligator og med det samme bollene kom indenfor dyrets tænder blev de grepet av de to skoiere inde i dyrets mave og spist. Ved dette svulmet guttene frygtelig op, hvilket ikke var saa underlig.

6. Da skolebarna var gaat og dyrene var krøpet op paa land kom jeg til og jeg ante jo dengang ikke noget om alt det jeg her har fortalt om. Jeg trodde det var havens levende krokodille, som laa her og fordøiet efter et godt maaltid. — hvad var nu det?

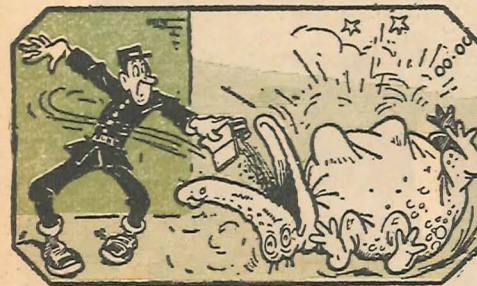
7. Jeg syntes jeg hørte underlige stemmer inde fra dyrets mave! Og ved at lytte rigtig godt efter gjenkjendte jeg stemmene og hele saken stod klart for mig. 'Vil dere straks komme ut!' ropte jeg til de to spilopmakere. 'Ellers skal jeg komme og hente dere!'

8. 'Kom bare an, hvis du tør!' lød det ut fra krokodillens mund. 'Ufor-skammede knegter!' ropte jeg. 'Vaager dere at haane deres gamle onkel? Nu skal jeg vise dere at jeg tør komme!' Og en-to-tre kravlet jeg paa alle fire ind i krokodillens rummelige gap.

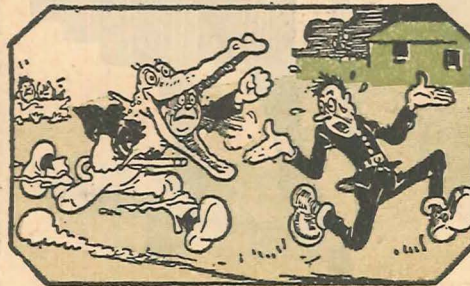
9. Jeg hadde tat med stokken min derind og jeg skal love for at jeg brukte den godt derinde. Som en kannibal der danser krigsdans hoppet krokodillen rundt paa jorden, mens vilde hyl trængte ut av dens gap. Dette saa og hørte brandmanden — og forfærdedes paa det voldsomste.

10. Den ulykkelige mand trodde at krokodillen var gaat fra forstanden — og hvorledes skulde han kunne tro noget andet? Han kjendte jo ikke sakens rette sammenheng. Han mente at en pris tobak vilde gjøre godt og grep sin snusdaase og tømte dens indhold i dyrets gap.

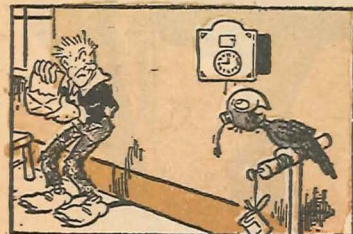

11. Men jeg som var ytterst i maven paa krokodillen fik hele prisen og kom til at nyse saa rent forfærdelig. For at faa luft maatte jeg slikke hodet frem og da brandmanden derved fik en forklaring paa fenomenet, gav han sig til at le av fuld hals av mig.

12. Men dette var mer end jeg kunde finde mig i. Med et sprang satte jeg efter ham for at belære ham om at man ikke ler slik av folk. Men der-ved revnet krokodilleskindet og mine søstersønner blev sittende nysende paa jorden. Jeg skal snakke alvorlig med dem kan dere tro!

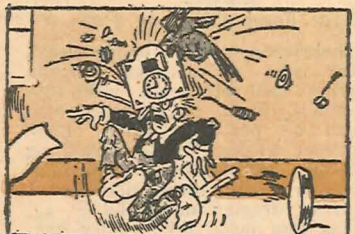
Ogsaa et skinsykedrama.

„Hvad er det for noget du har hængt op paa væggen der?“ spurte papegoien. „Det er et gjøk-ur jeg har faat foræret av min tante,“ svarte manden.

Papegoien skulde netop til at spørre om hvad et gjøk-ur var for noget, da klokken netop slog ni og gjøken kom frem av uret og gol sine ni ho-ho!

„Hvad behager?“ sa papegoien. „Det er nok et maskert fuglebur du har der! Saa jeg ikke tydelig at der kom en fugl frem. Den fuglen vil jeg gjerne snakke litt med!“

„Naa, slik ser du altsaa ut!“ sa papegoien da den hadde trukket den mekaniske gjøk ut av uret. „Vil du nu huske: „Skal der gales her i huset saa skal jeg besorge det!“

Smaapluk.

En svar herre stiller sig op paa en automatisk vegt som er itu og bare viser 40 kilo. En gut som kommer forbi i det samme spør forbauset: „Hvad behager, herre... er De hul?“

Første gang paa landet.

Faren: „Det er en ko, gutten min!“
Sønnen: „Hvad er det den bar paa hodet?“
Faren: „Horn!“
Derpaa gaar de videre, men pludselig brøler koen og sønnen spør forbauset: „Hva! for et horn var det den blaaste i, far?“

„Hvoriendes kunde det gaa til, Amanda, at der stod en mand hos Dem i kjøkkenet igaar aftes da jeg kom hjem?“
„Jo, frue, det gik slik til at fruhen kom en time tidligere hjem end sedvanlig!“

Hovedsaken.

Journalisten (ifærd med at interviewe en berømt dame): „Hvad syntes De særlig om ved Deres mand?“
Damen: „At han giftet sig med mig!“

Smart kommune.

Opslag: „Færdsel paa denne vei straffes med bøter fra 10 kroner. Maanedskort med betydelig moderasjon kan kjøpes paa kommunens kontor.“

Juridisk eksamen.

Professoren (til kandidaten): „Forestil Dem at en mand har dræpt Dem under en strid, men ikke med forsæt... hvilken straf vilde De i det tilfælde idømme ham?“

Tyvenes guldalder.

Stratenrøveren (til den overfaldne, hvem han har frarøvet ur og penger): „Det emblem jeg klirrer paa panden. Deres er et tegn til mine kammerater at De har erlagt Deres tribut for idag. De kan være ganske tryg resten av aftenen. Ingen vil røre Dem med en finger!“

Et morsomt gammelt kjøkken.

Salzburg er ikke bare en av Østerrikes, men av hele Europas vakreste og mest tiltalende byer. Den ligger paa begge sider av en deilig Alpeely, Salzach, mellom sneklædte fjeld og er helt italiensk i sit utseende med hus med flate tak og blomster i vinduskassene, med nydelige marmorbygninger for det offentlige og med brønder og fontæner som i Siena eller Viterbo. I den gamle del av byen er gatene ogsaa likesaa krokete og ujevne som i Italien, og Salzburg er derfor ogsaa blitt kaldt „den tyske Rom“. Tilsynelatende lever — eller rettere sagt levet (før krigen) — hele byen av turister, den blev da ialfald besøkt av minst dobbelt saa mange turister aarlig som der var mennesker i byen. Men den var ogsaa værd at besøke. Og omegnen byr paa saa megen skjønnhet at selv Schweiz' lovpriste turiststeder ikke kan maale sig

Et kjøkkeninteriør.

med den. Det sted som er mest besøkt i Salzburgs omegn er „Munkeberget“, som ligger like op til byen og paa hvis top den meget bekjente fæstning Hohensalzburg ligger. Fra Munkeberget har man en herlig utsigt, og i fæstningen som forlængst er nedlagt er der indrettet interessante interiører fra det gamle østerrikske Kronland hvis folkeliv i mangt og meget minder om Tyrol. Blandt andet findes der i borgen et morsomt gammelt kjøkken til de mindste enkeltheter utstyrt i ekte gammel stil, saa turistene som gaar igjennem næsten kan kjende matlugten og faar stor lyst til at sette sig ved bordet og ta for sig av alle de gode retter som kommer fra den gamle komfy, og den herlige vin som funkler i kanden. Desværre gjælder her som paa alle slike steder det gode gamle ord: Bare se, men ikke røre!

PINLIG — for enhver dame — er det at optræde med generende haar. Bruk „Perfekt“-haarfjerner, der tager saadanne haar øeblikkelig og smertefrit. Utseendet bliver derved uendelig mere tiltrækkende og forskjønt samt mindst ti aar yngre. — „Perfekt“ garanteres uskadelig. Pris kr. 4.00 for stor Portion

Samtidig anbefales vore følgende artikler:
 „Macko“-balsam mot kviser, hudorm o. lign. Pris kr. 3.50 og 5.00 pr. Krk.
 „Viktolin“, fortrinlig mot graat haar. Pris kr. 3.50 pr. fl.
 „Venus“ ansiktsbad, til opnaelse av en smuk og ungdommelig teint og til fjernelse av rynker. Pris kr. 3.50 pr. fl.
 „Excellent“ mot liktørner, haard, sm hud og vorter. Pris kr. 2.00 pr. fl. Erholdes bl. a. hos:

Norsk medicinsk varehus, Akersgt. 53, Kristiania.
 Marth. Jacobsen, Grønsen 17, Kristiania.
 A/S Sanitas, Pilestr. 7, Kristiania.
 Einar Lehn, Nordregt. 12, Trondhjem.
 Trygve Vogt-Svensen, Aalesund.
 Arendals farvehandel, Arendal.
 J. G. Jørgensens parfumeri, Bergen.
 C. Kindts parfumeri, Bergen.
 B. Thorsen, Drammen.
 Hagbart Jacobsen, Fredriksstad.
 Fr.stad Bandage- & Instrum.f., Fr.stad.
 eller direkte fra: „Janus“, tekn. kem. fabrik, Ruseleokveien 12, Kristiania. Utenbys mot postopravn eller forskudsbetaling + porto.

Sommerkjoler (zephyr eller voile) kr. 18⁷⁵.

Denne elegante og meget fixe sommerkjole kan vi, som følge af vor store omsætning, levere Dem til den uhørt billige Pris **kroner 18,75**.

Kjolen leveres som tegningen viser med hvid krave og vest som er utstyret med hulsøm og tillike med et moderne smalt lakbælte.

Da alt er fremstillet paa vore egne systuer, kan vi garantere Dem for god pasning og absolut bedste arbeide.

Kjolen kan leveres i en extra god og moderne ternet zephyr eller voile i følgende smukke farver: lilla, brun, rosa, rød, blaa eller sort, eller i prima rosa, kornblaa, lyseblaa sort, eller hvid ensfarvet voile.

Opgiv længde fra skulder .... brystvidde .... ærmelængde .... stof .... og farve ....

GARANTI: Ved utilfredshet, varen retur mod fuld godtgjørelse.
 Ordrene expederes i den orden de indkommer, skriv derfor straks.

Nordisk Kjølelager, Gothersgade 17, København K.

Gode varer :: billige priser :: fast kundekreds.

ERNEMANN

Objektiver og tørplater KAMERAS Kinoer og projektionsapparater

har verdensry. Katalog og betingelser for vor præmiekonkurrence gratis.

ERNEMANN-WERKE A.G. DRESDEN 269.

Centralbanken for Norge

Kapital og fonds kr. 69,000,000,00.

Indskud mottas paa sparebankvilkaar, 6 maaneders opsigelse og „Hjemmebanken“ til høieste rente.

Hovedkontoret er: **Toldbodgaten 20.**
 Filialer: **Broggt. 11, Drammensv. 42 og Sofienberggt. 6.**

Hjemmebankens bøsser utlaanes gratis mot 10 kr. i indskud.

Avertér i „Nordisk Mønster-Tidende“

„Det er en feil av husmoren...“

For nogen aar tilbake var man ikke saa nøieregnende med sæpen og ansigtshuden, man brukte daarlig sæpe og man fik daarlig hud. Men nu...

Gustne fjæs, tør, sprukken hud, filpenser og utslet — det skulle ikke behøves at sees.

Vandet lunkent — morgen og aften — og først og sist en god toiletsæpe av Barnängens fabrikat. Derefter en beskyttende hudcrem, Barnängens „Creme Parba“.

Det er en feil av husmoren om der i hjemmet brukes grøn-sæpe eller daarlige husholdnings-sæper til hud- og ansigtvask. Det eneste godgjørende for huden er en fet toiletsæpe.

Barnängens Lanolin Vademecum sæpe koster 75 øre. Den kan holde maal med de bedste utenlandske toiletsæper og bespare Deres sæpekonto. Manden vil ogsaa bli tilfreds, tænk bare det.

„Vademecum“ for mund- og tandpleie.

**NORSK AKTIESELSKAP
 BARNÄNGENS TEKN. FABRIK.**

Gratis livsfortolkninger for alle, som skriver straks!

Den berømte amerikanske astrolog, professor Roxroy, har endnu en gang besluttet sig til at utdele et vist antal prøve-fortolkninger gratis her i Norge fra sit kontor i Holland, til bevis paa sine evner.

Professor Roxroy er saa velbekjendt her i landet, at en introduktion fra os er unødvendig. Hans evne til at kunne uttyde menneskers liv, paa hvad avstand det end maa være, paa-staaes at være ganske utrolig.

Allerede i august 1913 forutsade han tydeligt den store krise, og meddelte alle sine kunder, at en berøvelse i kongelige kredse vilde under aaret 1914 komme til at have en indflytelse paa de fleste av Europas kronede hoveder.

Selv andre mindre vel kjendte astrologer, bosatte i andre lande, anerkjender ham som deres mester, og følger efter i hans fotspor. Han utpeger for Dem, hvad De duer til, og hvorledes De kan bli heldig i Deres foretagender; han nævner Deres venner og uvenner og kan beskrive for Dem de gode og daarlige perioder i Deres liv.

Hans beskrivelse av forgangne, nuværende saavel som fremtidige tildragelser vil forbyvse Dem, men ogsaa være Dem til gagn og nytte.

Herr Paul Stahmann, en erfaren astrolog, bosat i Ober-Nieuwsadern i Tyskland, skriver følgende: »Det horoskop, som professor Roxroy har utarbeidet for mig, er fuldstændig overensstemmende med sãndheten. Det er et overordentlig dygtigt og samvittighetsfuldt utført arbeide. Da jeg selv er astrolog, har jeg kunnet kontrollere hans planetiske beregninger og forklaringer, og kan bevidne at hans arbeide er i enhver henseende korrekt, og baseret paa de allernyeste principer.«

Hvis De ønsker at benytte Dem av dette specielle tilbud og faa Dem tilsendt en fortolkning av Deres liv, behøver De kun at sende Deres fulde navn med adresse, samt datum, maaned og aar for Deres fødsel, og Deres fødselssted (altsammen meget tydeligt og klart skrevet). Opgiv dernæst om De tituleres Herr Fru eller Frøken, og oppgi likeledes navnet paa denne avis. De behøver ikke at sende penge, men hvis De vil kan De sende 1 kr. (i Deres eget lands penge-seddell) for at dække porto og kontoromkostninger. Adresser Deres brev til: Roxroy Dept. E 4631. — 42 Emmastraat, Haag, Holland. De bedes bemerke, at porto til Holland er 40 øre.

Krigspengesedler!

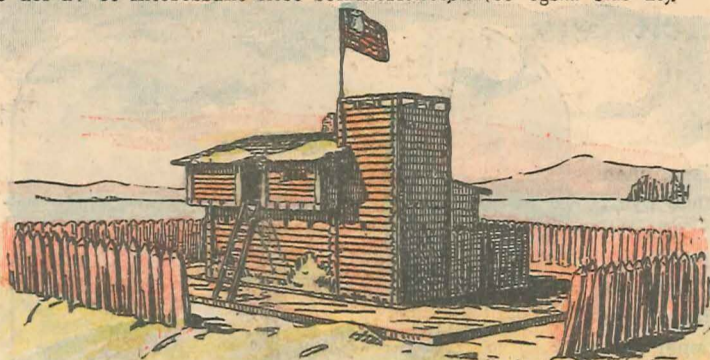
25 forskj. i konv. ...	Kr. 2.-
50 " " " " " "	4.-
150 " " " " " "	10.-
300 " " " " " "	20.-
600 " " " " " "	40.-
1200 " " " " " "	100.-
1500 " " " " " "	130.-

Ved efterkrav porto ekstra, ved forskuds-bet. franko rekmand. Kjøp disse interessante og vakre sedler mens de endnu er billige! De fleste er nu ute av kurs!

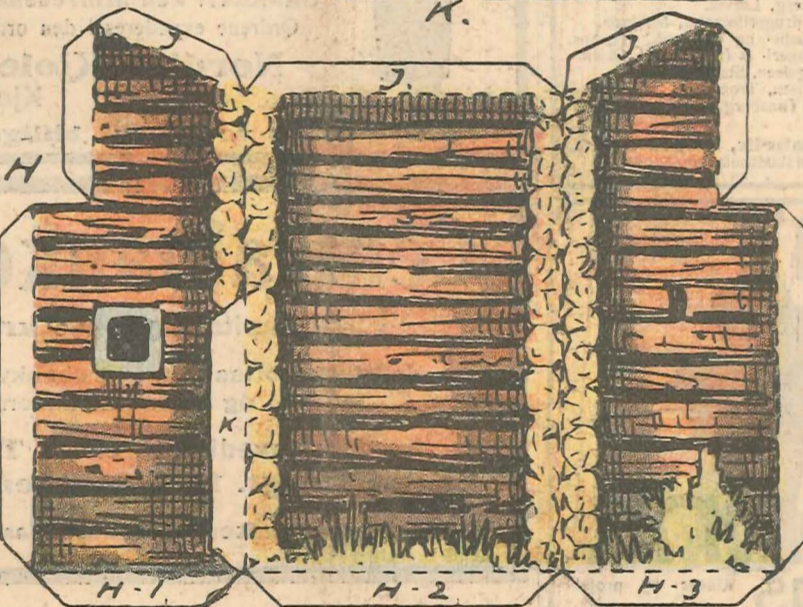
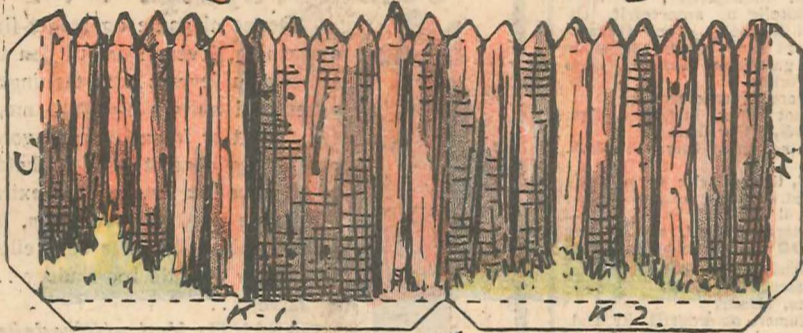
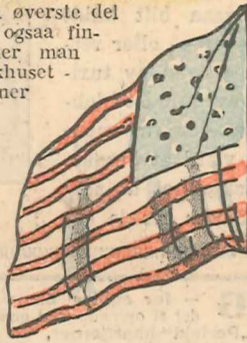
Erik Skjæveland, Stavanger.

ET AMERIKANSK NYBYGGER-BLOKHUS.

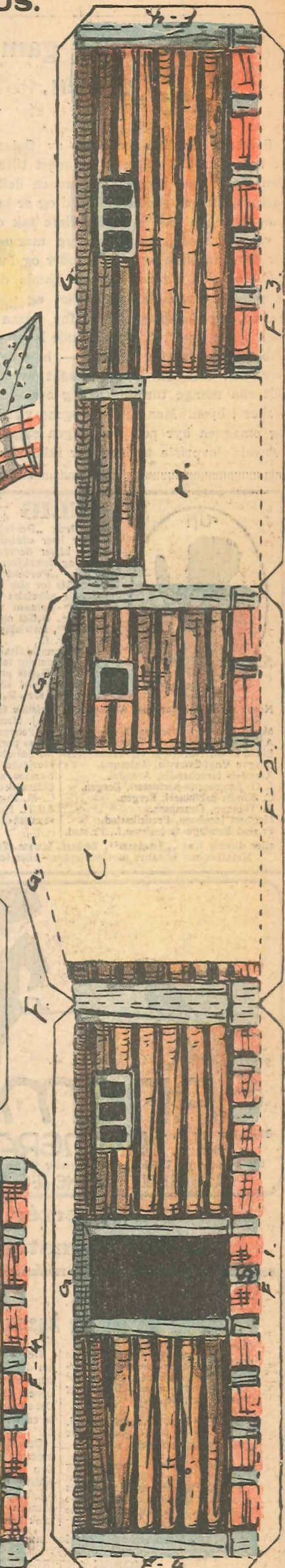
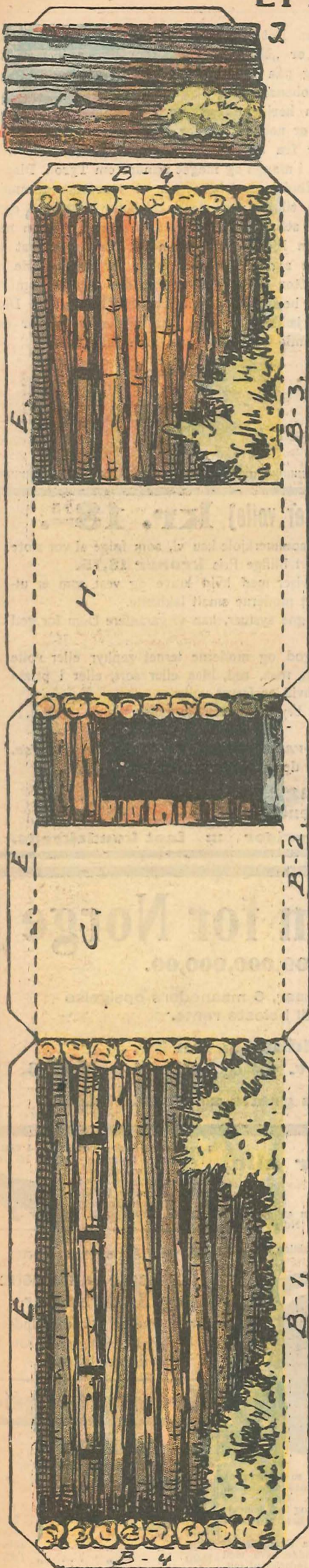
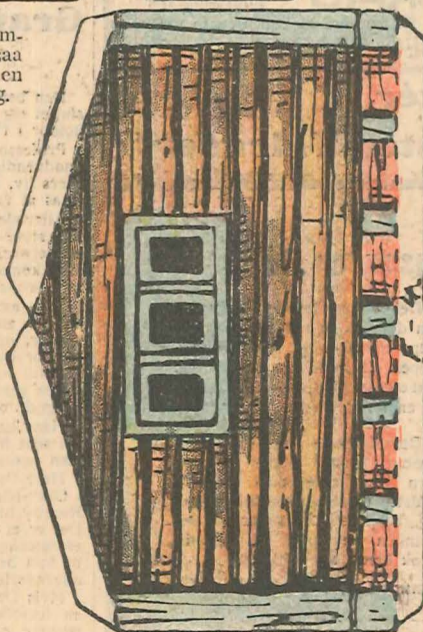
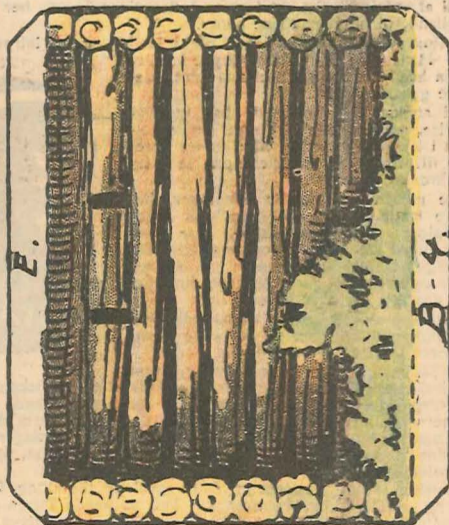
Første del av et interessant litet sommerleketo. (Se ogsaa side 26).

Resten av materialet hvorav blokhuset skal bygges samt anvisningen til at stille det sammen findes paa side 26. Ovenpaa platen E (se fig. 2 paa side 26) sættes den øverste del av blokhusmuren F, hvorefter taket G (som ogsaa findes paa side 26) anbringes. Derpaa sætter man utbygningen H fast paa baksiden av blokhuset med taket I over. Og nu indtegner man den lille gaardsplads med palissadeverket K. Tilslidst kommer turen til skorstenen L og sligen S, som begge anbringes paa sine respektive pladser. Baade skorstenen og sligen findes paa side 28.

De to flag paa denne side klæbes sammen med baksidene mot hverandre saa der bare blir et flag, som fæstes til en liten tilsnittet træpinde som flagstang.

Den lange palissaderække, som paa modelbilledet ovenfor sees utenom hele bygningen, lager man ogsaa av tilsnittede smaapinder, som rammes ned i præriejorden, det vil si fæstes i smaa huller i den træplate som danner anlæggets grundflate og som skal tjene til vern mot mulige snikmorderiske overfald fra den indianerleir som danner anden del av dette lille sommerleketo i hvilket ogsaa den berømte „Lærstrømpe“ vil optræ.